

НАНСИ ТЕЪР ИЗНЕНАДИ ПО КОЛЕДА

Превод от английски: Ирина Манушева, —

chitanka.info

На Мег Рули

ПРОЛОГ

И тази история, като много други в Нантъкет, започва с куче. Норички териер, изтърсакът в котилото, наистина съвсем дребничък — набито, яко бежово кутре с размер на халба, муцуна като на лисица, уши като на панда и тъмните страстни очи на Антонио Бандерас.

Казваше се Сникс.

Дундестото пале беше осиновено от семейство Колинс, което гостуваше от Роуд Айлънд. Тътрузенето на пухкавото му телце накара Кота, тяхната тийнейджърка, да изписка колко е *сладък*. Кръсти го Сникс, понеже знаеше, че на света никога не е имало куче с това име. Кота беше на възраст, когато искаше да бъде забелязвана като специално момиче, което би имало куче на име Сникс.

В началото на лятната почивка на семейството Кота глезеше Сникс, пускаше го да спи в леглото си, решише острата му козина, гъделичкаше го по коремчето и го водеше на много разходки по „Мейн Стрийт“ в Нантъкет, при които Сникс чаровно се препъваше в каишката си с изкуствени камъчета.

Три месеца по-късно Кота вече не беше на тринайсет, а на четиринайсет. Косата ѝ беше с пет сантиметра по-дълга, а краката ѝ — със седем, гръдната ѝ обиколка беше нараснала със седем сантиметра и нямаше нужда от куче, за да бъде забелязвана. Сникс пък вече не беше сладко закръглено кутре. Изражението му беше печално и леко озадачено, понеже за нищо и никакви три месеца се беше превърнал от обожаван любимец в куче, което никой не забелязва.

В края на лятото семейство Колинс направи това, което много почиващи правят на тръгване към дома: изоставиха осиновеното куче. Подкараха черния си луксозен джип към тресавищата в средата на острова, където пътищата се издигаха по ниските хълмове и заобикаляха малките езерца, а в ниските храсти се криеха зайчета, къртици и елени. Свалиха нашийника, медальона с името и повода на Сникс, след което Кота отвори вратата, наведе се навън и го остави върху сухата трева.

— Чао, Сникс — изчурулика набързо тийнейджърката и тресна вратата.

Огромният черен джип изрева и потегли, оставяйки след себе си облак от пясъчен прах.

Сникс седна и наклони глава. Гледаше. Чакаше. Изпълнен с очакване. После с по-малко очакване и повече надежда. Накрая — с тъга. Легна и сложи глава на лапичките си, вперил неотлъчно поглед в черния път, където за последно беше видял колата на своето семейство. Още усещаше миризмата на изпаренията и лекото уханье на Кота.

Други коли не минаваха. Беше точно след Деня на труда. Всички бяха напуснали острова. Е, не всички, разбира се — дванайсет хиляди души продължаваха да живеят и работят на острова, но в този горещ ден никой от тях не се разхождаше по пясъчливия път сред блатата.

На остров Нантъкет септември много приличаше на август. Слънцето прежуряше върху пращящата кафява трева и Сникс. В небето прелитаха малки самолети, които превозваха хората от острова до сушата. От време на време изцвърчаваше врабче и прелиташе от един храст на друг. Сникс гледаше един паяк, който пресече пътя и се скри в храстите мирика. Нищо друго не се случваше този следобед.

Сникс в никакъв случай не беше глупаво куче, но беше верен по природа, а също така млад и наивен. Липсваше му опит, който да му подсказва, че въобще съществува вероятност дългосотото момиче, което миришеше така сладко и го прегръщаше и чешеше под брадичката, повече да не се върне за него.

И той чакаше. Коремчето му къркореше. Ожадня. Подушваше вода — прясна вода, някъде наблизко, но не искаше да се отдалечава, да не би точно тогава семейство Колинс да се върнат за него. Затова лежеше там: малко кафяво кутре, повече дългнесто, отколкото дундесто, повече куче, отколкото пале, повече непохватно, отколкото очарователно. Лежеше с глава върху лапите, докато слънцето не залезе и светът наоколо не притъмня. Никъде не виждаше светлини. Никога не бе попадал в свят без светлини и това го накара да потрепери, да изскимти и да нададе такъв безутешен вой, че сам се уплаши и стресна още няколко твари наблизко.

После се спусна бързо по пътя към миризмата на човешката цивилизация.

1

В Нантъкет коледните празници са различни.

Наистина.

Островът — петдесет и две квадратни мили равна песъчлива земя, лежи във ветровита изолация на почти трийсет мили от континента и всички негови институции и развлечения. През лятото слънцето напича златистите плажове и спокойното синьо море. През зимата свирепи ветрове духат и вият над океана, откъсвайки обитателите му от близки и приятели, а често и от пресен хляб и мляко. Проливът Нантъкет замръзва и към и от острова не прелитат самолети, нито плават лодки. Слънцето залязва рано и изгрява късно и дълбоки черни води обгръщат земята в безкраен мрак.

Тогавя Нантъкет истински оживява. Островните жители необезпокоявани се наслаждават на Дикенсовото очарование, струящо от лъщящите павирани улички и старинните тухлени сгради. Те обичат уюта на малкото градче, в което познават всички и техните кучета. След трескавото лято се радват на спокойното темпо. Намират време да поспрат, да погледат, да послушат, да погалят кучето, да погъделичкат бебето по брадичката, да си побъбрят и да се посмеят. Ходят на коледни шествия, празнични фестивали и всякакви кабарета. Общината нарежда по централните улици на градчето десетки малки вечнозелени дръвчета, искрящи от многоцветни лампички и устойчиви на лошото време играчки. Хората се спират да погледат петнайсетметровия смърч, блестящ на „Мейн Стрийт“, и кимат с възхита и благодарност.

С идването на зимния мрак и пустота те празнуват светлината, живота и смеха.

Коледната разходка се зародила като повод търговците да поканят жителите на острова в магазините си на горещ ром с масло, подправен ябълков сайдер, топли клюки и добро настроение. Витрините били артистично украсени с русалки и Дядо Коледовци, морски кончета и приказни сцени. Дядо и Баба Коледа пристигнали с

катер на бреговата охрана, а после се придвижили с файтон до хотел „Джаред Кофин Хаус“. От ресторантите се носел изкусителният аромат на прясна рибена супа и домашна бира. Градският глашатай обикалял улиците с цилиндър и пелерина, а викториански коледари омагьосвали соления въздух с песните си.

Не беше учудващо, че по същото време, когато започнаха курсовете на бързите фериботи, новините за Коледната разходка в Нантъкет достигна до приятелите и роднините на островните жители на континента. Един искрящ зимен ден бостънска телевизия изпрати репортер и оператор. Така ежегодното събитие се прочу.

За децата то беше вълшебство. За възрастните беше възможност отново да станат деца.

За Никол Съмърсет Коледната разходка беше почти чудо.

Преди три години Никол беше вдовица. Приятелката ѝ Джили настоя тя да дойде от Бостън за уикенда на Разходката. Никол се съгласи и се влюби в очарователното градче, в празнично украсените витрини, в свежия солен въздух и в пеещите църковни камбани. Влюби се и в един мъж.

Срещна Себастиан Съмърсет на парти. Много се харесаха, при това бързо, ако не и веднага, но тъй като бяха по-възрастни и може би по-мъдри, отделиха повечко време да се опознаят. Никол беше бездетна вдовица, а Себастиан — разведен, с голяма дъщеря.

Никол беше медицинска сестра. Петдесет и пет годишна, тя тъкмо се бе пенсионирала, но пациентите и колегите ѝ липсваха. Липсваше ѝ и работата. Обичаше да има с какво да се занимава. Себастиан, шейсет и две годишен, беше работил за юридическа кантора в Бостън. Той също наскоро се бе пенсионирал, осъзнавайки, че е прекарал твърде много години в работа. Искаше да се порадва на живота.

Бавно и предпазливо започнаха да се срещат и да откриват, че *заедно* много се радват на живота. Себастиан имаше къща на острова и докато дните, седмиците, а после и месеците се нижеха един след друг, той запозна Никол с удоволствията, които предлагаше мястото — плуване, ветроходство и тенис. Никол пък го запозна с насладите, които първата му жена бе презирала: домашен пай, хапнат пред

телевизора с широк екран; разходки през мочурищата на острова пеша вместо с колело, поспиране, за да се разгледат птичките и дивите цветя, вместо постоянно тичане за поддържане на форма, гледане на залеза от плажа вместо коктейлни партита.

Първата съпруга на Себастиан, Катя, беше перфекционистка, която го бе държала на къс повод и строг режим. След няколко месеца на спокойно удовлетворение с Никол Себастиан взе да се притеснява, че ще натрупа килограми и ще си натовари сърцето. За негова изненада не пълнееше, а кръвното му дори спадна. Когато попита лекаря си на годишния профилактичен преглед, Мори Молсън се облегна назад на стола си и многозначително повдигна вежди.

— Себастиан, ти си свикнал да живееш така, сякаш всичко е състезание. През последната година се научи да спиращ, за да помиришеш розите, и това е най-полезното, което би могъл да направиш за здравето си.

Себастиан се изкиска изненадано.

— Шокиран съм.

— Аз също — призна Мори. — Не мисля, че съм те чувал друг път да се смееш така. И е вярно: щастието е най-доброто лекарство.

Когато разказа за това на Никол, тя грейна и каза:

— И ти ме правиш щастлива. Макар че не съм си мерила кръвното.

— Ще ми се да можем да живеем заедно до края на живота си — дръзна да каже Себастиан с тревожно изражение.

— Защо да не можем, скъпи?

— Мисля, че първо трябва да се запознаеш с дъщеря ми — рече той свъсено.

Себастиан и Катя имаха дъщеря, Кенеди, която, както смутено призна Себастиан, беше личност със сложни емоции. Точно копие на русата си красива майка, Кенеди се опитваше да подражава на Катя, тоест да бъде съвършена, без да осъзнава след толкова години съвместен живот с нея, че е много по-лесно жената да бъде съвършена, когато се съсредоточава единствено върху себе си.

Тъй като Катя беше малко хладна майка, Себастиан призна, че много се е грижил за Кенеди, угаждал ѝ е и дори може би малко я е разглезил. Добре де, може би много. Вече омъжена за вечно изнервен борсов посредник на име Джеймс, Кенеди се чувстваше смазана от

отговорностите на пазаруването, готвенето, чистенето и грижите за малкия им Макс.

Освен това беше потресена от развода на родителите си.

Катя бе проявила достатъчно тактичност, за да изчака до сватбата на Кенеди преди четири години, и едва тогава да замени Себастиан с треньора си по тенис Алонсо. Кенеди не разбираше защо баща ѝ, който винаги успяваше във всичко, не можеше да си върне Катя. Когато той ѝ призна, че не *иска* да го прави, че му е по-добре без нея, Кенеди избухна в сълзи и каза, че повече не желае да го вижда.

Когато се роди момченцето ѝ, размисли. Не искаше синът ѝ да расте без баба и дядо, дори те вече да не са женени. През първите три години отношенията на Себастиан с дъщеря му бяха близки и топли. Кенеди дори беше приела присъствието на Алонсо в живота на майка си, макар да казваше на баща си, че при вида на Катя с друг мъж всеки път сърцето ѝ се разбива.

Затова беше напълно естествено Себастиан да се притеснява да каже на Кенеди за Никол.

Той крачеше напред-назад в апартамента на Никол в Бостън и обмисляше стратегията за първата среща.

— Вече съм казал на Кенеди, че се виждам с една жена. Сега ще ѝ кажа, че искам да те заведа на вечеря, за да се запознаете. Това би трябвало да ѝ подсказе, че отношенията ни са сериозни.

Никол не можеше да му даде съвет. Тя не можеше да има деца. Всичките ѝ майчински инстинкти се бяха насочили в професията ѝ. Въз основа на чутото реши, че Кенеди вероятно е труден характер, но колко зле би могло да бъде?

— Кажй ѝ, че бих искала аз да донеса десерта — предложи тя.

— Защо ще го правиш? — искрено се учуди Себастиан.

— Защото е мило — обясни внимателно Никол. Даваше си сметка, че в досегашния свят на Себастиан, в който всичко се свеждаше до изкачването по обществената стълбица, нямаше място за мили постъпки. Животът му с Катя се бе въртял изцяло около амбициите. — Ще ѝ спестя усилията за едно ястие.

Себастиан се замисли.

— Разбирам.

Когато влезе в дома на Кенеди, Никол бе тази, която *разбра*, и сърцето ѝ се сви за мъжа, когото беше обикнала, и за неговата дъщеря.

Очевидно Кенеди беше изкопирала стила на майка си, който най-добре би могъл да се опише като „леден шик“. Стените, мебелите, подовете, дори *картините* бяха бели. Масичката в хола беше стъклена и с остри ръбове. Столовете и покривката на масата в трапезарията бяха черни, а чиниите — бели. Беше гореща лятна вечер, но на Никол ѝ се искаше да си бе взела връхна дреха, за да се спаси от студа.

Кенеди, руса и тънка като закачалка, носеше бяла рокля без ръкави. Съпругът ѝ, Джеймс, беше облечен в колосана бяла риза с панталони в цвят каки. Само малкият Мадокс, пухкав в синьо-бялото си моряшко костюмче, внасяше някакъв цвят.

Всички си стиснаха учтиво ръцете, а после Никол коленичи пред детето.

— Здравсти, Мадокс. Донесох ти подарък.

Тя му подаде шарено пликче. Беше прекарала часове в размисли какво да вземе на детето, понеже знаеше колко много ограничения му налага майка му. По това време Мадокс беше на две години — твърде малък да гледа телевизия според Кенеди. Освен това не можеше да яде бонбони и изобщо сладки неща. Не му се позволяваше да играе и с никакви „технологични“ играчки — колички и камиончета с дистанционно, или пък видеоигри.

В желанието си да му подари нещо специално Никол му купи глупаво космат бяло козле, което при натискането на едно копче запяваше „Високо на хълма стоеше самотно козарче“ и изкарваше песента до края, като махаше с опашка и мигаше с дългите си черни мигли.

Като го видя, Мадокс плесна с ръце и се засмя. Кенеди отвори уста да възрази, но понеже не успя да измисли нищо, рече само:

— Кажи „Благодаря“ на Никол, Мадокс.

— Благодаря — пророни детето.

Никол засия и се изправи. Беше минала първото изпитание. Гордо хвана Себастиан под ръка и бързо и сърдечно го прегърна.

— Влюбени гълъбчета! — изкиска се Мадокс.

Никол понечи да се отдръпне.

Себастиан обаче се разсмя и с другата си ръка притегли дъщеря си към себе си.

— Мадокс, аз обичам прегръдките на моите момичета.

Никол видя как по красивото лице на Кенеди пробягват различни емоции: изненада от необичайната спонтанност на баща ѝ, радост от прегръдката му, смущение от факта, че го прави, докато е с Никол.

Вечерята представляваше сложно ястие с френско име и салата от озадачаваща изискана маруля, наречена „фризе“, която според Никол имаше вкус на остри горчиви косми. Въпреки това оценяваше усилията на Кенеди.

— Месото е много крехко — направи комплимент тя.

Кенеди се изчерви.

— Благодаря. Казва се *daub au poivre*. Месото се маринова във вино и най-различни подправки. Трябваше да намеря свинска мас за рецептата. *Свинска мас*. Кой използва мас в наши дни? Но исках да го направя автентично...

Кенеди продължи да бърби и Никол осъзна, че е нервна. Не заради нея, а заради вечерята. Очите на Кенеди постоянно се обръщаха към баща ѝ в очакване на похвала. Никол го срита, докато той не се усети.

— Вкусно е, Кенеди. Не съм ял по-хубаво нещо.

Никол видя как раменете на Кенеди буквално се отпускат с няколко сантиметра. В сърцето ѝ разцъфна нежно чувство към младата жена.

Но когато дойде време за десерта, Кенеди отказа да опита ябълковия пай на Никол.

— Не ям десерти — каза тя с ръка през талията си. — Всички знаем, че захарта е вредна. И трябва да внимавам с теглото също като майка си. Не искам да стана... — Тя хвърли поглед към закръглената фигура на Никол — пухкава.

Себастиан се подсмихна с уста, пълна с вкусния пай.

— Всички напълняваме с възрастта, скъпа.

— Мама не е напълняла — напомни му Кенеди. — Има великолепно фигура.

Тя вероятно не яде и свинска мас, искаше да каже Никол, но си замълча.

И това, що се отнася до Никол, обобщаваше отношенията ѝ с Кенеди. Една стъпка напред, една назад.

Никол и Себастиан се ожениха. На януарската церемония присъстваха само неколцина близки приятели, понеже предположиха, че Кенеди ще откаже да дойде. Катя блажено подменяше мебелите в къщата си в Бостън и продължаваше да излиза с Алонсо. Съпругът на Кенеди, Джеймс, се справяше добре с работата си, а Мадокс растеше и ставаше по-управляем. Във вътрешния кръг на Себастиан се беше установила деликатна хармония и двамата с Никол не искаха да нарушават мира.

Никол продаде малкия си апартамент и се пренесе да живее целогодишно в къщата на Себастиан в Нантъкет. Създаде си приятели, обикна малкия град и започна да очаква коледните празници.

Тази година Катя и Алонсо щяха да ходят на тенис и пречистващи спа процедури. Това означаваше, че Кенеди, Джеймс и Мадокс щяха да дойдат на острова за коледната седмица.

За цялата седемдневна коледна седмица.

2

Защо им беше на родителите му друго бебе, постоянно се чудеше Макс. И то щяло да бъде момченце, така му каза майка му. Нима той не беше достатъчно добро момче за родителите си?

Стараше се да бъде добро момче. Ядеше си зеленчуците, макар понякога да му се гадеше от тях. Всеки ден отчаяно се напругаше да разбере странните драскулки на страницата, когато майка му се опитваше да го научи да чете, и вече беше усвоил изкуството да използва гърнето. През повечето време.

Мадокс беше виждал бебета. Те изобщо не можеха да използват гърне. За какво им беше такова на родителите му?

— Ще имаш с кого да си играеш — обеща му майка му.

Но децата не могат да си играят с *бебета*. Бебетата не могат да хвърлят топка. Те не могат дори да си вдигат главата.

Пълна загадка.

Много пъти им беше предлагал вместо това да си вземат куче. Мадокс искаше куче с цялото си сърце. Можеше да му хвърля пръчка, да си играят с топка, да се гушкат в леглото... а може би не. Майка му казваше, че кучетата носят мръсотия и паразити в къщата.

Никол беше подарила на Мадокс плюшено козле и макар мама да казваше, че Никол е дърта вещица, той много обичаше животинчето, което можеше да пее... докато мама не му махна батерията. Кръсти го Йодел и го гушкаше, преди да заспи вечер, галеше коприненото му езиче между палеца и показалеца си. Помагаше му да се унесе.

Знаеше, разбира се, че ако беше истинско козле, нямаше да има копринено езиче, че въобще нямаше да може да го пипа по езика и че то щеше да олигави цялото му легло. Бездруго не искаше истинско козле, то беше много голямо. Искаше кученце, което да може да прегръща и да усеща топлата му козинка с тялото си. Много би искал.

Когато беше малък, майка му често го прегръщаше. Сега, когато беше натъпкана с това бебе, й беше трудно да прегръща Макс. Вече нямаше скут, в който да сядат, и постоянно се оплакваше, че Мадокс я

ръга с лакти и колене. Той се опита да внимава, но сега пък мама казваше, че се задъхва, защото дупето на бебето притискало дробовете ѝ.

— Обичам те, Мадокс, но идваш *твърде много* на мама.

Така му каза вчера. Идваше ѝ *твърде много*, когато бръмчеше с количките си. Идваше ѝ *твърде много*, когато отказваше да си яде аспержите.

Пфу, аспержите бяха толкова гадни — като дълъг сноп конци, които засядаха в гърлото му. Мадокс потрепери само при мисълта за тях.

Надяваше се, когато отидат в къщата на дядо и Никол за Коледа, да му предлагат други неща за ядене. Може би торта или пай. Никол беше мила с Мадокс, въпреки че не му беше истинска баба. Беше изпратила коледна картичка специално за него, със сладко кученце, подаващо се от коледен чорап.

— Тази жена само се мъчи да създава неприятности — каза намръщено майка му, като видя картичката на Никол.

Мадокс не разбираше какви неприятности може да създава една картичка. Скри я под матрака си, за да не я изхвърли мама.

3

На връщане с колата от коледното парти на фирмата Кенеди не говореше, само се опитваше да изпусне яда от тялото си, сякаш беше прегряла тенджерата под налягане — всъщност точно така си беше.

— Кенеди — умоляваше я Джеймс, — кажи нещо. Наистина ли си прекара толкова зле?

— Прекарах ужасно. Дебела съм, лицето ми е цялото на петна, не мога да дишам, а всички секретарки се въртяха около теб с обувките си на десетсантиметрови токчета и сладките си тесни роклички с дълбоки деколтета.

Джеймс въздъхна шумно.

— Кенеди, миличка. Ти си бременна почти в седмия месец. Полудяваш от хормоните. Никой не е флиртувал с мен. Плюс това, видях няколко секретари и адвокати да спират, за да си говорят с теб.

Джеймс беше прав, но от това не ѝ стана по-добре.

— Чувствам се толкова грозна — проплака тя.

— Знаеш, че си красива — увери я Джеймс с отегчен глас. Напоследък често му се налагаше да го повтаря.

Кенеди затвори очи и отпусна глава на облегалката. Защо не можеше да бъде винаги перфектна като майка си?

Последния път, когато отидоха на гости при майка ѝ, Катя извади албумите си със снимки, за да покаже на Кенеди как е изглеждала като бременна. Не ще и питане, че Катя беше великолепна и сияеща, енергична и в достатъчно добра форма за още един сет тенис.

Кенеди приличаше на Шрек.

Гинекологът ѝ я бе уверил, че очакваното бебе е с нормални размери, но тя имаше чувството, че носи огромен футболист с все корите и шлема.

— В Нантъкет ще се почувстваш по-добре — успокои я Джеймс.
— Баща ти и Никол ще те глежат.

— Но аз не харесвам тази жена — възрази Кенеди.

— Ти почти не я познаваш — напомни ѝ мъжът ѝ.

— Искам родителите ми да бъдат заедно — изхленчи тя.

Джеймс издиша, губейки търпение.

— Това няма да стане. И преди сме го обсъждали.

Хубаво. В такъв случай Кенеди искаше да бъде с майка си. Но Катя беше твърде заета да играе тенис с *любовника* си Алонсо и да обзавежда новия си апартамент в Бостън. Фактът, че майка ѝ не я искаше при себе си, разпалваше омразата на Кенеди към новата съпруга на баща ѝ. Някак си знаеше, че в това няма логика, но кой казва, че емоциите са логични, особено при бременните?

Кенеди погледна към решителния профил на мъжа си на уличното осветление. По стиснатата му челюст виждаше, че го е изкарала от равновесие. Не можеше да го вини. Сигурно сърцето го болеше да я слуша понякога, но пък *нея* всичко я болеше! Искаше това дете, но цялото бреме се падаше на нея. Буквално.

Джеймс не разбираше стреса да бъдеш родител. Да избереш правилната детска градина, да предпазваш детето от злините на захарта, мазнините и пълните с пестициди храни. Да се опитваш да пазиш света, като не купуваш пластмаси, но в същото време се стремиш да осигуряваш забавни играчки на детето си. Да държиш четиригодишния си син далеч от вредите, които телевизията нанася на невинното му съзнание, да го закриляш от гледки на чудовища, мечове и оръдия... Списъкът беше безкраен. Всичко зависеше от нея, защото Джеймс беше твърде зает да издържа семейството.

А сега беше Коледа! Мадокс молеше за кученце, но щяха да имат бебе. Как можеше да се справи едновременно с чистенето на кутрето и на новороденото?

Понякога просто ѝ се искаше да заплаче на глас.

— Хайде, Кенеди. — Джеймс натисна дистанционното, за да отвори вратата на гаража, и плавно вкара беемвето вътре. — Прибрахме се. Можеш да си лягаш.

Да. Поредният проблем: лягането. До Джеймс. Не бяха правили любов от цяла вечност. Защо Джеймс да иска авантюра с някоя от онези слабички млади секретарки в тесни рокли?

Кенеди избухна в сълзи.

4

Списъкът със задачи на Никол:

◆ Да направя десет дузини курабийки за библиотеката по случай
Разходката

◆ Да направя Buche du Noel и да го замразя

◆ Да направя телешко „Уелингтън“ и да го замразя

◆ Да отслабна с пет килограма

◆ Да направя къщичка от джинджифилови бисквити с декорация
без захар

◆ Да намеря бонбони без захар

◆ Елха

◆ Лаври около перилата на стълбите?

◆ Да намеря рецепти за закуски, които могат да се замразяват

◆ Да започна упражнения за стягане на дупето

Рано сутринта на Коледната разходка ярките слънчеви лъчи пробиваха мъглата и грееха върху магазините, улиците, къщите и пристанището — огледална светлина, която човек сякаш можеше да докосне с пръсти.

После обаче температурите рязко спаднаха и небето се покри с бели облаци, от които полетяха снежинки като малки перца.

В кухнята си в Нантъкет Никол дръпна фолиото с такава сила, че то полетя към лицето ѝ.

„Живей в настоящето — напомни си тя. — Цени мига.“

„Помириши проклетите рози.“

Тя свали найлона от носа си и внимателно нареди последното плато с курабийки за базара в библиотеката. Наля си още една чаша кафе, отпусна се на стола и се насили да изпита признателност към заобикалящите я неща.

Топли подове от широки дъски в цвят на мед, положени през 1840 г., камина със семпла полица в неогръцки стил, старинна чамова маса си пасваха чудесно с модерните уреди и кухненския плот. За късмет на Никол при развода Катя беше решила да запази апартамента

в Бостън, а Себастиан — да се премести тук за постоянно. Къщата беше шедьовър — особено чисто новото легло, което беше настояла да сложат в спалнята, помисли си тя с доволна усмивка.

Беше внесла и други промени. Дребни и евтини, те все пак бяха превърнали напомнящата на стерилен музей къща в приветлив дом. Постави меки жизнерадостни възглавнички на столовете покрай кухненската маса, напълни цветни глинени гърненца с брашно, захар и други продукти, за да освежи плота, и закачи маслена картина на стридояд от Боби Фрейзиър на стената. Смешната морска птица с оранжеви крака и клюн развеселяваше всеки, който я видеше.

По подобен начин беше освежила и останалата част от къщата: беше махнала повечето от безполезните антики, които само събираха прах — колко месингови фенери, обуцарски калъпи и стари твърди пейки са нужни на една къща? На мястото на дървените столове с решетести облегалки и тръстикови седалки в дневната беше сложила дълбоки удобни кресла с пъстра сатенирана басма, плюшени възглавнички смекчаваха белите дивани, а ръчно тъканите килимчета на „Клер Мъри“ с крайбрежни сцени, хортензии и русалки внасяха морско настроение в стаите.

Да, беше направила къщата своя. Своя и на Себастиан. При тази мисъл я изпълни задоволство. Вдигна телефона и набра най-добрата си приятелка на острова.

— Джили, довърших курабийките за Разходката.

— Страхотно. Искаш ли да мина да те взема с колата?

— Не, благодаря. Себ може да ми помогне утре сутринта. Обаждам ти се само за да изпусна пара.

— Давай.

— Имам толкова много работа, че май няма да успея да свърша всичко. Катя е биела даже Марта Стюарт. В сравнение с нея съм пълна селянка.

— Ти си медицинска сестра — напомни ѝ Джили. — Можеш да спасяваш живот. Освен това направи Себастиан истински щастлив.

Джили имаше право. Тя познаваше Себастиан още откакто беше женен за първата си съпруга. Намираше Катя за прекрасна, но безкрайно несоциална. Катя се стремеше да бъде най-добрата във всичко, но ледената ѝ фасада на императрица криеше още по-ледено сърце. Мъжете я желяеха, а жените се чувстваха застрашени от нея, но

всеки, който прекарваше повече от пет минути в нейно присъствие, си тръгваше с усещането, че е нисък, дебел и пълен с недостатъци.

— Снощи Кенеди се обади на Себ — сподели Никол. — Каза, че иска и майка й, и баща й да бъдат с нея при раждането на второто й дете.

— Кога й е терминът?

— На 10 януари. Знам, че се надява родителите й да се съберат, а какъв по-подходящ момент от раждането на второто им внуче?

— Схващам. Значимо семейно събитие и ти оставаш с празни ръце.

— Именно.

— Какво можеш да направиш?

— На практика нищо. — Никол погледна през кухненския прозорец. Ако студеното време се задържеше до утре, щеше да бъде идеално за Разходката. — Така че трябва да спра да мисля за това и да мисля за Коледа.

— Какво ще подариш на Мадокс?

— Кенеди държи да купуваме само дървени играчки.

— Леле. Какво казва Себ?

— Хм, да видим: вариации на тема: „не го мисли“ и „всичко ще бъде наред“.

— Може би е прав. Все пак това е времето на чудесата.

Себ закарва Никол в библиотеката още преди да отворят. Паркира на улица „Индия“ и й помогна да внесе платата с курабийки, оформени като венци, елхички и снежни човеци. Това му даде възможност да прегледа набързо разпродажбата на употребявани книги в сутерена, преди да започнат да прииждат тълпите.

Никол стоеше на предната веранда на библиотеката зад масата с курабийките и си бърбеше с Джили, която беше подготвила горещия шоколад. Никол носеше червеното си късо вълнено палто и червената шапка на Дядо Коледа с бял кант от изкуствена кожа. Джили беше със зелено вълнено палто и лента на главата с изкуствени еленови рога, а на ушите си беше окачила една червена и една зелена обица като мигащи коледни лампички.

Това беше консервативна премяна за Разходката, когато жителите на градчето и туристите се стичаха на „Мейн Стрийт“, за да празнуват. Никол и Джили предлагаха горещ шоколад и курабийки на джуджета,

бели мечки, на кукловода Джо Вито и гигантската му кукла Гръндж, на коледарите, пременени във викториански облекла с дълги кадифени пелерини, бонета и цилиндри. Наконтени гости от континента носеха кожени шапки и диамантени брошки във формата на снежинки. Дори най-улегналите граждани си бяха сложили червени ръкавици, зелени и червени шалове на бели райета и червени шапки.

В одинайсет часа дойде Себ.

— Готова ли си?

— Напълно. Ето я заместничката ми. — Никол прегърна приятелката си, хвана Себ за ръката и като слязоха по дървените стъпала на библиотеката, излязоха през оградата от колове на тротоара.

— Накъде? — попита Себ.

Никол преплете пръсти в неговите.

— Да отидем да видим пристигането на Дядо Коледа.

Двамата се разхождаха, разглеждаха и махаха на приятелите си. Някои от улиците бяха задръстени от насъбралото се множество, чиято радост се отразяваше от светещите витрини на магазините. Вратите бяха украсени с оригинални венци от вечнозелени клонки, миди или пояси, а десетки малки елхи блещукаха по шестте главни улици на града. Един цигулар се разхождаше наоколо и свиреше фолклорни мелодии. Градският глашатай обикаляше с дългата си черна пелерина, готов да оповести пристигането на Дядо Коледа.

— Виж, Себастиан! — Никол посочи един голям немски дог с шапка на Дядо Коледа и червен нос като на Рудолф.

— Хората тук обичат кучетата си — отвърна той.

Никол забеляза кучета с еленови уши и червени кадифени панделки, ръчно плетени пуловери и мигащи лампички. Едно корги имаше нашийник със звънчета, които подрънкваха, докато ходеше.

— Това куче изглежда особено доволно от костюма си — отбеляза Никол.

Шерифът Джим Пиърлман им помахаше.

— Катерът идва! — извика той.

Никол подръпна Себастиан за ръката.

— Да побързаме.

Кеят вече беше претъпкан със семейства. Бащи държаха малки деца на раменете си, по-големите полагаха много усилия да изглеждат нехайно, кучета душеха земята за трохи от курабийки. Всички гледаха

към пристанището в очакване на катера на бреговата охрана, който щеше да доведе Дядо и Баба Коледа.

— Ето го! — каза Себастиан на Никол. — Джон Уест е капитанът.

— Онзи с раирания шал?

— Точно той.

Катерът пореше уверено вълните към кея, а служителите на бреговата охрана носеха червени якета и шапки на Дядо Коледа. Американското знаме с червено-белите си райета се вееше весело на вятъра.

Катерът акостира. Спуснаха мостчето. Множеството аплодира Дядо Коледа и съпругата му, които слязоха от лодката и бяха поведени към файтон, теглен от красив черен кон. После се отправиха по калдъръмената уличка към „Джаред Кофин Хаус“, където Дядо Коледа щеше да качва децата на коляното си и да изслушва коледните им желания.

— Това определено ми вдъхва празнично настроение. — Никол стисна развълнувана ръката на съпруга си. — Да спрем и да послушаме звънците.

Спряха в края на „Мейн Стрийт“, където пред банка „Пасифик“ се издигаше блестяща елха. Звънтежите се носеха като златни балончета през мразовития въздух.

— Струва ми се, че е време за обяд — каза Себастиан и дръпна Никол от музиката.

Седнаха в „Дванайсет градуса на изток“ и хапнаха мидена супа и здравословна зелена салата, пийнаха по чаша просеко и се поглезиха с пудинг с бита сметана.

— Усещам как ме наляга дрямка — призна Себастиан.

— Аз пък усещам необходимост да пазарувам! — заяви Никол.

— Никол. — Себастиан поклати с обич глава. — Не се поддавай на тези коледни увлечения.

Никол разбърка млякото и захарта в кафето си.

— Разкажи ми за Коледите си с Катя.

Себастиан сви рамене.

— Нищо особено. Когато Кенеди беше малка, ходехме за празниците или при моите родители, или при родителите на Катя. След

като те починаха, а Кенеди порасна, започнахме да пътуваме — Фиджи, Париж, Аруба, такива места.

— Катя украсяваше ли къщата? — Никол се опита да премахне всяка критична нотка в гласа си.

Себастиан помисли над въпроса.

— Малко. Свещи и тям подобни. Никога не украсяваше елха, защото игличките падат и цапат пода. Пък и основното бяха пътуванията.

Никол сложи ръка върху тази на Себастиан.

— Знаеш, че с Горди нямахме деца. Винаги съм обичала коледните празници, но ми липсваше, че не мога да ги споделя с дете. Сега, когато ще идва Мадокс, нямам търпение да си вземем голяма елха и да я украсим, и да му накупя много подаръци. И за бебето също. Може би нещо забележително и бляскаво за Кенеди, което да я освежи, понеже е толкова потисната от бременността.

Докато говореше, лицето ѝ грееше. Обожаваше да прави подаръци.

Лицето на Себастиан също засия.

— Миличка, такава фантазьорка си. Разбира се — нека си вземем голямо дърво, а ти ще го украсиш както ти душа иска. — Той се наведе напред. — А *ти* какво би искала за Коледа?

Венчани преди по-малко от година, те бяха още младоженци. Никол се изчерви.

— Имам всичко, което искам — каза тя на съпруга си.

5

През онази кошмарна нощ в началото на септември Сникс тича като див толкова бързо и толкова далеч, че накрая стигна до края на блатата. Тук, по възвишенията, бяха наредени огромни къщи, гледащи отвисоко на света наоколо. Стопаните на много от тях ги зазимяваха и почистваха хладилниците, като изхвърляха съдържанието им в контейнери за боклук, които лесно се отваряха. Няколко седмици Сникс успяваше да надуши достатъчно храна, за да не гладува.

Скитайки се така, той се озова по-близо до струпването на населението, където къщите бяха подредени нагъсто една до друга по виещи се улички. С времето листата си смениха цвета и окапаха, а някои от тези къщи също опустяха. В много обаче хората продължаваха да си живеят. Сникс го разбираше по миризмите. Някои кучета дори си имаха домове: големи масивни постройки с дворове, в които влизането беше забранено от препикаването за маркиране на територия. Той избягваше тези места.

Обикновено си намираше удобен плетен стол на някоя задна веранда, където да прекара нощта. Претърсваше центъра на града за храна и удари джакпота на кея за фериботите и лодките. Там контейнерите за боклук бяха винаги пълни.

Дърветата се оголиха. Температурите паднаха. Светлините в летните вили угаснаха. От глада не го болеше толкова, колкото от самотата. Никой не го галеше, никой не го прегръщаше, никой дори не го поздравяваше. Тътреше се по улиците като призрак, когото никой не познава, към когото никой не се доближава. Скоро забеляза, че всички други кучета държат стопаните си на повод, и той не ги винеше. Ако си имаше човек, който го обича, и той щеше да иска да бъдат постоянно свързани.

Денем, докато търсеше нещо — какво да е — за ядене, не можеше да не забележи един образ във витрините на магазините, който определено беше неговият собствен. Беше мършав, с щръкнали под оплетената, сплъстена козина ребра. Срамуваше се от това.

Нищо чудно, че момичето го беше изоставило.

Малко се окуражи, когато местните започнаха да кичат къщите си с лампички, а по улиците наредиха ароматни зелени дръвчета, обсипани с малки блестящи светлинки. Над острова духаше студен вятър, но продължаваха да прииждат хора, които стискаха горещите си чаши с кафе, дъвчеха сладки рулца с божествено ухание и изпускаха по някоя и друга троха, която Сникс се опитваше да излапа, след като се отдалечат, преди да долетят чайките.

Оцеляваше. Положението се влоши, когато започнаха дъждовете и снегът. Задните веранди не бяха добър заслон и той се гушеше треперещ в храстите и под колите. През деня, колкото и кратък да беше сега, тичаше по улиците и търсеше храна и по-топло местенце.

Беше много самотен.

6

— Знаеш ли какво, мамо? — измърмори Кенеди. — Мразя тези празници.

— И аз никога не съм ги харесвала — отвърна съчувствено Катя.

— Толкова *грижи*.

Кенеди гостуваше на майка си за следобеда и се беше изтегнала на дивана в дневната. Алонсо беше завел Мадокс на площадката, за да си поиграе, което я накара почти да го хареса, въпреки че майка ѝ беше избягала с него. Всъщност тя още се надяваше с цялото си сърце, че майка ѝ ще се опомни и ще се върне при баща ѝ.

— Всички тези ужасни тържества — съгласи се Катя. — Много е трудно да запазиш килограмите си.

Кенеди хвърли скептичен поглед към майка си, която не беше напълняла с нито грам след двайсет и петия си рожден ден.

Катя се беше научила да поддържа тялото и живота си фини, да не ги изпуска от контрол. Винаги избираше съвременни мебели с елегантни, изчистени линии. Мразеше натруфеността. Презираше „джунджуриите“. Дрехите ѝ също бяха класически. Без дипло, дантели и изкуствени материи. Бели ризи и панталони в цвят какви през лятото, бели кашмирени пуловери и панталони в цвят какви през зимата. Черни рокли за вечерно облекло. Истински перли. Декоративни бижута — пфу. Само истински, големи, но не безвкусни, диамантени обици на ушите. Русата ѝ коса винаги беше подстригана точно до брадичката и с път настрани.

— Как успяваш да останеш толкова слаба? — попита Кенеди.

— С упражнения и воля. Теглото ти трябва да бъде най-важният приоритет в живота ти. Искат се много усилия. Признавам, че понякога съм страдала.

— Но си струва, нали, мамо? Виж се само.

— Благодаря ти, скъпа — възгордя се Катя.

— Ще отслабна след раждането.

— Разбира се, че ще отслабнеш.

Кенеди направи физиономия.

— Само дето другата неделя трябва да отидем при татко за цялата седмица!

— Ще бъде хубаво — увери я Катя. — Хайде. Така цялата работа покрай Коледа ще е на плещите на Никол. Тя ще се занимава с готвенето и чистенето. Ти няма да правиш нищо. Себастиан ще се грижи за Мадокс. Двамата с Джеймс могат да се забавляват по мъжки, а ти ще си починеш.

— Надявам се, защото нали знаеш — Никол ще тъпче Мадокс с бонбони и сладкиши. Ще стане хиперактивен като маймуна.

— Какво ще подариш на Никол за Коледа? — Катя отпи от зеления си чай без захар и се настани по-удобно в стола си от хром и кожа.

Кенеди сви рамене.

— Нямам представа. Виждала съм я само веднъж. Не знам какво харесва тази жена.

— Вземи й шоколадови бонбони. — Катя се усмихна злобно над чашата си.

Кенеди се изкиска.

— Много си лоша.

Никол не беше точно дебела, но нямаше стройната гъвкавост на Катя.

— Защо? — попита майка й с широко отворени невинни очи. — Всички жени обичат шоколадови бонбони.

— Никол — със сигурност — изсумтя Кенеди.

— Не бъди зла, Кенеди. Моите източници ми казват, че Никол е много мила жена, а баща ти изглежда доволен от нея.

— О, мамо! — Кенеди се напъна да седне. — Защо трябваше да напускаш татко?

— Скъпа, вече сме го обсъждали. Двамата с баща ти бяхме много отегчителни заедно. С Кайл сте големи, имате семейства. Имах право да сложа СЕБЕ СИ на преден план.

Кенеди се отпусна отново на възглавниците.

— Под „себе си“ имаш предвид Алонсо. Секса.

Катя завъртя очи и върна разговора обратно към празниците.

— Е, можеш да поръчаш бонбони за Никол по интернет. Пробвай с „Годива“, най-лесно е. Изпрати й най-голямата кутия. Ще й я увият

като подарък. *Готово*. За баща ти поръчай пак по интернет няколко от най-новите биографии. Знаеш, че само чете. — Катя се прозина. — ТОЛКОВА скучно.

— Мамо. — Кенеди не обичаше родителите й да се критикуват един друг.

— Какво си взела на Джеймс?

— Още нищо. — Кенеди смушка огромния си корем. — Може да му поръчам голяма надуваема кукла, с която да прави секс.

Катя се направи, че не чува.

— Има ли нужда от нова чанта за голф? Или от тенис екип?

— За Коледа? В Нова Англия? Да ти напомня, че не можем да ходим никъде, защото това бебе идва през януари. Никаква Флорида, никаква Аруба, само сняг.

— Да гледаме позитивно. Какво ще кажеш за ски за Джеймс и Мадокс? Могат да ходят да карат заедно.

— Добра идея. Поръчала съм шейна от „Ел Ел Бийн“ за Мадокс. — Кенеди огледа стаята. Нямаше елха, нямаше украшения над камината, нямаше подаръци. — А ти какво ще правиш за Коледа?

— Казах ти вече, Кенеди. Къде ти е умът тези дни? С Алонсо заминаваме на пречистващи спа процедури в Швейцария за десет дни. Без мазнини, алкохол и захар. Много упражнения и чист въздух. И тенис на закрито, разбира се.

— Каза ми, че ще ходите на спа, но не спомена, че ще бъде в Швейцария! — Кенеди се изправи и седна разтревожена. — Мамо, ами бебето?

— Кенеди, терминът ти е чак в средата на януари. Аз ще се върна на 30 декември. Има много време.

— Гледай да се върнеш! — Кенеди прекара ръце по корема си. — Имам нужда от теб и от татко, и от Джеймс.

— Ще направим всичко по силите си.

— Знам. Но...

— Шшт. Всичко ще бъде наред. — Катя си погледна часовника. — След половин час съм на йога...

— Знам. Бездруго трябва да прибера Мадокс за вечеря. — Кенеди се подпря на ръце, мъчейки се да стане от дивана.

Катя наблюдаваше преценяващо дъщеря си.

— Обещах да ти дам пари за бавачка.

— Знам, мамо, и съм ти благодарна. Но толкова много искам да се сближа с бебето, макар да е момче.

— Жалко. Дрешките за момиченца са толкова по-сладки. Но няма значение, Кенеди, Мадокс ще се радва да си има братче, с което да си играе.

Кенеди беше успяла да седне.

— Ще ми се Джеймс да си вземе една седмица отпуск и да го прекара с мен и бебето, и най-вече с Мадокс. За Мадокс ще бъде чудесно, ако баща му му обърне специално внимание, когато се роди бебето.

— Джеймс има важна работа в брокерската фирма, Кенеди. Твърде идеалистично гледаш на тези глупости за сближаването. Вземи си бавачка, остави я да се грижи за бебето и *ти* прекарвай повече време с Мадокс. Аз ползвах бавачка за теб и ти се разви чудесно.

Кенеди прекоси стаята и излезе в коридора. Натисна интеркома и поръча на Алонсо да доведе Мадокс.

— Мадокс иска кученце — каза тя през рамо на майка си. — Обясних му, че не може. Не мога да се справя едновременно с куче и бебе. Освен това съм алергична към животни.

— Така ли, скъпа? Не знаех.

Кенеди я изгледа.

— Мислех, че затова никога не сме имали домашни любимци.

— Така ли? Забравила съм. — Катя отвори вратата на килера и извади черното палтенце на Мадокс и вълнената му шапка. Подаде ги на Кенеди. — Сигурна съм, че си права.

Беше средата на декември. Никол беше облечена в син памучен пуловер с голяма бяла снежинка в средата. Отвори празничната си кутия с бижута и избра обици във формата на снежинки. Беше ги купила за по-малко от пет долара, а блестяха в различни цветове: още си спомняше колко се зарадва, когато ги откри в една аптека. Изглеждаше много готино, макар сама да си го казваше. Кенеди, разбира се, би намерила пуловера ѝ за безвкусен. Но тя още не беше тук.

А днес щяха да купят елха!

Сложиха пухени якета и кожени ръкавици и се отправиха с колата вън от града, към фермата „Мурс Енд“ на шосе „Полпис“.

Не валеше сняг, но духаше свиреп вятър, а небето над главите им висеше ниско и бяло, сякаш готово всеки момент да изсипе тонове снежинки. Себастиан намести колата между две други. Двамата с Никол затвориха вратите си и тръгнаха срещу вятъра, борейки се да стигнат до дръвчетата, подпрени на дървени опори.

Никол се запъти към най-високите елхи. След миг забеляза, че Себастиан вече не е до нея. Беше отишъл при малките елхи.

— Себастиан! — извика тя. — Насам!

Себастиан ѝ помахаше в знак, че тя трябва да отиде при него.

— Не! Високо! — Тя вдигна ръце и ги разпери. — ГОЛЯМО!

Себастиан бързо дойде с притеснен вид.

— Никол, нямаме играчки и лампички за такова голямо дърво.

Никол игриво се завъртя.

— Аз имам. Донесох няколко кутии, когато се преместих тук. Освен това можем *светкавично* да купим още лампички!

Себастиан се засмя на нескопосната ѝ шега.

— Май не съм ти от голяма полза в тази работа с елхите.

— Ще ми бъдеш от голяма полза, ако я занесеш вкъщи — увери го Никол.

Междувременно се беше появил плещест продавач с червено карирано яке и рошава зелена шапка.

— Какво ще кажете за това? — попита той, като извади едно дърво, високо два метра и половина, и го разтърси, така че клоните му да се отпуснат.

— Виж, Себ, *безупречно* е! — Никол плесна с ръце от удоволствие. Никога не беше виждала такава върховно зелено. — Има формата на буквата А. Кичесто е отвсякъде, така че няма да се налага да крием грозната му страна в ъгъла.

Себастиан погледна с обич жена си, която буквално летеше от радост.

— Добре — предаде се той. — Това да бъде.

В малката барака, където отидоха да платят, Никол избра и венец за предната врата. *Изискан* венец с голяма червена панделка и нищо друго — без дребни украшения, захарни бастунчета и шишарки, посипани с изкуствен сняг, както би предпочела самата тя. Това беше нейният начин да се съобрази със съдържаните (безжизнени) вкусове на Себастиан. Дватамата с Катя никога не бяха украсявали елха, но Никол не можеше да си представи Коледа без дърво.

С помощта на дървосекача Себастиан лесно вдигна елхата на покрива на джипа си и я върза с въжета и ластиси.

Вкарването ѝ в къщата обаче беше съвсем друга работа. Дървото тежеше. Себастиан развърза въжетата и някак си го свали на земята, но когато го хвана за ствола, беше му трудно да го повдигне и известно време се препъва около колата, сякаш танцуваше с тронав пияница в зелено палто.

Никол сподави смеха си.

— Нека го хвана за върха, за да го насоча.

Тя пъкна ръце между клоните, стисна тънкия връх и двамата заедно го внесоха в дневната. Оставиха го на пода, а после го напъхаха в стойката, която Никол беше подготвила.

Себастиан отстъпи назад и го погледна.

— Ужасно голямо е.

— Знам — съгласи се доволно Никол. Тя наклони глава на една страна и се вгледа в съпруга си. — Ще ти кажа нещо. Ако ми помогнеш да закача лампичките, сама ще довърша останалото от украсата.

Той се отпусна.

— Става. Надявах се да отида с момчетата на обяд в „Дауни Флейк“.

След като закачиха лампичките, Себастиан тръгна за срещата с приятелите си. Никол извади любимите си стари играчки за елха, нареди ги на пода и ги огледа. Намираше се в нов етап от живота си; това беше най-голямата елха, която някога бе имала, и искаше да бъде великолепна. Качи се бързо в колата и подкара към Центъра за дома.

В отдела за домашни потреби от уредбата тихо звучеше „Бяла Коледа“. Рафтовете бяха пълни с коледни дрънкулки, една от друга по-прекрасни. Коленичили майки с деца обсъждаха коя миниатюрна сцена от раждането на Исус да купят за дома си. Тези украси ставаха все по-хубави всяка година, мислеше си Никол, недоумяваща как да се ограничи до няколко предмета. Пингвинчета с кънки, еленчета с червени носове, влакчета с колелца като червено-бели ментови бонбони, самолетчета, от които маха Снупи, а червеното му шалче се вее назад, снежинки, ухилени камили, куклички с бели кадифени палтенца и червени плодчета в косите... О, Никол *обожаваше* тези празници!

Накупи много играчки и тъкмо когато си мислеше, че може би леко е прекарила, сети се за Мадокс. Колко забавно щеше да бъде у дома за Коледа да има дете!

Когато се прибра, си пусна диск с коледни песни и започна да украсява елхата. Откри, че трябва да размести мебелите и да избута диваните и столовете от високото кичесто дърво. Отстъпи назад и се зачуди дали не е твърде голямо. Не беше ли допуснала грешка? Лоша преценка? Нима беше безнадеждна селяндурка без никакъв усет за мярка и елегантност?

Въздържа се да закачи последното захарно бастунче, включи малките многоцветни лампички и се отпусна на дивана, за да огледа творението си. Удивително е, мислеше си тя — ярко, радостно, закачливо, — докато разсеяно дъвчеше края на захарното бастунче. О! Беше гладна! От толкова работа беше пропуснала обяда. Нищо чудно, че я спохождаха такива опасения. Кръвната ѝ захар беше паднала.

Или все пак дървото беше *твърде голямо*? Дали сърцето на Себастиан нямаше да се свие, като го видеше, с ужас осъзнал, че се е

оженил за жена без никакво чувство за изисканост? Никол притеснено отхапа парченце от бастунчето.

— Прибрах се! — прогърмя гласът на Себастиан от вратата и от нея лъхна студен зимен въздух.

Никол вдигна нервно очи.

— Добре ли си изкара?

Себастиан прекоси стаята, изправи Никол на крака и страстно я целуна.

— О — въздъхна тя, — за какво беше това?

— За елхата — отвърна Себастиан. — Трябва да излезеш и да я видиш от улицата. Страхотна е. Никога не съм виждал такава.

Тя се засмя от удоволствие.

— Не е ли твърде голяма за тази стая?

Той се огледа.

— Голяма е. Толкова е голяма, че ми напомня за елхите, които украсяваха родителите ми, когато бях малък. — Лицето му омекна. — Много отдавна.

— О, вътре в себе си ти още си едно малко момче — закачи го Никол, сгушена във врата му.

Себастиан се ухили.

— Не искаше ли да кажеш „голямо момче“? — пошегува се той.

— Ех, Себастиан! — Тя го прегърна и обърна глава настрани, за да погледа елхата. Чувстваше се стоплена, обичана, доволна и преливаща от празничен дух.

8

Фериботът от Хаянис до Нантъкет приличаше на блъскащите се колички, с които Мадокс се беше забавлявал веднъж на рождения ден на свой приятел. Големият кораб се издигаше, после рязко пропадеше надолу, а вълните се разбиваха в огромния му корпус и го разтрисаха. Мадокс смяташе, че това е *страхотно*.

Майка му обаче не мислеше така. Тя лежеше на една пейка, увита в палтото си и стиснала с ръце корема си.

— Да се качим горе, Мадокс — каза Джеймс и хвана сина си за ръката.

Това също беше страхотно. Мадокс рядко оставаше насаме с баща си, който постоянно работеше. Чувстваше се сигурен, когато малката му ръчичка беше пъхната в голямата топла ръка на татко. Двата се качиха горе, като много внимаваха заради люлеенето, и застанаха до високите прозорци, гледащи към водата. Джеймс го вдигна на ръце, за да вижда по-добре, и Мадокс види дълбоко мъжествената миризма на баща си, лосиона след бръснене, вълнения пуловер, памучното поло. Той уви ръка около врата му и лекичко се облегна на него, за да усети грапавата кожа на лицето му.

— Може да видим кит — каза баща му.

— Те как се топят? — попита Мадокс.

— Животните и рибите, които живеят във водата, имат различни тела от тези на хората. Те могат да дишат във водата и никога не им става студено. Но пък не могат да дишат навън като нас и нашият въздух им е твърде сух.

Мадокс беше удивен. Той гледаше вълните, които бяха тъмносини, с пенливи бели гребени, и неумоливо се разбиваха в кораба, разтърсваха го и го заливаха със сребристи пръски.

Стисна още по-здраво баща си. Светът беше толкова голям и тази гледка в студения декемврийски ден го караше да се чувства съвсем мъничък. В една книжка в детската градина имаше картинка, на която Дядо Коледа пътуваше с шейна към някакъв остров. Шейната беше

теглена от делфини, тюлени, моржове и китове и се носеше по вълните, докато Дядо Коледа държеше юздите.

Това обърка Мадокс. Дядо Коледа трябваше да лети във въздуха. Беше виждал такива картинки в други книжки. Какво правеха делфините, когато той използваше китовете? И ако прекосяваше водата с помощта на морските животни, какво ставаше, щом стигнеше до острова? Ако баща му беше прав, китовете не можеха да дишат на сушата. Как тогава Дядо Коледа стигаше до комините на къщите? Трудно беше да разбере как се случват нещата в света, особено на остров.

Мислите му бяха прекъснати от смешно джафкане. Погледна надолу и видя жълто кученце, което дърпаше връзките на маратонките на баща му.

Дотича възрастна дама със сива коса и обици във формата на елхички.

— Много съжалявам — извини се тя мило и гушна кученцето. — Това е Чипс. — Хванала лапичката му, тя я помахаша за „здрасти“. — Водим го за подарък на внучката ни за Коледа. Искаш ли да го погалиш? — попита тя, като видя изражението на Мадокс.

Той кимна сериозно.

— Ще го оставя на пода. Можеш да си поиграеш с него. Но внимавай — хапе. Е, не точно хапе, гризка с бебешките си зъбки. Само на два месеца е. Не е лошо.

Джеймс остави Мадокс до кученцето. Детето протегна ръчичка. Чипс я облиза и завъртя дупе. Мадокс го погали и го почеса зад ушите. Чипс направи няколко кръгчета, а после легна по гръб и показа бялото си коремче. Мадокс го погали и Чипс се сгърчи от удоволствие, ритайки със задните си крачета, сякаш караше колело. Детето се разсмя.

— Вземи. — Жената му подаде късо въженце. — Много обича да дърпа.

В мига, в който Мадокс взе въженцето, Чипс го ухапа в другия край с бебешките си зъбки и дръпна толкова силно, че го отскубна от ръката му.

— Ей! — извика Мадокс и се пресегна да хване въженцето, но Чипс избяга.

Макс се засмя и се спусна след него. След няколко крачки Чипс се спъна в собствените си крака и направи кълбо напред, без да пуска въженцето. Мадокс обаче го хана и двамата заедно задърпаха. Беше много забавно. Мадокс не спираше да се смее. Кученцето пусна въженцето и скочи върху коленичилото дете. Изправи в скута му бебешките си предни лапички и започна да го ближе по лицето, сякаш е нещо много вкусно. Мадокс падна по гръб, обезумял от щастие, докато розовият език на кутрето го ближеше по клепачите, бузите и веднъж дори по носа!

— Мадокс, скъпи, защо си на пода? — Майка му стоеше на стълбите, стиснала парапета, бледа и притеснена. — Добре ли си?

Възрастната дама бързо се наведе и вдигна Чипс.

— Здравейте — обърна се тя към Кенеди. — Извинявайте, позволих на Чипс да си поиграе с детето. Боя се, че съм твърде скучна за горкото кутре.

Майка му се усмихна.

— Много мило от ваша страна. Мадокс толкова иска кученце. Просто не съм сигурна, че сега бих могла да се справя... — Тя сложи ръка на корема си.

Жената кимна.

— Мъдро е да не избързвате. Винаги можете да си вземете куче.

Мадокс гледаше ту към възрастната жена, ту към майка си, която сякаш общуваше, без да изрича всички думи.

Джеймс вдигна детето на ръце.

— Виж — посочи той, — почти стигнахме. Вече виждам фара. Скоро ще бъдем на топло, а Никол ще ни нахрани вкусно.

— Довиждане — каза жената и помахала с лапичката на Чипс.

— Кенеди, ще ти помогна да слезеш по стълбите — каза таткото на Мадокс. — Не биваше да се качваш сама при това люлеене.

Хванал Мадокс с едната ръка, а мама — с другата, силният татко внимателно ги свали по стъпалата до главната кабина. Вече бяха почти на острова!

9

Кенеди беше затрупана с толкова блаженство, че се чувстваше нещастна.

При пристигането им предния следобед баща ѝ помогна на Джеймс да внесе багажа. За нейна изненада, стаята в задната част на къщата зад кухнята беше превърната в спалня. Така, обясни Никол, на Кенеди нямало да ѝ се налага да се качва по стълбите. Едно време, когато къщата била построена — някъде през ХІХ век — тази стая се наричала „родилна“, понеже била близо до кухнята и лесно се отоплявала. Когато родителите ѝ още бяха заедно, стаята беше „телевизионна“.

Кенеди се притесняваше, че Мадокс ще се страхува да спи на втория етаж, толкова далеч от родителите си, но Никол беше украсила стаята за гости на космическа тема, с плакати на ракети и завивка с комети. По целия таван бяха налепени малки лепенки на звезди, планети и метеори, които светеха ненатрапчиво в мрака. На рафта за книги бяха наредени кубчета, детски книжки, трактори, камиони и пожарни. Мадокс се влюби във всичко това. Веднага каза, че това е „неговата стая“.

Вечерта Никол поднесе вкусно ястие, въпреки че калорийната му стойност стигаше до небето. Свинско филе с ябълки и лук, ризото, броколи, цвекло с портокалов сос и пресен, домашно приготвен пълнозърнест хляб с масло. Беше купила от зеленчуковите бургери, за които Кенеди беше помолила, и ги беше приготвила за Мадокс, който ги излапа всичките заедно с броколите и цвеклото.

Сутринта Никол и Себастиан заведоха Мадокс на закуска в града, като оставиха двамата с Джеймс да се наспят до късно и да си полежат гушнати в леглото — нещо, което не бяха правили от месеци.

После, тъй като денят беше слънчев и изненадващо мек, баща ѝ и Никол бяха предложили да си направят пикник на Грейт Пойнт, където Мадокс можеше да гледа фара и големите, тлъсти тюлени, които се излежаваха на брега, грухтяха, търкаляха се и пухтяха.

Последното, за което имаше желание Кенеди, бе да се друсва в джипа по песъчливия крайбрежен път. Кръстът бездруго така я болеше, че самата тя се чувстваше като грухтящ тюлен.

Когато помоли да не ходи, за нейно огромно учудване Никол изгука:

— Разбира се, че можеш да си останеш у дома. Защо не се изтегнеш на дивана? Ще накарам баща ти да запали камината. Имам купища списания и леки книжки, които може да ти харесат. Хайде, вдигни си краката. Настани се удобно.

Кенеди отпусна туловището си на дивана и вдигна натежалите си крака върху възглавница. Мигновен екстаз. Преди да излезе, Никол донесе табла с чиния със сандвичи, купичка с нарязани на лентички моркови и червени чушки и, за детинска радост на Кенеди, домашно приготвени коледни курабийки. Джинджифилови мъже и жени с лица от бяла глазура. Прекрасни захарни курабийки във формата на еленчета, венци и ангелчета, с бяла глазура, посипана с цветни пръчици. И накрая, от бялата каничка, изрисувана със зеленика и червени плодчета, вдигаше пара гъст млечен домашен горещ шоколад, който чакаше да го налее в чаша със същите цветове.

Бащата на Кенеди, Джеймс и Мадокс замъкнаха кошницата за пикник, няколко вълнени одеяла и два термоса до джипа.

— Чао, мамо — извика Мадокс.

Никол се върна в дневната. Беше облечена в джинси и зелен коледен пуловер със снежен човек и беше обути в туристически обувки.

— Всичко наред ли е? — В ръцете си държеше червено-зелено карирано одеяло, поръбено със сатен. — Само да те завия с това. — Тя метна завивката върху краката на Кенеди и я подпъхна под ходилата ѝ. Примъкна масичката по-близо, за да може да я стига. — Нещо друго?

— Всичко е чудесно — призна намусено Кенеди. — Благодарят ти.

— Чао тогава. Ще се видим след няколко часа. — Никол помахаше с пръсти и излезе.

Няколко часа? Няколко часа сама в къщата с курабийките, горещия шоколад, спокойствието и тишината? Кенеди едва не заплака от облекчение.

Макар че... в завиването с одеялото имаше нещо смуцаващо, което ѝ навя спомени от далечното минало и я изпълни с меланхоличен копнеж. Сега тя беше тази, която се грижеше детето ѝ да бъде завито, но смътно си спомняше, като в мъгла, че някога и собствената ѝ майка го бе правила за нея.

Катя никога не се бе интересувала особено от майчинството. Имаше бавачки и разбира се, домашни помощници. Бащата на Кенеди вечно работеше. От малка Кенеди беше насърчавана да бъде добро момиче, „голямо момиче“, което значеше да не вдига шум, да не тича, да не хленчи.

Кенеди се притесняваше, че ѝ липсват майчински инстинкти. Така и не беше почувствала онзи прилив на радост при раждането на Мадокс, за който бе чела при другите майки. Вярно, че беше родила с епидурална упойка, както Катя я беше посъветвала, за да избегне болките, които според майка ѝ щели да я съсипят. Но дори с упойката Кенеди се чувстваше разнебитена дни наред, които се разтеглиха в седмици и месеци. Когато Мадокс стана на около седем месеца, започна да спи по цяла нощ и тогава Кенеди почти се чувства като нормално човешко същество. Но когато пропълзя и проходи, страховете ѝ за него, нуждата от постоянна бдителност, писъците му, когато паднеше, отново я смазаха.

Обичаше го повече от живота си. Той беше нейната радост, нейното ангелче, нейното скъпо момченце. Когато свикна да стои по-стабилно на краката си, за нея и него започна нещо като меден месец, през който така се забавляваха! Той беше нейният безценен приятел.

През този вълшебен период тя подхвърли на Джеймс идеята за още едно дете. Молеше се за момиченце, но ултразвуковото изследване показва, че пак ще бъде момченце. Кенеди се опита да се чувства доволна. Това определено караше Джеймс да се чувства по-мъжествен, като че ли всяка клетка в тялото му е мъжка.

Тази бременност се оказва също толкова трудна, колкото и първата. Сутрешното прилошаване започна рано и продължи с месеци, а гаденето не спираше ни денем, ни нощем. Макар почти да не се хранеше, бебето растеше в нея така, сякаш пъпната ѝ връв е огромно бобено стъбло, свързано с великан. Чувстваше се тромава, тежка и пъпчасала, ходеше като патица и трудно сдържаше мехура си. *Гадост.*

А сега я чакаше една отвратителна седмица, която трябваше да прекара с баща си и сантименталната му жена. Никол нямаше деца и вероятно представа си нямаше колко трудно е да забавляваш и контролираш четиригодишно дете. Кенеди се ужасяваше, че Никол ще натъпче Мадокс с толкова захар, че той няма да може да спи. На всичкото отгоре тези украси — огромната елха, играчката със сцена от Рождество, чорапите на камината — така щяха да превъзбудят бездруго активния ѝ син, че той щеше съвсем да подивее.

Кенеди искаше да се прибере у дома. Искаше цялата тази суетня около Коледа да свърши веднъж завинаги. Искаше Мадокс да се върне в градината и дните ѝ отново да станат тихи и спокойни, за да може да се наспи и да си почине за идването на бебето.

Въпреки това, призна тя пред себе си, докато си наливаше чаша горещ шоколад и дъвчеше курабийка, тук не беше толкова зле. Всъщност си беше доста хубаво.

Е, добре. Никол очевидно много се старалаше. Това не означаваше, че Кенеди трябва да я харесва или да се радва, че баща ѝ се е *оженил* за нея.

Защо баща ѝ не можеше да разбере, че и жените имат кризи на средната възраст също като мъжете? Катя се бе отегчила от съпруга си, с когото живееше от трийсет години, и просто имаше нужда от някакво вълнение. Може би беше започнала да се чувства... не *стара*, Катя никога нямаше да остарее, но по-малко привлекателна отпреди. Все пак дъщеря ѝ вече беше пораснала и се беше омъжила, а самата тя беше станала *баба* с по някой бял косъм в кока и отпусната кожа на ръцете. Кенеди *знаеше*, че майка ѝ е избягала с Алонсо, за да си докаже, че все още е желана. Вместо да се развежда, баща ѝ трябваше да тръгне след нея, да я ухажва и да си я върне обратно. И все още би могъл да го направи, ако не се беше оженил за тази проклета Никол.

Какво толкова намираще в нея? Беше хубава, но не красива като Катя, и да, не беше дебела, но определено беше закръглена. Нямаше класа, не можеше да играе тенис, не плаваше с яхта, не познаваше приятелите на Себастиан. Защо не можеше просто да пофлиртува с нея, а после да се събере отново с Катя?

Може би все още можеше.

Може би тази седмица щеше да му просветне колко ужасно е да бъде без красивата си, изискана, предразполагаща съпруга.

Може би Кенеди щеше да успее да покаже на баща си колко трудно ѝ е да бъде в тази къща — в къщата на майка си — заедно с Никол Натрапницата и Себастиан щеше да се почувства виновен, че се е оженил за нея, да се разведе и да се ожени отново за Катя!

Е, щеше да бъде нужна известна хитрост от страна на Кенеди.

Тя си взе още една джинджифилова курабийка и допи горещия си шоколад. Пресегна се за списание, отпусна се на възглавниците и се зачете в любовните истории на холивудските знаменитости и бременностите на принцесите, докато очите ѝ се затвориха и се унесе в спокойна дрямка.

10

Никол се вози отзад при Мадокс в джипа по неравния път. Гранд черокито на Себ с лекота газеше през дълбокия пясък, а пътниците в него подскачаха, което караше Мадокс да пищи от удоволствие. Имаше вятър, вълни и облаци, преминаващи пред слънцето, което хвърляше танцуваща ярка светлина по плажа и в очите им.

Себастиан спря джипа близо до фара. Само на няколко метра от тях на пясъка лежаха множество тюлени.

Мадокс се засмя.

— Искам да погаля някой — каза той на баща си.

— Те хапят, миличък — предупреди го Никол. — Не можеш да ги доближиш. Това са диви животни.

Разходиха се по плажа, събирайки миди, като стояха далеч от зимните вълни, разбиващи се в брега. Наблизо група тюлени с издължени муцуни скачаха във водата като банда мокри горили. Джеймс вдигна Мадокс на раменете си, за да може да види рибарската лодка, пуснала котва в далечината, сред разпенените вълни.

— Гладен съм! — обяви Мадокс.

— Тогава да хапнем! — отвърна весело Никол.

Седнаха на одеялото и задъвкаха обяда, загледани в тюлените, които сумтяха и грухтяха като морски свинчета. По едно време два тюлена се скараха: комична сцена, на която всички се засмяха.

След обяда се разходиха по дюните до двайсетметровия варосан каменен фар. После се върнаха в джипа и се задрусаха по пясъка до местността Коската, където за голяма радост на Мадокс видяха полярна сова — чисто бяла и невероятно нахална, кацнала на нисък дъб. Прекосиха гориста полянка, за да видят любимото дърво на Никол — стар бук с клони, протегнати като слонски бивни. Беше идеално за катерене и Мадокс побърза да се качи на един от ниските клони, а Себастиан го снима. Продължиха по тясната пътечка, докато стигнаха до езерце, където бяла птица рибар дебнеше плячка сред мочурливите тревы. Мадокс помогна на Никол да напълни кофичка с миди, които

събраха от брега, и се покатериха на дънера на паднало дърво. Себастиан ги заведе до един къокенмединг — могила от натрошени миди, оставени там много отдавна от индианско племе. Разказа на Мадокс как са живели индианците тук, как са се хранели с риба и диви плодове и са пиели вода от езерата, как са се мажели с гъша мас през лятото, за да се пазят от комарите. Детето слушаше с разширени от удивление очи.

Късно следобед, когато слънцето започна да залязва, Себастиан изкара джипа от пясъка и потеглиха по павираното шосе към града. Той се прозя. Джеймс, който седеше до него, го последва. На задната седалка Никол и Мадокс се заразиха и се прозяха толкова силно, че изписукаха.

— Затвори очи — каза Никол на Мадокс, — поспи си.

Момчето не чака втора покана. То се отпусна в столчето за кола под наем и веднага заспа.

Толкова много чист въздух и движение. Никол облегна глава и също затвори очи, като мислено се поздравя, че вече е приготвила основното ястие за вечеря. За първо щеше да задуши мидите с масло, но това щеше да ѝ отнеме само няколко минути. Надяваше се Кенеди да си е починала и да е останала доволна от усилията ѝ.

Себастиан спря до двете помпи за въздух, разположени отстрани на пътя до бунгалото на организацията „Попечители на природата и историята“. Извади манометъра от жабката. Беше изпуснал въздуха от гумите, за да може да кара лесно в пясъка, и Мадокс беше останал запленил от начина, по който дядо му накара въздуха да свисти, като натискаше с камъче вентила. Никол не се учуди, че сега малкият се събуди от леката си дрямка.

— Искаш ли да ми помогнеш да върнем въздуха? — попита Себастиан внука си.

Мадокс нетърпеливо откопча колана си и скочи от колата. Джеймс напомпа двете гуми от дясната страна, а Себастиан и Мадокс — от лявата. После си сложиха отново коланите и продължиха към града.

Когато влязоха в къщата, Никол с радост откри Кенеди с румени бузи и светнали очи.

— Благодаря ти, татко. — Кенеди се приближи с патешката си походка до Себастиан и го прегърна. — Това беше най-хубавата ми

почивка от седмици.

Никол очакваше да благодари и на нея, но вместо това Кенеди приклепна, подпирайки се с една ръка на стената, и прегърна Мадокс.

— Забавлява ли се, зайче?

— Мамо, видях тюлени! И зайче! И сова! И помпах гуми! — Мадокс почти заекваше от възбуждение.

— Ще ми разкажеш всичко в банята — предложи Кенеди. Тя протегна ръка и съпругът ѝ я вдигна на крака. — Ще заведе Мадокс горе за една хубава, дълга баня. Вие, момчета, можете да се насладите на питиета преди вечеря.

Кенеди бавно се качи по стълбите, повела сина си, който не спираше да бърчи.

Никол занесе кофичката с миди в кухнята, като се стараеше да не се разстройва от обстоятелството, че Кенеди дори не си направи труда да ѝ каже „здрати“. Остави кофичката в мивката, изми си ръцете и отиде в дневната, за да прибере чинията с курабийките и горещия шоколад. Забеляза, че курабийките са изчезнали. Списанията бяха пръснати по пода. Одеждата беше смотана на топка и висеше от дивана. По дивана и килима бяха посипани трохи, имаше смачкана салфетка и няколко използвани кърпички.

Като видя кърпичките на пода, Никол седна с въздишка и се опита да се овладее.

„Наистина ли?“, запита се тя. Нима Кенеди очакваше Никол не само да приготвя храната, но и да ходи подире ѝ като слугиня? Вярно, че Кенеди беше в напреднала бременност, но когато се прибраха у дома, беше права. Би могла да си занесе използваните кърпички до кошчето в банята. Себастиан ѝ беше споделял колко е вманиачена Катя на тема подреденост и Никол беше сигурна, че тя е предала това си качество на Кенеди. Значи тези боклуци не бяха просто немарливост: те бяха послание.

„Не те харесвам и никога няма да те харесам.“ Това ли беше смисълът на захвърлените кърпички и разпилените списания? Какво, за бога, бе сторила Никол, та да предизвика такава враждебност? Знаеше, че Кенеди иска родителите ѝ да се съберат отново, но тази жена не беше малоумна: трябваше най-после да схване, че майка ѝ от години е с прекрасния Алонсо.

Никол събра списанията и ги подреди на купчина върху холната масичка. Взе използваните кърпички с палец и показалец и ги остави на таблата до празната чиния от курабийките, чашата и каничката. Трудно се разгневяваше, но сега бе на път да го направи. Обърна се да погледа елхата и се опита да попие бляскавото ѝ спокойствие.

Нямаше деца, но мислеше, че ако Кенеди беше нейна дъщеря, щеше да възроптае. Щеше да ѝ се скара. Най-малкото щеше да я накара да признае съществуването ѝ и усилията ѝ да направи празниците приятни за всички.

Себастиан надникна в стаята.

— С Джеймс ще пийнем по едно. Да ти наля ли и на теб?

Никол отпусна стиснатите си зъби.

— Чаша червено вино ще ми дойде чудесно.

Може би това щеше да я успокои, да ѝ върне коледния дух и да ѝ попречи да направи или да изрече нещо, за което по-късно да съжалява.

11

Мадокс се събуди рано, както винаги. Поигра си с готините играчки в стаята си, колкото можеше по-тихо, понеже мама трябваше да се наспи заради бебето. Разгледа книжките с картинки. Застана на прозореца, загледан в задния двор на дядо. Беше интересен — с барака, дървена масичка и пейки. Ако обърнеше пейките и ако си намереше голям картонен кашон, можеше да си направи крепост като приятеля си Джеръми. Яко!

Той излезе от стаята, слезе по стълбите и отиде по коридора до кухнята и антрето на задния вход.

— Отиваш ли някъде? — Дядо му седеше на кухненската маса с чаша кафе и вестник в ръката.

Никол беше в другия край на масата, пиеше кафе и правеше списък на лист хартия. И двамата бяха по пижами, халати и пантофи.

— Може ли да си поиграя в задния двор? — помоли учтиво Мадокс.

— Не виждам причина да не може — отвърна дядо.

— Чакай малко — обади се Никол. — Първо трябва да се облечеш, Мадокс. Ще замръзнеш по пижама. Мина ли през банята?

Мадокс посърна. Мислеше си, че Никол е различна, но и тя се оказа като всички възрастни — пълна с правила.

Никол стана от масата и му подаде ръка.

— Ела да ти помогна да се облечеш. Ще ти избира най-топлите панталонки.

Мадокс се загледа във вратата на стаята, където спяха мама и татко.

— Няма да будим родителите ти — прошепна Никол. — Ще бъдем тихи като мишчици.

Речено-сторено. Качиха се на пръсти по стълбите. Тя му помогна да се облече и да мине през банята, без да кажат и дума. После слязоха като пирати по стълбите, без да събудят никого.

Като се върнаха в кухнята, Никол попита:

— Искаш ли да закусиш, преди да излезеш, Мадокс?

— Не, благодаря. Искам да си направя крепост от масата и пейките.

Реши, че е по-добре да каже истината, в случай че не обичат такива неща — някой да им разхвърля двора.

Никол го изненада.

— Добра идея. Имаме няколко сгъваеми стола в бараката, от които можеш да си направи врати. Ще ти ги извадя, само първо да се облека.

Мадокс я изглежда скептично. Не беше сигурен за сгъваемите столове. Не беше сигурен, че иска някой да му се меси.

— Обувки — каза Никол. — Палто, шапка и ръкавици. — Тя ги взе от закачалките в антрето и ги сложи на Мадокс — тромав процес, който той ненавиждаше. Никога не му ставаше студено, а заради всички тези неща му беше трудно да се движи. Но позволяваше да го дърпат, връзват и закопчават, защото разбираше, че възрастните са прави.

Най-после Никол отключи вратата. Мадокс излезе на задната веранда.

— Стой само в двора, Мадокс — предупреди го Никол. — Няма да се отдалечаваш, нали?

— Обещавам.

Верандата приличаше на стая без стени. От тавана висеше люлка, а до нея имаше ракитов диван и два ракитови стола. Широките стъпала имаха парапети от двете страни. Мадокс се държеше за тях, докато слизаше, защото обувките му бяха малко големи и го спъваха.

Задният двор беше ограден с ограда и жив плет от упорити зелено-кафяви листа, закачени за кафяви криви клони. Виждаше къде са били цветята през лятото, защото лехите им бяха обрамчени с миди. В дъното на двора имаше широко басейнче за птици. Изтича през кафявата трева, за да провери: вътре имаше вода и едно черно перо. Взе го и го пхна в джоба си. После се върна при цветните лехи покрай моравата и заразглежда мидите. Повечето бяха бели, с бледи лилави линии от вътрешната страна. Върховете на някои бяха достатъчно остри, за да го порежат, други бяха загладени. Тук-там проблясваха сини и зелени парченца стъкло, заоблени от морските вълни.

В края на градината растеше глог, на който бяха останали няколко плодчета. Никол му беше казала, че птиците обичат глогинките, така че той харесваше дървото, макар да не можеше да се катери по него заради бодлите.

Навън *наистина* беше студено. Вдигна очи към небето. То беше бяло, тежко и влажно, като мокра възглавница. Може би щеше да завали сняг. Надяваше се. Мама му беше казала, че е виждал сняг и преди, но той не си спомняше. Ако завалеше, крепостта щеше да бъде идеално място, където да стои на топло, и той тръгна към масата и пейките.

Нужни му бяха няколко опита, докато успее да обърне пейката настрани, така че краката ѝ да щръкнат, а дългата плоска седалка да се превърне в стена. После заобиколи масата и се напъна да обърне и другата пейка. Най-сетне успя. Отиде в единия край на масата и пропълзя отдолу.

Не се получи много добра крепост. Седалките на пейките не стигаха чак до плота на масата и от двете страни оставаха големи пролуки. Сухата трева бодеше. Поседя за момент, чудейки се каква крепост да бъде. Пиратска? Космическа? Индианска?

Отвори се врата. Никол излезе на верандата със син пуловер, по който се пързалияха и въртяха пингвини с кънки. Това го разсмя.

— Пингвините не карат кънки! — извика той.

Никол слезе по стълбите.

— О, аз не бих била толкова сигурна. — Тя се запъти към бараката в дъното на градината и отвори вратата. — Да видим какво имаме за теб тук.

Мадокс се втурна при нея и надникна в тъмното. Никол се пресегна нагоре, дръпна една верижка и крушката, закачена на тавана, светна. Постройката беше чудесна: с плочник на пода, високи тезгяси покрай две от стените, рафтове на третата и градински инструменти, подпрени на четвъртата. Видя гребла, косачка, лопати, триони. На специална закачалка беше навит зелен градински маркуч. По рафтовете бяха наредени гърнета, кутии с боя и други съдове. Над тях, очертани с бял тебешир, висяха инструментите: чукове, клещи, гаечни ключове, отвертки. Искаше му се да ги свали долу и да *направи* нещо.

— Ето тук са — каза Никол. — Сгъваемите столове, за които ти казах. Виждаш ли?

Тя взе един алуминиев стол с вдлъбнатата седалка и облегалка, след което го отвори и го обърна настрани, за да му покаже как може да се използва като стена.

— Супер! — кимна Макс.

— Да ги извадим ли навън?

Макс отново кимна.

Никол вдигна два стола — по един под мишница. Мадокс взе третия, който се оказа учудващо лек, хвана го пред себе си колкото можеше по-добре и последва Никол към дървената маса на двора. Никол се върна в бараката и се протегна да свали няколко дебели винилови възглавници от един рафт.

— Могат да станат за сядане в крепостта — предложи тя.

— О, да — ухили се Мадокс.

Тя му подхвърли едната и сама изнесе още две. Остави ги пред крепостта: като че ли разбираше колко лично е това занимание за него. Искаше да подреди всичко сам, дори да му костваше повече време и усилия.

Никол се върна още веднъж в бараката, сложи ръце на кръста и огледа стените.

— Да видим. Какво друго? — И като наклони глава на една страна, попита: — Какво ще кажеш за това?

Подаде му бинокъл. Той го завъртя озадачено в ръцете си. Никол коленичи и му показва как да го използва. Помогна му да го настрои, докато гледката се проясни.

Мадокс загуби ума и дума. Това беше най-великолепната играчка за крепост, която беше виждал. Побягна с бинокъла в ръка, готов да се впусне в света на фантазиите си.

12

Никол се върна в кухнята, потрепервайки леко. Беше излязла без палто и шапка, а денят беше мразовит.

Себастиан се надигна от масата.

— Ще се обръсна и ще се облека, а после ще донеса още дърва — каза той и я целуна по устните.

Никол си наля втора чаша с кафе и застана до прозореца, за да държи под око Мадокс, който тъкмо влачеше една възглавница на цветя от бараката към крепостта. После чу шумолене и като се обръна, видя Кенеди да влиза в кухнята, загърната в пухкав розов халат, който не успяваше да скрие изцяло корема ѝ.

— Добро утро, Кенеди — поздрави я бодро Никол.

Кенеди се отпусна на един стол.

— Надявам се да имаш яйца с бекон за закуска. Умирам от глад.

Никол зяпна. Преброи до десет. Спомни си дългите години в болничните отделения, когато някои пациенти бяха твърде болни, за да проявяват учтивост, и едва измрънкваха по нещо. Кенеди не беше болна, само бременна, но все пак това беше състояние, което Никол никога не бе познавала, затова реши да бъде мила.

— С удоволствие ще ти направя.

Кенеди захлупи лице в шепите си.

Никол разтревожена се приближи до масата.

— Кенеди, добре ли си?

— Казах ти. Гладна съм — отговори Кенеди, без да вдига глава.

Без да каже и дума повече, Никол се зае да подгрява бекон на микровълновата фурна и да бърка яйца. Настърга в тях малко чедър и добави щипка босилек. Изстиска портокали и сложи чаша пресен сок пред Кенеди. После добави салфетка и прибори.

Трябваше да ѝ признае упоритостта. Никол никога не би могла да седи в такова мълчание, докато друга жена ѝ готви.

Уф. А може би Кенеди наистина беше болна? Тревога стегна гърдите ѝ.

— Добро утро, прекрасна моя! — Джеймс излезе от стаята за гости, миришещ на сапун и афтършейв. — Добро утро, Никол.

— Здравсти, Джеймс. Искаш ли яйца и бекон? Тъкмо приготвям за Кенеди.

За радостна изненада на Никол, Джеймс я прегърна с една ръка.

— Отговорът е „да“. — Той си наля чаша кафе. — Къде е момчето чудо?

— Погледни през прозореца.

— Ха! Крепост! Спомням си, че и аз си правех такива като дете. Нямах ли против, че ти разхвърля двора?

— Не, разбира се. Той се забавлява.

— Къде е Себастиан?

— Тук съм. — Себастиан влезе в кухнята, напълно облечен. — Здравсти, Джеймс. Здравсти, Кейби. — Той се обръщаше към дъщеря си с името на някогашния си домашен любимец.

Кенеди вдигна грейнало лице към баща си.

— Здравсти, татко.

— Как се чувстваш?

— Като количка, натоварена с картофи.

— Не изглеждаш така — излъга Себастиан и седна до нея.

Никол постави чинията с яйца и бекон пред Кенеди.

Кенеди изгледа печално храната.

— Мама винаги поднасяше *здравословна* храна — каза тя жално. — Плодове за закуска, овесени ядки, стафида и сушени боровинки.

Никол замръзна. Умът ѝ препускаше. Защо Кенеди ѝ правеше такива очевидни номера? Беше помолила за яйца с бекон, а сега, след като ги получи, искаше плодове и овесени ядки? Очевидно проблемът не беше в храната. Нямах да ухапе стръвта.

Усмихна се насила и попита:

— Кенеди, искаш ли плодове и овесени ядки? Имаме и двете.

— Не искам да те притеснявам — нацупи се Кенеди.

— Изобщо не ме притесняваш — измърка Никол. Пресегна се и премести чинията с яйцата и беконата към Джеймс. — Заповядай.

— Страхотно, благодаря. — Джеймс взе ножа и вилицата си.

Плавно, но бързо, като Марта Стюарт на кънки за лед, Никол извади купичка, кутия с овесени ядки и лъжица. Сложи ги пред Кенеди. Наля каничка с обезмаслено мляко и я постави до купичката.

После взе един банан от купата с плодове в средата на масата и го подаде на младата жена.

— Искаш ли да ти го нарежа върху овесените ядки?

„Първият рунд е за мен“, помисли си тя.

Кенеди едва не се разтрепери от сподавено възмущение. Очите ѝ се плъзнаха към съпруга ѝ, който доволно тъпчеше чудните яйца в устата си.

— О — изстена Кенеди и притисна корема си, — чувствам се ужасно.

— Може би трябва да си легнеш? — предложи Себастиан.

— Опитай да хапнеш малко — подкани я Никол с меден глас. — Кръвната ти захар пада сутрин.

Кенеди въздъхна тежко, наля си мляко, разряза банана и изяде овесените ядки.

— По-добре ли си сега? — поинтересува се сладко Никол.

Кенеди не ѝ обърна внимание.

— Татко, ще ме заведеш ли на пазар, както когато бях малка?

— Разбира се, миличка, но на острова май няма магазини за бременни.

— Не ми трябва дрехи за бременни, глупчо — засмя се Кенеди. — Мисля си за хубави зимни ботуши, може би чанта... пък и бижутата никога не са излишни, разбира се.

— Кенеди, малка хитрушо — подразни я Джеймс, — защо не почакаш да видиш какво ще получиш за Коледа?

— Защото искам да се разходя с татко — изгука тя.

— Обличай се тогава, принцесо — рече Себастиан. — Ще те заведа, където поискаш.

Кенеди го прегърна.

— Благодаря ти, татко. А може ли и да обядваме заедно? Само двамата?

Себастиан погледна очарователната си дъщеря с оглупели от обич очи.

— Разбира се. Къде?

— Няма значение. Където и да е, стига да има топла храна в изобилие — каза тя и се надигна тежко от стола си, за да се завлече в стаята си да се облече.

— Имаш ли нещо против, че ще обядваме сами с Кенеди? — Себастиан попита тихо Джеймс.

— Шегуваш ли се? Така ще имам възможност да прекарам малко време насаме с Мадокс. Пък и в момента съм нещо като персона нон грата за Кенеди — смигна му той.

— Така ли? Защо?

— Защото тя е бременна, а аз не съм.

Двамата мъже се разкискаха заговорнически.

Никол си намери работа на мивката, мъчейки се да преглътне пристъпа на самосъжаление. Всички в тази къща познаваха отблизо бременността и раждането. Джеймс го беше споделил с Кенеди. Себастиан — с Катя. Никол никога не бе забременявала. Като сестра беше виждала много бебета да идват на този свят, но никога не бе имала, свое.

— Благодаря ти, Никол — каза Джеймс, като ѝ донесе празната си чиния и приборите си. — Беше много вкусно.

Дружелюбното му отношение я заля като вълна от топлина. Джеймс се отпрати към антрето и задния вход.

— Мадокс! — извика той. — Познай какво!

Никол видя през прозореца как той кляка, за да надникне в крепостта. След миг ръцете на Себастиан я обгърнаха през кръста. Усети дъха му в косата си.

— Нали нямаш нищо против? — прошепна той. — Мисля, че Кенеди ще започне да се държи по-добре, като види, че не заставаш между нас.

— Разбира се, че нямам против — излъга тя.

Искаше ѝ се да избухне в сълзи. Да тропне с крак като дете и да извика: „Никой не ме иска!“. Ала само се завъртя в обятията му, притисна се в него и се потопи в сигурността на любовта му.

— Готова съм, татко! — Кенеди влезе в кухнята. Изглеждаше много шикозно в палтото си от камилска вълна и вълнената си шапка с пискюли.

— Ще си взема палтото — каза Себастиан и излезе в коридора.

— Ще изляза да кажа довиждане на Мадокс и Джеймс — отвърна Кенеди. — Ще се видим навън.

Тя мина покрай Никол, без да каже и дума, сякаш изобщо не съществуваеше.

13

Кенеди хвана баща си под ръка, докато вървяха по улица „Индия“ към града. Сърцето ѝ преливаше от задоволство. Започваше да вали лек сняг, бял и мек като пух, който правеше деня още по-вълшебен.

— Много ми харесва, че съм тук с теб, татко. — Тя за миг подпря глава на ръката му.

— Радвам се, Кейби.

— Да разгледаме витрините на „Мейн Стрийт“ — предложи Кенеди. — Търговците измислят какви ли не неща.

Тя фино насочваше баща си към долната част на главната улица и бижутерския магазин „Накитът на острова“. Заслужаваше диамант за Коледа, а знаеше, че няма да го получи от Джеймс: беше преровила тайно бюрото му и беше разбрала, че ще ѝ подари нов луксозен джип мерцедес. Мило, но разбира се, по-скоро практично, отколкото романтично. Той просто искаше децата му да се возят удобно и безопасно.

— Ох. — Кенеди стисна ръката на баща си. — Спри за малко.

— Да нямаш контракция? — попита загрижено Себастиан.

— Да. Не се притеснявай. С Мадокс три пъти ходих до болницата, защото решавах, че раждането започва.

На витрината на аптеката беше нарисувана сцена на ледена пързалка. Овалното огледало, което изобразяваше езерото, беше обградено от пухкав бял плат. Джуджетата, Дядо Коледа и няколко еленчета правеха пируети по блестящия „лед“. До елхичките, украсени с малки мигащи лампички, стояха снежни човечета, направени от памучни топчета, с очи, нослета и уста от бонбони. Баба Коледа се беше навела над отворена кутия с шоколадови бонбони, сякаш се чудеше кой да си вземе първо.

— Сладко е — отбеляза Себастиан.

— Възхитително. Завиждам на Баба Коледа. Може да яде колкото си бонбони иска.

— А ти защо да не можеш?

— Татко! Превърнала съм се в кит. — Кенеди го дръпна за ръката. — Вече съм добре. Да повървим още малко.

Един прелестен пуловер с шарки около деколтето, изложен на витрината на „Прасковеното дърво“, улови погледа ѝ, но тя го подмина, решена да получи диаманта си.

— Да се разходим ли до кея и да купим дървени играчки за Мадокс от „Лодката на играчките“? — предложи Себастиан.

Баща ѝ беше улучил правилната посока. Тя стисна ръката му.

— Добра идея.

Себастиан обикаляше с грейнало лице из малката рибарска къщичка, в която се намираше детският магазин, сякаш самият той е дете.

— Фарове, фериботи, параходи — има толкова много. Какво мислиш, Кенеди?

Тя понечи да го предупреди да не глези Мадокс, но прехапа език. Помисли си, че ѝ се иска баща ѝ да поглези *нея*. Защо децата получаваха всички хубави неща? Майките вършеха цялата работа. Да, днес Джеймс се занимаваше с Мадокс, но през повечето дни от годината съпругът ѝ се измъкваше от потъналата в хаос къща с костюм и вратовръзка, запътил се към изискания свят на възрастните, докато Кенеди се бореше да качи Мадокс в колата, за да го закара на детска градина, а после да се върне към пазаруването, прането и чиниите.

Сега разбираше защо майка ѝ бе взела бавачка, която да живее при тях. Кенеди имаше няколко добри почасови бавачки и договор с фирма за почистване, от която идваха два пъти седмично. Пералнята се справяше с ризите на Джеймс. Вечеряха навън или си вземаха готова храна за къщи, особено след като забременя повторно. В сравнение с много други беше разглезена, но определено не се *чувстваше* така.

Кенеди обичаше Мадокс с цялото си сърце. Той беше светлината на живота ѝ. Но нищо не я беше подготвило за шума, безпорядъка и постоянните неумолими нужди на децата. Добре че Мадокс харесваше градината, в която ходеше сутрин. Следобед се опитваше да го приспи, но той беше същински тайфун. След месец щеше да се нагърби с две деца — с бебе, което не спи през нощта, и с момче, което не спира на едно място по цял ден.

И все пак... нещо дълбоко в нея ценеше и обичаше всичко това. Кенеди много се възхищаваше на майка си и искаше да бъде като нея, може би само не толкова перфектна, което — бог ѝ беше свидетел — лесно можеше да се постигне. Кенеди си спомняше бъркотиите — действителни и емоционални, — които забъркваше като дете и как бавачката ѝ я утешаваше и ѝ помагаше да ги оправи. В тези мигове имаше нещо толкова сърдечно, толкова истинско, толкова *сближаващо*. Искаше да даде това на собствените си деца, дори да не беше по идеалния начин — и, да, определено не го правеше по идеалния начин.

Само някой да можеше да разбере. Никой никога не хвалеше майките за еднообразната работа по гледането на децата. Никой не ги възнаграждаваше, че не си изпускат нервите по десет пъти на ден или че успяват да убедят децата си да си изядат зеленчуците. Джеймс се опитваше да ѝ съчувства, но беше твърде зает с работата си.

Може би затова ѝ се искаше баща ѝ да ѝ подари нещо — изненада, с която да ѝ покаже, че *тя* е светлината на *неговия* живот. Нещо като... диамант?

На връщане по „Мейн Стрийт“ минаха покрай „Накитът на острова“.

— О! — ахна Кенеди. — Не е ли прекрасна!

Себастиан се спря, благодарен за възможността да остави торбите, пълни с играчки, и да отпусне ръце.

— Кое, милинка?

— Тази диамантена брошка с елхичка. Толкова е сладка. Себастиан надникна във витрината.

— Хубава е. — Изведнъж му хрумна нещо. — Да влезем, Кенеди.

Бижутерията искреше от скъпоценни камъни, сребро и злато. Кели Трейнър се приближи към тях.

— Здравейте, мистър Съмърсет. Весела Коледа.

— Весела Коледа, Кели. Би ли ми казала колко струва онази брошка с елхичка на витрината?

Кели взе брошката с черната кадифена кутийка и я остави на стъкления плот. После назова цената.

— Това ми звучи разумно, не мислиш ли? — Себастиан попита Кенеди. — Диамантите са доста чисти.

— Великолепна е, татко — пророни Кенеди.

Струваше й се, че ще припадне. Това беше коледна приказка. Баща й беше доловил желанието й без думи, сякаш си предаваха мисли!

— Ще я взема. — Себастиан извади портфейла от джоба си и подаде кредитната си карта.

— Искате ли да ви я опаковам? — попита Кели.

Кенеди отвори уста да предложи направо да я забодее на палтото й, но преди да каже нещо, баща й кимна.

— Да, моля. — После се обърна с грейнало лице към дъщеря си. — Благодаря ти за идеята, Кенеди. Никол много ще се изненада. Никога не ми хрумва да й купувам романтични подаръци. Тя полага толкова усилия да направи празниците идеални за всички. Нямам търпение да видя изражението й, когато отвори подаръка си на Коледа.

Кенеди зяпна. В гърлото й беше заседнала топка от разочарование.

— Много мило — каза Кели, запълвайки неловкото мълчание.

— А сега... — Гърдите на Себастиан бяха изпълнени със задоволство, докато прибираще малкото пакетче при останалите.

— Да, татко? — попита Кенеди с невинно широко отворени очи.

— Къде ще обядваме? На някое уютно местенце. Вятърът навява снега.

Кенеди се тътреше мълчаливо до баща си към „Братството на разбойниците“. Беше сляпа за ярките празнични витрини. Баща й си тананикаше „Бяла Коледа“, без ни най-малко да усеща разочарованието, което струеше от нея. Искаше й се да спре там, на тротоара до проклетата елха, да отметне глава назад и да закрещи с пълно гърло. Всичко беше ужасно. Тези празници бяха отвратителни. Тя приличаше не на жена, а на глиган, и то с корем, който й тежеше на всяка крачка. Не можеше да изглежда сексапилна за съпруга си, не можеше да изглежда дори хубава, а когато се опита да изглежда очарователна за собствения си баща, какво направи той? Купи диаманти не за дъщеря си, която носеше втория му внук, а за новата си жена, която нямаше дори да ги оцени. Която със сигурност нямаше да знае как да ги носи! Никол си падаше по евтини бижута; тя не притежаваше нужната елегантност, за да оцени диамантите. Жалко! А Кенеди, която се намираще в период от живота си, когато имаше нужда

от малко топлина и глезене, и, нямаше да получи дори глупава сребърна гривна!

Дали Никол нямаше някакво психологическо влияние над баща ѝ? Да не би да слагаше наркотици в кафето му? Не можеше да се мери по привлекателност с Катя, нямаше усет за стил, приличаше на чистачка, която случайно е седнала със семейството, а Себастиан ѝ купуваше диаманти! Идеше ѝ да се разпиши.

— Стигнахме. — Себастиан отвори вратата на бистрото пред дъщеря си. — След като хапнем, може би ще добиеш енергия да разгледаш ботушите.

— Ботуши — измърмори Кенеди.

Служителката, посрещаша гостите, ги настави в предната зала, близо до сгриващата топлина на камината.

Те свалиха палтата си, седнаха и си поръчаха.

— Изглеждаш разстроена — отбеляза Себастиан.

Кенеди прехапа долната си устна.

— Предполагам, че... не осъзнавах, че си толкова... влюбен в Никол.

Баща ѝ отметна глава назад и се разсмя.

— Миличка, Никол е моя съпруга. Определено се надявам да бъда влюбен в нея. — Той се взря внимателно в Кенеди. — Но ти като че ли не си доволна от това?

Тя сведе очи и се заигра със салфетката, като я сгъваше в различни форми, докато говореше.

— Искам двамата с мама пак да се съберете.

— О, Кейби, това няма да стане. Бъди реалистка, Кенеди. Майка ти ме заряза заради Алонсо...

— Но те не са женени!

Себастиан сви рамене.

— Катя вероятно няма да се омъжи втори път. Майка ти иска нещата винаги да стават по нейния начин. Както вече знаеш, бракът е пълен с компромиси. Виждала си Катя. Чувства се много добре без мен. Има си собствен апартамент, в който Алонсо може да ходи, но все пак си е неин и не иска никой да ѝ се бърка. Вече е почти на шейсет. Заслужава да се поглези. Аз също, ако става на въпрос. Работих усилено, за да издържам семейството си. Майка ти също се потруди много, за да ви отгледа и да се грижи за дома ни. Сега и двамата

искаме да се порадваме на живота, да бъдем свободни, дори малко глупави, преди да свършим в люлеещите се столове.

Кенеди стисна ръката на баща си.

— Татко, ти не си *стар*!

— Не съм и млад. Аз съм здрав. А сега, благодарение на Никол, съм и щастлив. Това е много.

Кенеди искаше кокетно да попита: „Аз не те ли правя щастлив?“, но в този момент дойде сервитьорката с ястията им.

— За мен е много важно, че Джеймс е свестен мъж — подхвана Себастиан, като взе вилицата си. — Обича двама ви с Мадокс. Това е очевидно. И е най-добрият подарък за един баща: добър, надежден зет.

— Да — съгласи се Кенеди неохотно. — Джеймс е страхотен.

— Ще ми се да се научиш да харесваш Никол — продължи Себастиан — Тя е прекрасен човек и много би се радвала да бъде част от живота ти.

— Но тя не ми е майка — напомни му Кенеди.

— Вярно е. Никол е много различна от Катя. Повече се интересува от политика, отколкото от мода, медицинска сестра е и обича да бъде част от общността. Ти познаваш майка си, Кенеди. Катя винаги е искала да бъде възприемана като човек, стоящ *над* общността. Като по-добра от нея.

Това беше вярно, но Кенеди все пак възрази:

— Моля те, не говори лоши неща за мама. Това ме натъжава.

— Извинявай, Кенеди. Нека сменим темата. Какво си взела на Джеймс за Коледа?

— Някакви неща за спортуване на открито, които поръчах по каталог. Все пак ще го даря с втори син.

— Радвам се, че го спомена. Малко зле се чувствам, че ще трябва да придружа майка ти и Джеймс в болницата, а да оставя Никол.

Този разговор изобщо не вървеше както беше планирала!

— Може да чака отвън заедно с Алонсо.

Себастиан я потупа по ръката.

— Струва ми се, че имаш нужда от сън.

Кенеди искаше да му каже, че има нужда от диамантена брошка, но си замълча и се втренчи в храната си. Ако не беше толкова уморена от тази бременност, щеше да има по-добри идеи как да събере отново родителите си или поне как да се отърве от Никол. Но баща ѝ беше

прав. Тя беше уморена. След като си подремнеше, щеше да мисли по-ясно.

Защото още не беше свършила.

Какво ли се е случило, замисли се изведнъж тя, с бащата и злата мащеха на Пепеляшка, след като се е омъжила за принца?

14

Снегът се беше усилил и покриваше моравата със слой чиста белота. Сникс мръзнеше и беше гладен.

Освен това му беше любопитно. Сутринта се беше скрил в плет и беше наблюдавал как едно момченце строи странна къща — нещо като пещера, идеална за куче. Баща му беше излязъл да му помогне да я укрепя с картонени кашони, покрити с одеяла, а после беше увил всичко отвън с монтажно тиксо.

Сега момченцето и баща му ги нямаше. Сякаш всички хора бяха изчезнали.

Сникс се приближи до смешната импровизирана къщичка. Провря се между два сгъваеми стола, катурнати на една страна, и влезе вътре.

Беше топло. Подът беше покрит с възглавници. Снегът не влизаше вътре. Щеше да бъде страхотно място да спи нощем!

Ала колкото и да душеше, не намери храна вътре. Излезе неохотно в студения снежен свят навън. Време беше за нова експедиция. Преди да се отдалечи, препика едно храстче, стената на гаража и ъгъла на къщата, за да бъде сигурен, че ще познае мястото.

После се запъти към града. Много от по-тесните улички бяха притихнали и пусти. Собствениците на къщите си бяха отишли в зимните жилища, прозорците бяха тъмни, а от контейнерите за боклук не миришеше на нищо. Насочи се към „Сентър Стрийт“, където от „Джак Кофин Хаус“ се носеше аромат на бекон като любовна песен, но контейнерите имаха специални капаци, може би срещу грабливите котки.

От другата страна на улицата беше затвореният „Льо Ланкдок“. Мина покрай тухлените сгради на общината и Китоловния музей и стигна до най-вероятното място за намиране на храна.

„Броуд Стрийт“. „Кеят на параходите“. „Кучешки рай“. „Тако Тако“. Вкусните сандвичи на Уолтърс. Пицария. Кафене. Контейнери за боклук, които не бяха толкова здраво затворени, пък и тъй като бяха

близо до водата, плячкосващите чайки често свършваха първи работата по проникването.

Както и очакваше, в една уличка намери обърнат контейнер, от който се бяха разпилели хартиени опаковки и чаши. Рояк чайки кълвяха съдържанието им.

Поколеба се. Чайките бяха подли същества. Почти винаги бяха по-големи от него. Тези клюнове бяха остри като нож. Единствената му надежда беше да ги излъже. Втурна се към тях с яростен лай, оголил остриите си бели зъбки. За негово облекчение птиците отлетяха с разлютени крясъци.

Беше стигнал навреме. Подуши хартиените опаковки и откри кифли, хлебчета тако, един хамбургер и изстинали пържени картопки. Коремчето му се изду. Почувства се много по-добре. Много по-силен. Много по-обнадежден.

Яде, докато вече не можеше да натъпче и един залък повече. Заситеното му тяло молеше за сън.

Той се върна по стъпките си към къщата с топлата пещера. Хората бяха наизлезли по улиците, подвикваха си весело за снега, въодушевени от бялата Коледа. Сникс не беше толкова доволен. Беше уплашен. И все пак сърцето му се изпълваше с топлина, като виждаше толкова много хора да се усмихват, да си бърбят, да си махат, облечени в червено, бяло и зелено, и с ръце, пълни с разни пакети. Така светът изглеждаше по-дружелюбно място.

Близо до книжарницата един тийнейджър забеляза Стикс.

— Здравсти — каза той и се наведе да го почеше между ушите. — Какво сладурче си!

Стикс наклони глава на една страна, опитвайки се да каже: „Вземи ме у дома“.

От магазина излезе момиче с торбичка в ръка.

— Добре, сега към магазина за дрехи на Мъри. Ще купя пуловер на татко — каза то.

След това хвана приятеля си за ръка и го поведе, без дори да забележи кученцето с махащата опашка. Момчето се отдалечи.

Но приятелската топлина от докосването му остана и се разля в цялото тяло на Стикс.

Той продължи по пътя си през лабиринта от тесни улички, докато не позна собствената си миризма на един храст. Вътре в къщата

светеше, но не се чуваха звуци от човешко присъствие. Той рискува, втурна се в задния двор и се промуши през сгъваемите столове в пещерата.

О, колко топличко беше. Възглавниците бяха така меки. Вятърът виеше, но вътре не влизаше сняг. Стомахът му беше пълен. Вратлето му беше почесано. Един човек му беше казал, че е сладурче. Сникс се сви удобно на кълбо и заспа.

Никол разтреби кухнята след закуската. Качи се горе и оправи всички легла. Зачуди се дали да не прибере дрехите, разхвърляни по пода в стаята на заварената ѝ дъщеря, в коша за пране, защото на Кенеди сигурно ѝ беше трудно да се навежда. От друга страна, принцеса Кенеди можеше да възрази, че Никол е пипала вещите ѝ, затова ги остави. Мина набързо с прахосмукачката през цялата къща.

Докато работеше, копнееше за приятните егоистични неща, с които се глезеше като вдовица. Сега не можеше да се свие на дивана, да се тъпче с пуканки, да гледа „Думи на нежност“ и да реве толкова силно, че да се задави с пуканките. Себастиан беше твърде изискан дори да си представи, че тя може да се държи по такъв безвкусен начин, затова се въздържаше. Откровено казано, това ѝ липсваше.

Тя звънна на Джили.

— Аз съм роб в собствената си къща.

— Горката. Ела при мама.

— Имам толкова много работа.

— Глупости. Щом те могат да излязат на обяд, и ние можем. Вали сняг, Никол. Погледни през прозореца! Можем да си направим дълга разходка по плажа и да оставим вятъра да издуха проблемите ни, а после да хапнем мидена супа в „Мет“.

Никол се поколеба.

— Какво, предпочиташ да си седиш у дома и да се цупиш ли? — подразни я Джили.

— В „Хъб“ след десет минути.

Настроението ѝ се подобри още докато обуваше зимните си ботуши от кафяв велур с дебели гумени подметки, с бял пух и червено-зелени карирани връзки. Извади червеното си пухено яке и червената вълнена шапка, украсена с плетено листо от зеленика и червено плодче, праметна през рамо чантата си, пъкна ръце в червените си ръкавици и излезе навън на освежаващия въздух.

Джили вече я чакаше в „Хъб“, празнично облечена в зеленото си вълнено палто и с ръчно плетени млечнобели шапка и шал. Посрещна Никол с голяма прегръдка и целувка.

— Да се разходим до кея, а после до градския плаж.

— Добра идея. — Никол се огледа. — Хората пазаруват.

— Аз съм свършила тази работа. Имам два чувала, пълни с подаръци, които трябва да замъкна в Бостън, когато отидем за Коледа при внуците.

— Утре ли тръгвате? — попита Никол тъкмо когато минаваха покрай магазина „Прасковеното дърво“. — Страхотен пуловер.

— Знам. Не ме изкушавай. — Двете продължиха към морето. — Рано-рано.

— Ще ми липсваш.

— Ще се оправяш. Коледа е след два дни. Заминават си на 27. Все ще оцелееш дотогава.

Ободрена от присъствието на приятелката си, Никол си помисли, че наистина ще оцелее.

— Мадокс е прекрасно дете и Джеймс е мил човек. Много се старае да зарадва всички. Но се кълна, че Кенеди е подхванала кампания да ме накара да си изтърва нервите. Много е коварна, Джили. — Докато вървяха под нежно стелещия се сняг, тя й разказа за драмата с бекона и яйцата сутринта.

— Приписваш й твърде много умисъл — възрази Джили. — Кенеди е добро момиче, доколкото я помня. Не забравяй, че е бременна. Бременните не разсъждават трезво. Не искай много от нея.

— Права си — съгласи се неохотно Никол. — Само ми се иска Себастиан да ме подкрепя повече. Според него дъщеря му е безупречна.

— Типично за баща — отвърна компетентно Джили. — Не мога да ти опиша колко пъти с Боб сме се карали за нещо, което Стейси е направила или иска да направи. Винаги застава на нейна страна. Все аз излизам лошата. Но след няколко дни Кенеди ще си отиде у дома и Себастиан остава само за теб.

Никол въздъхна с облекчение, но спря по средата. От другата страна на улицата, на една пресечка от тях, Себастиан и Кенеди тъкмо излизаха от „Накитът на острова“. Себастиан държеше малко зелено

пликче в ръка. Хванал дъщеря си под ръка, той внимателно я поведе към „Ийзи Стрийт“.

— Виж. — Тя смушка Джили с лакът. — Себастиан току-що е купил някакво бижу на Кенеди.

Джилли проследи отдалечаващата се двойка.

— Коледа е, Никол.

— О, знам! Мразя да се чувствам така — като хленчеца, ревнива вещица от приказките. Дай да сменим темата. Кажи ми какво четеш в момента.

И двете жени обожаваха да четат. През останалата част от разходката си говориха за книги, както и през повечето време, докато обядваха в „Островът на мъглите“. Когато се разделиха, Никол си беше възвърнала обичайния оптимистичен дух и бистра глава.

Рано следобед Мадокс и Кенеди си подремнаха, а останалите се изтегнаха по леглата или диваните, за да почетат и да погледат телевизия. Когато Мадокс се събуди, Кенеди още спеше и Никол, която беше в кухнята, го пусна да си поиграе в задния двор и да си направи снежен човек.

— Правя лазаня с тиква за довечера — каза му тя. — Щом я сложа във фурната, ще дойда при теб.

Помогна му да се облече и го наблюдава известно време, докато той радостно тичаше навън в снежната привечер. После поръси лазанята с пармезан и я пъкна във фурната. Докато миеше и оглеждаше пресните боровинки за соса за патицата, в кухнята влезе Себастиан.

— Нещо мирише много апетитно.

— Радвам се. — Никол си изплакна ръцете и измърмори: — Ще ми се да имахме две фурни. Сега се чудя какво да сготвя само с една.

Себастиан изсумтя.

— Съжалявам, Никол. Готвенето никога не е било сред страстите на Катя. Една фурна ѝ беше повече от достатъчна.

Никол прехапа устни. Не обичаше да чува думите „Катя“ и „страст“ от устата на съпруга си.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Себастиан я притегли в обятията си.

— Надявам се, че знаеш колко съм ти признателен за всичко, което правиш. Не само за украсата и готвенето, но и че превръщаш

къщата в толкова уютно място. Имаш дарба да радваш хората, Никол.

За част от секундата ѝ мина през ума да каже, че определено не успява да зарадва Кенеди. Но това щеше да бъде грубо, особено в прегръдката му.

— Надявам се да радвам теб, Себастиан.

— Да се качим горе и ще ти покажа — прошепна той във врата ѝ. Никол се отдръпна с престорен ужас.

— Посред бял ден? Докато семейството ти е тук? — Тайно обаче беше поласкана.

Джеймс избра този момент да влезе в кухнята.

— Стана ли време за питие? — попита той. — Кенеди спи дълбоко.

— Мадокс е навън и се опитва да направи снежен човек — каза му Никол. — Обещах да отида да му помогна, но се забавих с готвенето.

Джеймс надзърна през прозореца.

— В предния или задния двор?

— В задния, разбира се. — Никол си погледна часовника и каза на Себастиан с игриво пламъче в очите: — Вечерята ще бъде готова след час.

— Ще си поиграя с него дотогава — каза Джеймс и излезе през вратата.

— Най-последно сме сами — зарадва се Себастиан и отново притегли Никол към себе си.

Мадокс стоеше в задния двор и с изплезен език се опитваше да улови снежинките, които вятърът духаше в очите и носа му. Когато езикът му измръзна, реши да влезе в крепостта си.

Върху скривалището му беше натрупал сняг. От едната страна беше навяло като стена. Мадокс коленичи и пропълъзя между сгъваемите столове в топлата сигурност на пещерата си.

Вътре беше тъмно. Той примигна, мъчейки се да проумее. Навън, в истинския свят, слънцето почти беше залязло, но бледите лъчи все още осветяваха небето, а яркобелият сняг отразяваше светлината. Тук, благодарение на картонените стени, закрепени с монтажно тиксо, и дървото на масичката не влизаше нито сняг, нито светлина.

След малко очите му се нагодиха към сумрачната вътрешност на крепостта. Беше хубаво и топло в сравнение със студа навън. Мадокс пропълъзя по-навътре и затвори картонения капак, който служеше за врата. Вече беше страхотно уютно. Само че...

В ъгъла имаше нещо. Нещо с размерите на Мадокс. Нещо тъмно — или поне изглеждаше тъмно, — което се размърда пред погледа му.

Скован от ужас, така че дори не можеше да изпищи, Мадокс гледаше нещото. Да не беше вълк? Не, вълците са по-големи. Плъх? Не, плъховете са по-малки. Заек? Това би било добре, но нямаше формата на заек.

В тъмнината проблесна око.

Мадокс не знаеше какво да прави. Дали да се престори, че не е жив — например на камък? Дали да се опита да бъде дружелюбен? Колко бързо можеше да се измъкне от крепостта, преди това нещо да скочи към него и да го ухапе за обувката?

Съществуването се размърда. Две очи проблеснаха. Като че ли не бързаше да изяде Мадокс. Знаеше, че не е лъв или мечка — татко му беше казал, че на острова няма такива. Може би сърничка? Но животното се изправи и той видя, че краката му не са достатъчно дълги за сърна.

— Ехо? — прошепна Мадокс. — Мац-пис-пис!

Насърчено от гласа му, животното бавно и предпазливо се приближи, препъвайки се леко в неравните възглавници, докато Мадокс видя, че това е косматото кафяво кученце с черни очи като на плюшена играчка и розов език, подаващ се между малките му бели зъбки.

— Здравсти, приятел. — Мадокс подаде ръка, както мама го беше учила, за да може кучето да го подуши и да не се чувства застрашено.

Кученцето подуши Мадокс. Тъмните му очи се вдигнаха в очакване, за да срещнат погледа на Мадокс, и то замахна обнадеждено с опашка.

— Кой си ти? Изгубил ли си се?

Кученцето легна по корем и пропълзя по-близо, без да спира да маха с опашка. Мадокс го погали по главата. Животинчето се примъкна още по-близо, без да сваля закопнелите си очи от лицето на Мадокс.

— Хубаво кученце си ти — каза детето. — Как се казваш? Къде ти е нашийникът? — Той попипа врата на кученцето, но пръстите му не намериха кожена или метална каишка.

Насърчено от допира, кученцето дойде съвсем близо и близна пръстите на Мадокс.

В съзнанието на детето изведнъж проблесна прекрасна мисъл. Възможно ли бе Дядо Коледа да му е донесъл това кученце за подарък?

Но Коледа беше чак след два дни. И майка му не искаше куче.

Като прокара пръсти по животното, усети ребрата му. Макар да беше съвсем малък, стана му ясно, че това куче не е яло много напоследък. Беше изгубено. И гладно. Може би се криеше от лош стопанин. Веднъж Мадокс беше видял мъж да рита куче. Може би това кученце беше избягало. Мадокс знаеше какво е да ти се иска да избягаш.

— Мадокс! — Гласът на баща му прогърмя в двора и детето подскочи от изненада.

— Само минутка, момче — прошепна Мадокс и като изпълзя покрай сгъваемия стол, подаде глава навън и извика: — Тук съм, татко, в крепостта.

— Хайде да направим снежен човек. Имаме време до вечеря.

— Добре, татко. Идвам.

Вътре в крепостта кученцето седеше послушно и търсеше с поглед лицето на Мадокс.

— Гладен си, но не мога да те заведа в къщата, защото на мама няма да ѝ хареса. След вечеря обаче ще ти донеса храна, обещавам. Много и хубава храна, става ли?

Кученцето размахва опашка.

Мадокс потръпна от удоволствие, осъзнал, че сега си има таен приятел — само негов си. Можеше да преживее приключения с това куче!

То трябваше да има име. Мадокс се замисли за прочути приятели и се сети за Пилето и Патето. Е, не можеше да го кръсти Пиле или Пате, щеше да бъде глупаво. Подсмихна се на себе си и кученцето, доловило настроението му, завъртя дупе и се покачи в скута му. Близна го по брадичката, махайки с опашка. Кристофър Робин и Мечо Пух! Мадокс се прекатури от смях.

— Пух! — възкликна той, докато кученцето го ближеше по лицето. — Ще те кръстя Пух. — И той прегърна Пух, който се мъчеше да се сгуши колкото може по-близо.

— Мадокс? — чу отново гласа на баща си.

— Идвам! — Той седна и сложи ръчички на муцуната на кучето. — Слушай сега. Аз трябва да вляза вътре. Ти оставаш тук. Ще ти донеса храна веднага щом мога. Ти стой тук на топло. Много скоро ще се върна.

Пух наклони глава с умни очи, сякаш разбираше всяка дума.

Татко реши да направят снежния човек в предния двор, така че хората да го виждат. Показа на Мадокс как да натиска снега, за да го уплътнява. Заедно направиха три топки, сложиха ги една върху друга и забучиха паднали пръчки за ръце. Татко отвори предната врата и помоли Никол да му даде морков за нос, а в това време Мадокс надникна под храстите и намери две камъчета за очи. Бяха с различни размери, така че снежният човек стана смешен, но все пак сладък.

Като влязоха вътре, къщата беше топла и грейнала. Татко му помогна да си свали ботушите, ръкавиците, палтото и шапката и Мадокс осъзна колко тъмно изглежда навън, ако си вътре, въпреки че

във въздуха се стелеше перлената светлина от уличните лампи и лунните лъчи, падащи върху снега.

— Ела да измием ръцете и лицето — подкани го баща му, като го хвана за ръка и го поведе към банята.

Мама беше станала и си говореше с дядо в дневната. Никол сновеше напред-назад между кухнята и трапезарията. Мадокс обичаше да си мие ръцете и да си играе с водата. Можеше да праща струите в различни посоки и да се плиска с водата, насъбрала се в мивката.

— Стига толкова — каза баща му. — Пуловерът започна да се мокри. Хайде, Мадокс.

Момчето неохотно спря чешмата и си изсуши ръцете. Идваше досадната част от деня, когато трябваше да седи с възрастните в трапезарията. Те се хранеха толкова бавно! Той можеше да излапа набързо храната си и след минута да бъде готов за игра, но родителите му го караха да седи там като статуя, без да се люлее на стола си, без да потропва с пръсти по масата, без да клати крака и дори без да бръмчи с уста. Това беше едно от многото неща, които не разбираше у големите.

Храната обаче миришеше приятно. Майка му настояваше да хапне от гадната салата с марули, освен това се насили да преглътне няколко лъжички от боровинковия сос, но при вида на тъмното месо в чинията си, за което мама каза, че било патешко, той се присви от отвращение. Мадокс предпочиташе месото на малки накълцани парченца, не на такива големи. За щастие в тиквената лазаня имаше много разтопено сирене и той изяде две порции, за което всички възрастни го похвалиха. Мина му страхотна мисъл: Пух щеше да хареса патешкото! Трябваше да измисли как да му го занесе. Разсъждаваше за различни варианти, докато възрастните си бърбеха с бузи, поруменели от топлата храна и виното. Масата беше красива със запалените свещи, от които приборите блестяха. Беше хубаво да гледа как родителите му се забавляват с дядо и Никол. Когато дядо стана да налее на татко още вино, той скри Мадокс от погледа на мама — достатъчно задълго, че да пхне парче патешко в джоба на панталоните си. После му хрумна страхотната идея да сложи месо в устата си, да се престори, че го дъвче, а после да избърше устни със салфетката си и да го изплюе в нея. Много скоро събра прилична порция месо за Пух.

Гордееше се със себе си. Ето какво било да се чувстваш като супергерой.

След вечеря всички, освен Кенеди, помогнаха на Никол да отнесе чиниите, чашите и таблите в кухнята. Дори Мадокс с готовност занесе приборите и салфетката си. Кенеди седеше на масата, пухтеше като цепелин и слушаше как всички останали си бърбят, докато зареждат миялната и изхвърлят остатъците. Колко весело звучаха. Тя подпря лакти на масата и отпусна глава в ръцете си.

— Мадокс, къде отиваш? — чу Джеймс да пита.

— Забравих нещо в крепостта си — отвърна синът ѝ.

Задната врата се тръшна.

— Ами якето! — извика отново Джеймс, а после тихо добави: — Това дете. Откъде намира толкова енергия?

Той запади външната лампа. Вратата отново се тръшна зад Мадокс, който вече се прибираше.

— Друг път не излизай без яке — предупреди го баща му. — И си изтръскай краката на изтривалката. Иначе ще разнесеш сняг из цялата къща.

Себастиан плесна с ръце в коридора.

— Елате, всички! Време е да видим Коледната земя!

— Какво е това, дядо?

— Ще видиш. Облечи си якето. Няма да слизаме от колата, така че не е нужно да се опаковаш целият. — Себастиан влезе в дневната. — Нали ще дойдеш с нас, Кенеди? — После сниши глас и добави примамващо: — До Крайбрежния път, прилича на Северния полюс. На някои улици има всевъзможни украси. Дядо Коледа с елените и шейната на покрива, снежният човек Скрежко, красиви сцени на Рождество в реални размери.

Кенеди сложи ръце на корема си.

— Много ми се иска, но не се чувствам добре. Не съм сигурна, че тази храна ми понася. Патешкото е много мазно.

— Искаш ли сода?

— Би било чудесно, татко, благодаря ти.

Баща ѝ отиде в кухнята. Кенеди се надигна от масата и бавно се заклатушка към дневната, за да се отпусне на дивана.

— Мамо, ти няма ли да дойдеш? — попита Мадокс.

— Не тази вечер, миличък. — Кенеди приглади разрешената коса на сина си. — Ти върви с татко и дядо.

— И с Никол. — Очите на Мадокс блестяха от вълнение, а бузите му бяха поруменели от излизането на студа.

— Голямото ми момче. — Кенеди го прегърна силно. — Обичам те.

Другите се събраха в коридора и си сложиха ръкавиците и палтата, докато Никол отново се правеше на светата мъченица на домакинството, като примъкна купчина списания за Кенеди и зави краката ѝ с одеяло. Мадокс подскачаше от вълнение. Себастиан помогна на Никол да облече пухеното си яке. Кенеди се цупеше като дете. Всички бяха весели. А тя беше като Скрудж в дебело женско тяло.

Щом фаровете на джипа се стопиха в далечината, тя стана от дивана. Изкачи се тежко по стълбите до втория етаж и тръгна по коридора до последната малка стая, която ползваха като килер. Светна лампата и със задоволство установи, че нищо не се е променило. Венчалната рокля на баба ѝ още висеше в дъното на килера, прибрана в калъф за дрехи. Кънките за лед, ските и ролерите ѝ си стояха още тук заедно с някои от по-забележителните ѝ костюми за Все светии и якето на брат ѝ от футболния отбор в гимназията. По едната стена бяха наредени лавици, пълни с книги. Любимите си детски книжки беше откраднала, за да ги чете у дома на Мадокс. Годишниците ѝ от гимназията и колежа обаче още бяха тук.

Също и семейните албуми със снимки. Ха.

Детството на Кенеди беше преминало преди ерата на цифровите фотоапарати, така че родителите ѝ старателно бяха снимали, бяха давали филмите за проявяване и копиране, а после бяха подреждали най-хубавите снимки в красиви албуми с кожени подвързии. Сега ѝ беше трудно да ги достигне, понеже бяха сложени на най-ниските рафтове, което означаваше, че Кенеди трябва да клекне — а това не беше най-лесната поза, — за да ги измъкне от натъпканата полица. Бяха тежки, дебели и обемисти. Въпреки това тя не се отказа и постепенно ги издърпа, като ги редеше в купчина. После ги занесе два

по два до масичката долу в дневната. Отне ѝ доста време. Можеше да вдига само по два албума наведнъж, при това трябваше да ги притиска към тялото си с една ръка, за да се държи с другата за парапета на стълбите. Четиринайсет огромни албума, скътали в себе си толкова години от живота на семейството ѝ. С пъшкане и пъхтене, задъхана и със свистящи гърди, Кенеди се качваше и слизаше, а кръстът я болеше, негодувайки срещу тежестта.

Най-после всичките се озоваха на масичката в хола. Чудесно. Превзетата коледна стая на Никол с елхата, чорапите и малката дървена сценка от Рождество бе засенчена от купчината албуми. Кенеди се отпусна като камък на дивана, за да си поеме въздух. Гърбът ѝ се беше превърнал в нажежени до червено клещи, притиснали гръбначния ѝ стълб, но още не беше готова за почивка. Пръсна възможно най-много албуми по масичката и ги отвори. Останалите нареди на малки кули от спомени.

След като си отдъхна, тя прегледа албумите, докато намери онзи със снимките си на тригодишна възраст, пухкава и ухилена в обятията на баща си, а до тях стоеше майка ѝ. О, била е толкова сладко детенце. Тригодишната Кенеди седеше усмихната в коледната сутрин и прегръщаше кукла. Катя беше облечена в червено-зелен копринен халат и изглеждаше смайващо красива, седнала на дивана; Себастиан я беше прегърнал през кръста и двамата бяха поруменели от удоволствие. Кенеди остави албума отворен, така че Никол непременно да види снимката.

Облегна се на дивана и се отдаде на самосъжаление. Защо всичко се променяше?

В албума имаше и няколко снимки на бавачката ѝ Пати. Кенеди с удоволствие си припомни жената, която ухаеше на захар, брашно и бебешка пудра. Ето я Кенеди, която правеше първите си смели стъпки към Пати. Ето ги и двете на брега на океана. Спомените от ранните ѝ години изглеждаха нереални, но постепенно, докато разтваряше нови и нови албуми, някои от сцените започнаха да се връщат в съзнанието ѝ.

Вси светии, когато беше на девет, облечена като принцеса. Изобщо не искаше да съблича блестящите дрехи. Даже, спомни си тя, се скара с Пати, защото искаше да отиде с роклята и коронката на училище.

Коледата, когато беше на десет. Помнеше я, защото тъкмо бяха освободили Пати: Кенеди вече беше твърде голяма за бавачка. Семейството замина за Аруба за Коледа. Искрящата тюркоазеносиня вода, палмите, вилата без телевизор.

Годините се сменяха, а с тях и островите за празниците. Джунгли, сламени къщички без стени, хотелски стаи с телевизори, майка ѝ, изтегната на шезлонг на плажа и със слънчеви очила на очите, почерняла от слънцето, а после — облечена за вечеря и танцуваща със Себастиан и приятелите им. В това време Кенеди си поръчваше храна в стаята и гледаше филми.

Дрехите на Катя. Летящи коприни, елегантни черни бикини, прилепнал по кожата сатен. Сега, като възрастна, Кенеди още повече оценяваше красотата на Катя и усилията, които майка ѝ бе полагала, за да я поддържа. Не само строгите диети и физическите упражнения, но и часовете, прекарани в салона за красота, където боядисваше и подстригваше косата си и си правеше кола маска на краката и веждите. А Катя не понасяше болка също като Кенеди. Всички приятелки на Кенеди се подлагаха на пълно обезкосмяване на интимната зона, но Кенеди не можеше да се насили. Едва изтърпяваше кола маската на краката.

На всички снимки ноктите на Катя бяха идеално оформени и лакирани. На пръстите и ушите ѝ, на шията и ръцете ѝ искряха дискретни, но скъпи бижута. Но майка ѝ не мислеше само за себе си. Беше научила на всичко това и дъщеря си и Кенеди ѝ беше благодарна. Катя ѝ беше показала как да се храни леко, но здравословно, така че да не се разболеет от анорексия или булимия като много други момичета в пансиона. Това беше истинска победа.

Катя сигурно е обичала страстно Себастиан, за да пожертва великолепното си тяло заради бременността и раждането. Кенеди не можеше да разбере как майка ѝ е успяла да си възстанови фигурата след това. Сигурна беше, че тя самата ще прилича на спукан балон с вода до края на живота си.

— Мамо! — Вратата се отвори със замах. Мадокс влетя в стаята и забравил от вълнение, че трябва да бъде внимателен с Кенеди, се хвърли върху нея още преди да си е съблякъл якето и да си е свалил ръкавиците. — Видяхме Дядо Коледа в шейната! И Рудолф! И Чарли

Браун, и Снупи в кучешката колибка! Една къща беше ЦЯЛАТА в лампички!

Джеймс също влезе в стаята.

— Ей, хлапе, внимавай с мама и бебето.

Кенеди целуна Мадокс по челото.

— Рудолф имаше ли червен нос?

— Имаше, мамо!

Кенеди леко се завъртя, за да измести тежестта на сина си, и попита:

— А имаше ли снежен човек?

— Да! Пред една къща имаше цяло снежно семейство!

Във вълнението си детето удари Кенеди с коляно в корема. Тя не можа да сдържи вика си.

Джеймс забеляза. Вдигна сина си на ръце и каза:

— Ела да съблечем якето, Мадокс. Време е да се успокоиш и да се приготвиш за лягане.

Кенеди усети погледа на съпруга си, който ѝ даваше секунда да предложи да помогне за приспиването на сина им, да го попита за разходката, да го погледне признателно. Тя не му обърна внимание, втрещена в албума. Грижеше се за Мадокс през деветдесет и девет процента от времето. Сега беше ред на Джеймс. Освен това имаше план, който трябваше да осъществи.

Себастиан и Никол влязоха в дневната, носейки полъх от студен въздух, и Кенеди потрепери.

— Как си, Кейби? — попита баща ѝ.

— Добре.

— Утре може да дойдеш да видиш и ти украсите — предложи Никол. — Невероятни са...

— Кенеди, какво е всичко това? — прекъсна я Себастиан. — Мили боже, нали не си влачила сама всички тези албуми по стълбите?

Окуражена от загрижеността на баща си, Кенеди наведе лекичко глава и го погледна под миглите си.

— Исках да ги разгледам. Исках да си спомня прекрасните празници със семейството си.

— Но, миличка, можеше да пострадаш. Трябваше да изчакаш да се приберем и да ти ги донесем.

Никол коленичи до масичката, загледана в албума, който Кенеди беше оставила отворен на снимката на най-младата и ослепителна Катя.

— Катя е истинска красавица — отбеляза тя, като докосна снимката с показалец. — Но знаеш ли, Себастиан, мисля, че дъщеря ти е още по-красива.

Какво? На Кенеди ѝ се догади. Тази жена с всичкия си ли беше? Да не ѝ бяха правили лоботомия? Не, тя беше прикрит гений: не допускаше Кенеди да я подмами, държеше се като човек без сянка от ревност, толкова лигаво.

— Никол е права — отвърна Себастиан. — Ти си по-прекрасна от майка си, Кенеди.

Устната на Кенеди затрепери.

— Благодаря, татко. — Тя се стегна и тронаво се опита да надигне издутото си тяло от дивана. — Май ще си лягам. Наистина се изморих с всичките тези албуми. Но ми оправиха настроението, така че си струваше.

Метеорологичната прогноза предвиждаше буря в деня на Бъдни вечер с усилване на вятъра вечерта, така че след закуска Никол и Себастиан се отправиха към хранителния магазин. Трябваше да заредят къщата с провизии, със закуски за бързо приготвяне и разбира се, с деветкилограмова пуйка. Тази вечер Никол щеше да ги гощава с телешко „Уелингтън“ с много зеленчуци и тиквен пай за десерт.

Първо оставиха Джеймс и Мадокс на кея, за да гледат прибирането на фериботите. Течението беше толкова силно, че блъсна огромния ферибот „Орелът“ в дока и се разнесе тътен като от гръмотевица. Рибарските лодки, вързани в бушуващото пристанище, подскачаха като играчки във вана.

В „Спри и купи“ Никол и Себастиан разтовариха пълната си количка за пазар и тръгнаха с множество пликосе към автомобила си.

— Взехме ли сметана? — сети се Никол на излизане от паркинга.

— Да, отметнах я в списъка. Всичко взехме — успокои я Себастиан. — Имаме храна за цяла седмица.

— Надявам се. Ако бурята действително се окаже толкова силна, колкото казват, фериботите няма да зареждат продукти дни наред.

Себастиан я хвана за ръката.

— Бурята може да ни пропусне и да се разрази в морето. Но ако все пак ни удари, къщата ни е устояла повече от сто години. Преди двайсет и пет имахме проблем с тока, но монтираха подводен кабел, така че всичко ще бъде наред.

— Божичко, дори не се бях сетила за тока.

— Прекалено много се тревожиш — каза Себастиан.

„Не те чакат петима души, които да храниш по три пъти на ден“, понечи да му напомни тя, но не искаше да прозвучи така, сякаш се оплаква. И не се оплакваше. Обичаше да готви. Обичаше празниците. Обожаваше Мадокс, харесваше Джеймс... и се гордееше с хладнокръвието, с което понасяше Кенеди. Ала беше необяснимо нервна, като че ли женската ѝ интуиция я предупреждаваше за

предстоящи неприятности. Без съмнение причината беше падналият барометър, усилващият се вятър и пощурелите йони или протони, или каквото там се блъскаше във въздуха.

Взеха набрулените от вятъра Джеймс и Мадокс и се прибраха у дома. Джеймс помогна на Себастиан и Никол да внесат покупките.

Мадокс изтича право при майка си. Кенеди седеше на един стол край камината в дневната.

— Беше страхотно, мамо! — изписка детето и се хвърли в скута ѝ.

— Ох. — Кенеди се сви, тъй като синът ѝ буквално ѝ изкара въздуха, но като видя тревогата, изписала се на лицето му, тя се пресегна, вдигна го на колене и силно го прегърна. — Добре съм, миличък. Разкажи ми сега за океана. Колко високи бяха вълните?

— Ето толкова! — Мадокс гордо вдигна ръка над главата си.

— Леле! — Кенеди отвори удивено очи. — Надявам се, че си държал татко за ръката.

— Да, мамо, държах го. А големият ферибот се блъсна в... — Той се намръщи, несигурен в думата.

— Дока? — предположи Кенеди и приглади с обич косата на сина си.

— И... — Мадокс подскачаше от вълнение, докато ѝ разказваше за приключението си.

Тананикайки си, Никол си съблече палтото и разопакова покупките. Хубаво беше да види Кенеди щастлива. Пусна си коледна музика в кухнята, а проблясващите ръкави на празничния ѝ пуловер още повече повишиха настроението ѝ. Това беше любимият ѝ пуловер — отпред беше Дядо Коледа в шейната, а еленчетата препускаха и обикаляха по дрехата, така че Рудолф с черешовия си нос искреше на гърба ѝ.

Тя приготви лесно обяд от доматиена супа и сандвичи със сирене на скара (с пълнозърнест хляб, разбира се).

Мадокс още беше възбуден от разходката и едва не подскачаше на стола си.

— Стой мирно, Мадокс — скастри Кенеди сина си. — Ще си разлееш супата. — Изглеждаше уморена. — Джеймс, ще му помогнеш ли? За четиригодишно дете е много трудно да яде супа.

Сърцето на Никол се сви. Тя бързо стана от масата и взе купичката на Мадокс.

— Знаеш ли какво? Ще ти наляя супата в чаша и ще можеш да си я пиеш.

— Добра идея — съгласи се Джеймс.

Кенеди мълчеше, докато Никол преливаше супата в коледна чаша.

— Снегът натрупва — отбеляза Себастиан, насочвайки разговора към гледката през прозореца. — Обикновено не вали толкова рано — обясни той на Джеймс. — На трийсет мили в морето, вече сме в Гълфстрийм и се радваме на по-топло време, отколкото на континента.

— Идеално за Коледа — рече Никол, като остави чашата пред Мадокс и седна отново на мястото си. — Всичко става толкова красиво.

Кенеди завъртя очи и въздъхна.

Джеймс сви подразнено устни и стрелна жена си с очи.

— Добре ли си, Кенеди?

— Всъщност не — отсече тя. — Май ме хваща грип. Или не ми е понесло нещо, което съм яла снощи.

Себастиан се наведе напред и загрижено каза:

— Може би трябва да си легнеш.

— Бъдни вечер е — възрази Кенеди, — не искам да съм на легло точно сега.

Никол си пое дълбоко въздух. Не каза нищо. Нека мъжете се оправят с Кенеди. Бездруго каквото и да направеше или да кажеше, нямаше да помогне.

— Искаш ли да почетеш на Мадокс до камината? — предложи Себастиан.

— Добра идея — веднага се съгласи Джеймс. — Той добре се разходи тази сутрин...

Думите му бяха прекъснати от силно тропане по вратата. Никол скочи.

— Аз ще отворя. Може да са подаръци от някого!

Тя забърза бодро по коридора и отвори вратата, при което вътре нахлу студен въздух и сняг.

Жената, която стоеше на прага с палто и шапка от норка, мина покрай нея, тръшна вратата след себе си и отърси снега от раменете и

ботушите си с високи токчета на изтривалката. Държеше се така, сякаш влиза в собствената си къща.

И донякъде беше точно така.

Никол никога не беше припадала, но в този момент отлично разбра какво е усещането.

— Катя? — Беше мяркала нейни снимки, но не я беше виждала с очите си в целия ѝ блясък.

— Навън е отвратително — каза Катя. После свали кожените си ръкавици от дългите си ръце и ги остави на масичката в коридора. — Преместили сте стола — обърна се тя към Никол. — Сега къде ще седна, за да си събуя ботушите?

Никол беше изгубила ума и дума.

— Мамо? — Кенеди излезе бързо в коридора с широко отворени очи. — Мамо! Какво правиш тук?

— О, Кенеди. — Катя обърна гръб на Никол и протегна ръце към дъщеря си. — Миличка, слава богу. — Тя прегърна силно Кенеди.

Себастиан също дойде при тях, а на лицето му беше изписано озадачено изражение.

— Катя?

— Себи. — Катя протегна ръка и я сложи на гърдите на бившия си съпруг. — Извинявам се, че идвам така, но просто *трябваше* да бъда със семейството си. Двамата с Алонсо се скарахме много лошо. — Тя сведе изящно глава като лале. — С нас е свършено.

Лицето на Кенеди грейна.

— С Алонсо сте скъсали? — Погледът ѝ се стрелкаше между майка ѝ и баща ѝ.

Никол се отпусна леко назад, за да се подпре на стената. С усилие си наложи да диша.

Себастиан се дръпна от ръката на бившата си съпруга.

— Защо дойде тук? — попита той с хладен глас и Никол му беше признателна за това.

Катя се усмихна престорено.

— Прекарала съм на практика всички Коледи в живота си в тази къща. Кенеди е тук. Внукът ми е тук. Къде другаде да потърся утеха?

— Постъпила си съвсем правилно, мамо — увери я Кенеди.

Лицето на Себастиан помръкна.

— Не намираш ли, че се държиш твърде безчувствено?

Катя го погледна невинно с кристално сините си очи.

— Какво имаш предвид?

Сърцето на Никол биеше толкова силно, че тя се боеше, че може всеки момент да припадне и да се свлече по стената на пода.

С три крачки Себастиан се озова до Никол и я прегърна през раменете.

— Сега тази къща е на Никол, не е твоя.

— Татко! — извика Кенеди.

— О, несъмнено... — понечи да възрази Катя.

— Бабо! — Мадокс дотича и зяпна от изненада към Катя.

— Катя — поздравя я Джеймс, последвал сина си. — Какво правиш тук?

— Джеймс, скъпи. И съкровището Мадокс, моят внук! — Катя коленичи, за да прегърне детето. — Баба дойде да прекара Коледа с теб, Мадокс. Не е ли чудесно?

19

Майка ѝ беше тук! Кенеди остана без дъх от удивление, а сърцето ѝ като че ли се уголемяваше застрашително от бушуващите в нея емоции.

Възторг от факта, че майка ѝ е тук, в тази къща.

Смущение, че майка ѝ я вижда в такъв занемарен вид. Още не си бе сложила грим, а минаваше обяд. Излежаваше се пред огъня и не си беше ресала косата от... не помнеше откога. В сравнение с Катя с нейните панталони и пуловер от камилска вълна, тежката ѝ златна огърлица и обици, Кенеди беше една повлекана в червена палатка за бременни.

Надежда от възможността родителите ѝ отново да се съберат, защото и двамата бяха в една къща, а Алонсо беше останал в миналото!

Отчаяние, като видя как баща ѝ се отдръпва от Катя и прегръща Никол.

— Трябва да седна — промълви тя.

— Разбира се, милинка. — Катя подаде палтото си на Джеймс и каза през рамо на Себастиан: — Куфарът ми е на верандата. Би ли го внесъл, ако обичаш? — После прегърна дъщеря си през раменете и изгука: — Да идем в дневната и да се настаниш удобно.

Двете седнаха на дивана. Кенеди завъртя туловището си, за да погледне майка си в лицето. Очите на Катя бяха леко порозовели и подути. Очевидно беше плакала — нещо, което рядко си позволяваше — и сърцето на Кенеди се сви заради майка ѝ.

— Добре ли си, мамо?

— Не изглеждам ли добре?

— Разбира се. Красива си както винаги. Но сигурно ти е тъжно без Алонсо.

Катя сведе поглед към ръцете си. По лицето ѝ премина сянка.

— Съсипана съм.

В този миг Кенеди видя леко отпуснатата кожа под брадичката ѝ и торбичките под очите, които гримът не беше успял да прикрие докрай.

— О, мамо.

Катя настръхна от съчувствието в гласа на дъщеря си.

— Случи се снощи. Не съм спала. Знаем, че изглеждам ужасно, но съм безкрайно уморена. Разбита съм от приготвянето на багажа и пътуването. Полетът беше кошмарен, много неспокоен, вятърът буквално тресеше самолета. *Умирам* за гореща вана и малко сън.

— Разбира се... — подзе Кенеди, но в този миг в стаята влезе баща ѝ. Тя много се зарадва. — Татко, мама иска...

— Катя — каза Себастиан, без да сяда, — трябва да проумееш колко неуместно е присъствието ти тук.

— Татко! — извика Кенеди.

— Съжалявам, че с Алонсо сте скъсали, но истината е, че това е твой проблем, не мой. Двамата с теб се разведохме преди години. Ти си възрастен човек и разполагаш с предостатъчно финансови средства — лично съм се погрижил за това. Трябва да си направиш други планове.

Катя отпусна примирено глава и с трепкащи мигли умолително каза:

— Няма къде да отида.

— Със сигурност имаш приятели на континента — напомни ѝ Себастиан.

— Никой, при когото да отида за празника — сви рамене тя.

— Добре. Тогава отиди в хотел. Винаги си обичала първокласните хотели.

Настроението на Кенеди отново се подобри, като чу, че баща ѝ си спомня какво обича майка ѝ.

— Хотел? На Коледа?

— Често сме прекарвали Коледите в хотели — напомни ѝ Себастиан, като се приближи до огъня и го разбута с машата, а после погледна сериозно Катя. — Предлагам ти да се опиташ да си вземеш стая в „Риц“ или „Гадж“ в Бостън.

Катя вдигна смутено рамо към бузата си.

— Не съм сигурна, че мога да напусна острова. При тази буря...

Лицето на Себастиан помръкна от раздражение.

— Тогава отиди в хотел в Нантъкет — заяви той, като се изправи.
— „Джаред Кофин Хаус“.

— Цената... — понечи да възрази Катя.

— Аз ще го платя. — Себастиан скръсти ръце пред гърдите си в знак, че няма да се огъне.

Катя отметна прекрасната си руса коса.

— Добре. Но, Себастиан, бъди така добър — ужасно съм изморена. Тъкмо казвах на Кенеди, че не съм мигнала предната нощ. Не може ли да подремна тук, преди да изляза отново на бурята?

— Моля те, татко! — намеси се Кенеди. — Мама може да си почине на моето легло, а в това време аз ще прозвъня хотелите и ще проверя къде има свободни стаи.

Себастиан не изглеждаше доволен.

— Себи. — Катя се изправи, приближи се до бившия си съпруг и сложи ръка върху неговата. — Съжалявам за всичко това. Знам, че допуснах много грешки. Ако само можех да върна времето...

Кенеди гледаше майка си и баща си с надежда.

— Не можеш да върнеш времето, Катя. — Себастиан не звучеше нито ядосано, нито огорчено или отмъстително, само непреклонно. Той бавно се отдалечи към вратата. — И се радвам за това. Сега те моля да помислиш добре и да отидеш в хотел.

След тези думи той излезе от стаята.

Катя се извърна, за да не вижда Кенеди лицето ѝ. Кенеди я присви стомахът от съжаление и отчаяние. Нямаше да стане. Родителите ѝ никога нямаше да се съберат отново. Тази проклета Никол беше омагьосала баща ѝ, макар да си оставаше загадка как може толкова невзрачна особа да омагьоса когото и да било.

Чу Никол в кухнята, която си бърбеше тихо с Джеймс и Мадокс:

— Ако си изядеш целия сандвич, Мадокс, може да получиш захарно бастунче, но само ако татко позволява.

Коя беше Никол, та да определя какво ще яде синът на Кенеди? Вбесена, тя се надигна тромаво от дивана.

— Мамо. Ела да те заведе в стаята си, за да си починеш.

Когато излязоха в коридора, Катя понечи да тръгне по стълбите.

— Не, чакай. Спим в родилната стая зад кухнята — осведоми я Кенеди. — За да не трябва постоянно да се качвам по стълбите.

— Добра идея — отвърна Катя. Поколеба се, нежеланието ѝ да влиза в кухнята бе разбираемо.

Кенеди я хвана за ръката и я поведе напред. Никол плакнеше чиниите на мивката, преди да ги сложи в миялната. Джеймс покриваше чинията с нарязани свежи зеленчуци с домакинско фолио. Мадокс седеше на стола си и си клатеше краката, смучейки захарно бастунче.

— Мама ще си подремне малко — заяви Кенеди с тон, който не оставяше място за обсъждане.

— И аз ще си подремна, бабо — рече Мадокс.

Катя се наведе да целуне внука си.

— Поспи си добре, ангелче. Ще се видим по-късно. — Тя последва Кенеди в родилната стая.

— Банята е ето тук — показа ѝ Кенеди, но млъкна изчервена. — Ти, разбира се, знаеш.

Катя се огледа.

— Значи Никол е превърнала стаята за почивка в спалня. — Тя въздъхна и седна на широкото легло, което за голямо свое облекчение Кенеди беше оправила тази сутрин. Катя разкопча циповете на ботушите си и ги изрита, вдигна изящните си крака на леглото и се облегна на възглавницата. — О, божествено е.

Кенеди разгъна едно одеяло и зави Катя с него. После целуна майка си по челото.

— Почини си добре.

— Благодаря ти, скъпа. — Катя затвори очи.

Кенеди излезе от стаята и затвори тихо вратата, мислейки си колко странно е усещането да се държи майчински със собствената си майка.

Наистина крепостта беше някакъв подслон, но ставаше все по-студено, а вятърът се усилваше. Вече беше късен следобед, а момчето, което го наричаше Пух, не му бе донесло нищо за ядене от предната вечер, когато му даде онова чудно месо.

Притесняваше се, че детето го е забравило. Светлината, която бе дошла с утрото, вече избледняваше. Това беше хубаво, защото Сникс трябваше да се измъкне навън и да притича до някой храст да се изпишка. Така нямаше да го видят от ярко осветената къща. Но не беше хубаво за търсенето на храна. Също и снегът, който трупаеше навсякъде. Вече беше станал толкова дълбок, че Сникс едва вадеше късите си крачка от него. Един-два пъти затъна и му стана още по-студено. Върна се на подскоци в крепостта, а козината му беше цялата в снежинки.

Той облиза вледенените си бели крачка и плешки, а после се търкулна на възглавниците. Опита се да избута едната възглавница към другата, за да си направи ниша, в която да се сгуши, но не се получи добре. Вятърът беше толкова силен, че клатеше сгъваемите столове и повдигаше краищата на картоните и одеялата.

Не разбираше защо момчето не се върна. Мислеше си, че може би хората са такива: един ден те прегръщат и хранят, а на следващия напълно те забравят.

Или Сникс не беше достоен за обич. Не беше хубавец — това си го знаеше. Беше твърде дребен за пазач. Беше твърде дребен дори за да прегази преспите сняг и да си потърси храна. На кого му трябваше такава куче?

Коремчето му къркореше от глад. Той жално заскимтя.

Момент! Чу някакъв шум. Задната врата се отвори. Той пропълзя до края на тунела от сгъваеми столове и надникна навън.

Не беше момчето. Сърцето му се сви.

Беше жена, която носеше тежък найлонов чувал с боклук и дори през пелената от сняг Сникс подуши пластовете от готвена и сурова

храна. Само че тези хора имаха голям пластмасов контейнер за боклук с плътно прилепнал капак, който се затвори с такъв решителен трясък, че Сникс нямаше да успее да го вдигне по никакъв начин.

Но той никога не се беше чувствал толкова отчаян. Щеше да изчака жената да се прибере, а после да нападне контейнера с цялата си сила.

21

В детската градина всички говореха за Коледа като за празник, изпълнен с вълнения, подаръци, вкусотии и забавления. Само че Коледа беше утре, а всички къщи бяха намусени. Мадокс усещаше тягостната атмосфера. Знаеше, че е само дете и че не разбира всичко, но също така знаеше кога хората се суетят, подсвиркват си и си пеят, а сега къщата беше тиха и се чуваше само дрънченето на тенджерите и тиганите на Никол в кухнята.

Нещо не беше наред. Никол винаги пърхаше като пеперуда из кухнята и си тананикаше. Сега изражението ѝ бе мрачно. Баба се беше скрила в спалнята. Мама и татко бяха в дневната и говореха с понижени гласове. Дядо седеше в кухнята и звънеше на хотели.

Прозорците дрънчаха, блъскани от бурята. „Пух!“, сети се Мадокс. От вчера не му беше носил храна, понеже постоянно някой възрастен го водеше насам-натам. Горкото кученце сигурно беше измръзнало и изгладняло.

Сега може би беше идеалният момент да се измъкне навън с нещо за ядене. Мадокс беше изял целия си сандвич със сирене, но възрастните не бяха. Никол тъкмо изхвърляше коричките в чувала за боклук при бекона, яйцата, препечените филийки и другите остатъци от закуска. Това щеше да бъде същинско пиршество за четирикракия му приятел!

Как да отмъкне чувала от Никол? Вече изглеждаше твърде тежък, за да може да го вдигне, но можеше да го влачи... ала не и пред погледа на възрастните. Докато обмисляше въпроса, Никол бързо върза чувала, вдигна го и се насочи към антрето и задната врата.

Разочарование обзе Мадокс. Знаеше, че не е достатъчно силен да вдигне капака на контейнера за боклук. Но трябваше да бъде находчив, трябваше да намери сили, трябваше да нахрани Пух. Той бързо огледа кухнята и откри кутия със зърнена закуска на плота. Е, кучетата може и да не ядяха зърнени закуски, но все беше по-добре от нищо.

Мадокс се промъкна като шпионин в антрето, обу си ботушите и бързо се скри под пейката, където хората седаха, за да се събуят или обуят. Вратата се отвори, вътре нахлу сняг върху невидимо килимче от студен въздух и краката на Никол минаха покрай него, като се изтръскаха от снега. Тя влезе в кухнята.

Мадокс се измъкна изпод пейката. Протегна ръка, завъртя дръжката и откряна леко вратата. Промуши се през тесния отвор и затвори плътно вратата след себе си.

Светлината от кухнята падаше върху верандата и задния двор. Оттук виждаше как вятърът блъска крепостта, удря картона в дървото и вее краищата на одеялата. Въпреки всичко укреплението бе устояло. Значи на Пух му беше топло вътре.

Мадокс бързо слезе по стъпалата. Вятърът разрошваше косата му и засипваше лицето му със снежинки, но на него му беше добре с вълнения коледен пуловер, който Никол беше изплела специално за него.

Той коленичи и пропълзя в крепостта.

— Пух! Тук съм. Тук съм, Пух. Донесох ти нещичко за хапване.

Ала Пух го нямаше.

Докато изхвърляше боклука, Никол се чудеше защо Себастиан звъни по хотелите вместо бившата си жена. Чувалът тежеше, но съпругът ѝ беше твърде зает да помага на принцеса Катя. За бога, не можеха ли Джеймс или Кенеди, или самата Катя да вдигнат телефона? Да не би пръстите с нокти с френски маникюр на Катя да бяха твърде нежни, за да натискат копчетата?

„Ами, глупости“, спомни си Никол любимата фраза на киселия Скрудж, докато се качваше по стъпалата. Всичките ѝ сънища за весела Коледа се бяха изпарили пред кошмара на прелестната уязвима Катя, която беше дошла да превземе къщата и празника ѝ.

Като се върна в къщата, намери Джеймс да си шепне насаме с Кенеди в дневната, а Себастиан седеше с мрачно изражение в кухнята.

— Повечето хотели и къщи за гости са затворени през зимата. Малкото, които работят, са резервирани. Няма свободни стаи. — Видял разстроено изражение на Никол, той се опита да я развесели: — „Няма място в хана“.

Никол знаеше, че вятърът е разрошил косата ѝ във всички посоки. Беше се опитала да не обръща внимание на факта, че остаряващото ѝ дупе е станало още по-голямо и закръглено, след като цял месец беше готвила лакомства за празника, но сега, в присъствието на слабичката и нагласена Катя, трябваше да признае, че прилича на селянка, застанала до кралица. Не, не селянка, а слугиня. Мекушавата скромна работна пчела, която готвеше всички ястия, миеше чиниите, оправяше леглата, бършеше праха и чистеше, така че семейството — семейството на Себастиан — да прелита през живота като аристократите, каквито Катя смяташе, че са.

Никол вдигна ръка и приглади косата си.

— Точно сега, в този момент, не съм в най-великодушното си настроение.

Себастиан се стъписа. Никол рядко говореше така.

— Извинявай, че не изнесох боклука. Знам, че чувалът беше тежък.

— Смазана съм — призна Никол.

И беше вярно. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, а това позволяваше на всевъзможни демонични фрази да обстрелват съзнанието ѝ и да я изпълват с мрачни мисли.

„Ще си тръгна. Ще отида при Джили и ще те оставя да си прекараш чудесно с жена си и семейството си, всички отново заедно.“ Тези думи бяха на върха на езика ѝ, но тя знаеше, че не са рационални, че просто в момента е твърде емоционална и разстроена. Себастиан не бе сторил нищо, с което да я накара да се съмнява в любовта му към нея. Беше се отдръпнал, когато Катя се бе опитала да го приласкае. Беше прегърнал Никол. Тя трябваше да потисне яростта си.

— Ще се кача да си полегна. Трябва да си почина.

Сърцето ѝ се разтуптя силно, когато Себастиан отвърна:

— Ще дойда с теб.

Лежаха един до друг по гръб на леглото. Никол гледаше в тавана. Себастиан се пресегна и улови ръката ѝ.

— Съжалявам, че Катя се появи така. Никога не мисли за другите.

— Тя иска да си те върне — каза откровено Никол.

Себастиан се завъртя и я прегърна, придърпвайки я към себе си.

— Аз съм женен за теб. Влюбен съм в теб. — Той я ухапа нежно по ухото. — Двамата с теб сме един отбор, Никол. След два дни всички ще се разотидат и ние с теб ще си върнем къщата и живота.

— Да, но когато Кенеди ражда, ти, Катя и Джеймс ще бъдете с нея, а аз ще бъда прокудена.

Себастиан си пое дълбоко въздух.

— Прокудена е твърде силна дума.

Никол не отговори.

— Какво да направя? — попита Себастиан. — Така ме помоли дъщеря ми. Освен това с Катя сме биологичните баба и дядо. — Той замълча за малко, после продължи: — Не се сърди на Кенеди. Дълбоко в себе си тя е добър човек. В момента не мисли с главата си. Струва ми се, че е от хормоните.

Никол се завъртя и се отдръпна от Себастиан. Откровено казано, беше ѝ омръзнало да пазарува, да готви, да чисти, да украсява и на

всичкото отгоре да се преструва, че малката сцена на Кенеди с фотоалбумите не я е наранила. А най-лошото тепърва предстоеше. Какво щеше да се случи, ако Катя останеше за Коледа? Всички бяха на страната на Кенеди, а Никол оставаше извън кръга. Ами готвенето и чистенето? Ако Катя не помагаше, Никол щеше да се чувства като нейна прислужница. Ако пък помагаше, болезнено щеше да ѝ се натрапва мисълта, че Катя е готвила години наред в тази кухня.

В очите ѝ напиреха сълзи.

— Ис-исках да бъде една прекрасна Коледа — пророни тя.

— Какво да направя, за да помогна? — попита отново Себастиан. — Трябва да има нещо.

Защо Себастиан просто не можеше да разбере? Никол се мъчеше да намери отговор.

— Бъди с мен — каза му тя. — Не позволявай на Катя да те докосва. Не отвърщай на флирта ѝ. Покажи ѝ ясно, че сега това е *нашата* къща — твоя и моя.

Себастиан я притегли в обятията си.

— Ще го направя. И, Никол, не забравяй, че с Катя се бяхме отчуждили още преди развода. Тя си стоеше в къщата в Бостън, а аз предпочитах да живея тук. Изпитах облекчение, когато избяга с Алонсо... но съм ти казвал всичко това и преди.

Успокоена от топлината на ръцете и думите му, Никол каза:

— Добре. Ще се справя. Ако ти си до мен.

— Не се притеснявай, ще бъда. — Себастиан силно я прегърна.

Въпреки това Никол знаеше, че поне за нея Коледата е съсипана.

Кенеди не можеше да се намести удобно на дивана в дневната. Беше изяла твърде много от изумително вкусната храна на Никол. Като галеше подутия си корем, тя затвори очи и се опита да се отпусне, но мислите за майка ѝ не ѝ даваха покой. Колкото и да не понасяше факта, че майка ѝ се е развела с баща ѝ, тя се радваше, че Катя е с Алонсо, защото от тази любов тя блестеше по начин, който Кенеди никога не бе виждала. Катя се държеше глупаво, прегръщаше и целуваше дъщеря си със спонтанен ентузиазъм, който беше нещо много ново за нея.

Но ето че Алонсо и Катя се бяха разделили. Кенеди виждаше, че майка ѝ страда много повече, отколкото показва пред другите. Катя искаше да си подремне? Това никога не се бе случвало.

Джеймс беше навън и ринеше сняг от пътеката и алеята за коли. От звука на ударите на лопатата по тухлите Кенеди проскърцваше със зъби. Не можеше ли да почака малко?

Само да можеше Никол просто да се *махне*. Тогава на баща ѝ нямаше да му се налага да се съобразява с новата си жена. Щеше да може свободно да гледа Катя, да разбере, че си принадлежат един на друг, да я вземе в обятията си и всички у дома да бъдат щастливи заедно.

— Пух! — Мадокс газеше през снега в задния двор, следвайки неравната пътечка към гаража. — Пух! Къде си?

Снегът стигаше до ръба на ботушите му. Вятърът го брулеше, а снежинките влизаха в носа му. Сърцето му пареше от страх, а коремът го режеше от срам. Трябваше да занесе храна на кученцето още сутринта. Ако Пух е избягал, защото си е помислил, че Мадокс го е изоставил... Детето заплака на глас. Звукът полетя в бурята.

Още не беше съвсем тъмно. Прозорците на къщата осветяваха двора. Когато детето заобиколи гаража, сърцето му подскочи от радост. Ето го! Малкият териер стоеше изправен на задните си лапи и се мъчеше да отвори тежкия капак на контейнера за боклук, който се поклащаше, но не падаше.

— Пух!

Кученцето се обърна, видя Мадокс и с ликуващо джафкане прескочи разстоянието от няколко крачки, което ги делеше, за да се хвърли възторжено върху Мадокс. Момчето го прегърна. Пух трепереше, но скимтеше от радост и ближеше с леденото си езиче лицето на Мадокс.

— Идваш вътре с мен — каза му момчето.

Опита се да го вдигне и успя, но от тежестта на кучето едва не политна назад. Героично тръгна напред, стъпка по стъпка, през белите планини от сняг. Кученцето отпусна глава на рамото му. Това беше най-прекрасното чувство. Следвайки зигзагообразната пътека, която си беше проправил на идване, Мадокс успя да стигне до стъпалата на къщата и се свлече на тях, останал без дъх.

— Пух — изпъшка той и остави кутрето до себе си.

Пух се притисна колкото можеше по-близо до детето. И двамата трепереха от студ.

Мадокс стана. Ботушите му бяха топли, но натезали. Щеше да се радва да ги събуе. Той решително изкачи дървените стъпала.

— Хайде, Пух! — Кученцето взе стълбите на подскоци редом с детето.

Мадокс протегна ръка към дръжката и отвори вратата. От антрето лъхна топлина.

— Хайде, Пух! — извика той отново.

Без да се колебае, Пух скочи в къщата. Момчето затвори вратата. На ярката светлина видя, че всяко косъмче от козината на кутрето е заскрежено. Нослето и връхчетата на ушите му също бяха замръзнали. Мадокс взе синьото си яке с червената карирана подплата и уви кученцето с него.

— Мадокс! — Изведнъж на вратата застана баба Катя със сърдито, дори някак жестоко изражение. — Какво е?

Сникс сгуши главичка на рамото на момчето, наслаждавайки се на този изненадващ миг на принадлежност. Той беше желан. Беше избран. И почти стоплен.

Обзалагаше се, че детето всеки момент ще го нахрани. Коремчето му гладно къркореше. Надяваше се новият му приятел да го усеща.

Ръцете на момчето го стиснаха още по-здраво, когато слабата руса жена се приближи. Сникс усети как то се напруга. Долавяше уханието на жената, напомнящо котешка пикня, и тревогата на момчето. Стоеше неподвижно, усетил, че трябва да е невидим в този момент.

Жената повтаряше „Мадокс“. Значи детето се казваше Мадокс. Хубаво беше да го знае.

— Дядо Коледа ми го донесе — каза Мадокс на жената.

Тя се засмя, но звукът не беше весел.

— Мадокс, Коледа е чак утре, *скъпи*. Освен това в къщата не се пускат кучета.

Ръцете на Мадокс трепереха от тежестта на Сникс. Той приклепна и го остави на пода, после взе якето си от телцето му.

— Той е *малко куче*.

Сникс се опита да се свие и да стане още по-малък. Легна по корем на пода върху приятния мек килим, скрил глава между лапичките си.

— Не ме интересува колко е голямо. В тази къща не се пускат кучета.

— *Моля?* — В антрето се появи още една жена. Тази не миришеше като котешка пикня. Напротив, миришеше страховтно. На храна. — О, Мадокс, кой е това?

Вкусната жена коленичи до Сникс. Той вдигна обнадеждено глава. Жената протегна ръка, за да може да я подуши — ето, това беше учтивост, — а после го погали нежно зад ушите.

— Здравсти, сладкишче. Как се казваш?

В отговор Сникс я облиза по китката — може би прекалено въодушевено, но тя цялата миришеше на топено сирене.

— Пух — каза Мадокс на Вкусната жена. — Кръстих го Пух.

— Е, Пух, виждаш ми се изпосталял. Обзалагам се, че искаш да хапнеш нещичко. Може би купичка с топло мляко и малко...

— Не ми казвай, че ще храниш това животно! — възмути се Русата жена. — Ако го направиш, никога няма да се отървеш от него.

— Дядо Коледа ми го донесе! — заяви Мадокс, като се изправи. — Наистина, Никол!

— В тази къща не се пускат кучета — повтори Русата жена с глас, студен като вятъра навън.

— Може ли да ти напомня — заговори Вкусната жена с тих, треперещ от негодувание глас, — че не ти определяш правилата тук. Тази къща вече не е твоя.

— Мамо! — извика Мадокс, когато в антрето влезе още една жена. Беше млада, хубава и мнооого дебела.

— Какво става? Мадокс, какво си направил?

— Мамо — промълви Мадокс и изведнъж приклепна над Сникс, — Дядо Коледа ми остави това кученце. Искам да го задържа. Казва се Пух. Няма да яде много.

Всъщност... замисли се Пух, замаян от глада и пленяващия букет от ухания на телешко, сирене и овесена каша...

Мислите му бяха прекъснати.

— Казах ти, Мадокс, не можем да вземем животно. Съжалявам, но скоро ще имаме бебе.

— Но, мамо... — възрази Мадокс, тропайки с крак.

— МАДОКС, държиш се като много ЛОШО дете! — извика майка му.

— Тогава аз ще го задържа — заяви Вкусната жена.

— Няма! — избухна Русата жена. — Животното ще съсипе къщата! Ще надраска подовете, ще нагризе мебелите...

— Както вече казах — спокойно отвърна Вкусната жена, — къщата не е твоя.

Майката на Мадокс почервения от гняв и завря лицето си в това на Вкусната жена.

— Как смееш да се държиш така грубо с майка ми!

— Какво става тук? — попита един по-възрастен мъж, който също влезе и в антрето не остана почти никакво място.

— Татко! — извика дебалата жена с изпъкналия корем.

— Себастиан — каза Русата жена.

— Себастиан — каза в същия миг и Вкусната жена.

Всички заговориха едновременно, което даде възможност на Мадокс да вдигне якето си от земята, да го хвърли върху Сникс, да притисне кученцето към гърдите си, да отвори вратата и да избяга в студа навън.

— Кажи й, татко, *кажи* й! — Кенеди се хвърли в ръцете на баща си. От очите й се стичаха сълзи. — Кажи на Никол, че не може да определя правилата за *моя* син!

— Не съм... — подзе Никол.

— Кенеди? — В стаята влезе Джеймс. Беше свършил с изриването на пътеката и вълнената му шапка и раменете му бяха покрити със сняг. — Какво става?

Кенеди едва се държеше на краката си. Беше се задъхала, завладяна от ситуацията, превита на две от емоциите си.

— Никол смята, че може да казва на Кенеди как да живее — обади се Катя с глас, пропит от презрение към втората съпруга на Себастиан.

— Не, не смятам — възрази Никол, като почти изплюваше всяка дума.

Кенеди потрепери.

— Татко, накарай я да спре да се държи гадно с мама.

— Кенеди. — Джеймс пристъпи напред и сложи ръка на рамото й. — Миличка, какво ти става? Звучиш като хленчеща тийнейджърка.

Никол *доволно* скръсти ръце. На Кенеди й идеше да я *зашлеви*.

— Да не си посмял да говориш така на дъщеря ми! — скара му се Катя.

— Хайде всички да се успокоим — предложи Себастиан. — Да се махнем от тук и да обсъдим нещата разумно.

— Какво да обсъдим? — попита недоумяващо Джеймс.

— Никол иска да позволи на Мадокс да задържи кучето — отвърна му Кенеди.

— Какво куче?

— **КЪДЕ Е МАДОКС?** — изпищя Кенеди.

В антрето се възцари тишина и всички се обърнаха към мястото, на което допреди малко бяха стояли момчето и кучето. Сега там имаше само мокро петно на килима и малка купчина топящ се сняг.

Себастиан се приближи, отвори задната врата и изкрещя в тъмната нощ:

— Мадокс? Мадокс!

Никол бързо отиде при него. Излезе на верандата и извика:

— Мадокс, миличък, всичко е наред. И кучето може да влезе.

— Как смее — измърмори Катя.

Себастиан взе фенер от рафта над закачалките и излезе на двора.

— Мадокс? Мадокс.

— Може би е в палатката си. — Никол слезе по стълбите и като прегази през преспите, коленичи и пропълзя покрай сгъваемия стол. — Не са тук.

Сърцето на Кенеди щеше да се пръсне от мъка.

— Какво направих? — Тя грабна първото попаднало ѝ палто и го наметна на раменете си.

Докато се клатушкаше по верандата и по стъпалата, майка ѝ извика отвътре:

— Кенеди! Не можеш да излизаш в това време. Не и в твоето състояние. Ще паднеш! Кенеди, върни се тук.

Джеймс заобиколи тъща си, излетя през задната врата и хвана Кенеди точно когато стигна до най-долното стъпало.

— Кенеди — тихо каза той, — всичко е наред. — После се спря и погали лицето ѝ с ръка.

Нежното му докосване и загриженият му поглед успокоиха Кенеди. За миг, сред вихрушката от сняг, светът отново стана понятен.

— Джеймс — изхлипа тя, — държах се гадно с Мадокс. Той иска да задържи кученцето, което е намерил, а аз не му позволих. Той каза, че Дядо Коледа му го е донесъл. А аз... — Не можа да довърши изречението си. Мразеше се. Беше най-лошата майка на света. — Казах му, че е *лош*. На Бъдни вечер. И той избяга. — Тя се преви от болка.

Джеймс я прегърна. Беше толкова силен. Любовта му беше като целебен балсам.

— Прибери се вътре. Трябва да се погрижиш за себе си. Аз ще намеря Мадокс. Не може да е отишъл далеч.

Себастиан и Никол се приближиха като призраци в посипаните си със сняг дрехи.

— Не е в двора, нито в гаража, нито пред къщата — събщи Себастиан.

Кенеди сподави риданието си.

Внезапно на Никол ѝ хрумна нещо.

— Може да се е качил в стаята си. Ще проверя.

Тя изтича по коридора и нагоре по стълбите. Вратата на стаята на Мадокс зееше отворена. Вътре нямаше никого.

— Не е тук — провикна се тя и заслиза бързо по стълбите.

— Отиваме да го търсим — извика Себастиан.

— Ще го намерим! — обеща Джеймс.

Двамата мъже излязоха бързо навън.

Предната врата се затвори. Никол се поколеба в коридора, чудейки се дали да се включи и тя в търсенето.

В този миг, за нейна голяма изненада, от антрето долетя продължителен, измъчен, гърлен рев. Никол добре познаваше този звук от работата си като медицинска сестра. Тя затвори очи и си пое дълбоко въздух.

Катя помагаше на Кенеди да излезе в коридора.

— За бога, Кенеди, стига си драматизирала — каза тя подразнено. — Ще го намерят.

— Това не е драматизиране, Катя — намеси се Никол. — Дъщеря ти ражда.

— Не говори глупости — сопна се Катя.

Кенеди беше се свлякла на пода и се подпираше с ръце на стените.

Никол се приближи до нея.

— Да отидем в дневната. Това е най-топлата стая в къщата. Ще проверя контракциите ти.

Неспособна да каже и дума, Кенеди се облегна на Никол и ѝ позволи да я отведе бавно в дневната. В камината прасчеше огън, а на прозореца блестеше отражението на елхата.

— Сложи ръце на облегалката на стола — посъветва я Никол.

Кенеди се подпря на стола, а Никол застана зад нея. В този момент от тялото ѝ се изля кървава вода.

— Кенеди! Какво правиш? Това е турски килим! — извика Катя. Никол не ѝ обърна внимание, а слушаше внимателно, сложила ръце на корема на Кенеди.

— Катя, бебето се ражда. Обади се на 911.

— Терминът ѝ е чак след три седмици — възрази Катя. — Освен това преноси Мадокс с десет дни.

Кенеди вече стенеше без прекъсване. Вкопчила ръце в облегалката на стола, тя задъхано каза:

— Мамо. *Обади се на 911.*

Сумтейки, Катя извади мобилния телефон от джоба на кашмирената си пола и набра номера. После отново. Погледна озадачено апарата.

— Изключил е. Телефонът ми е изключил.

— Пробвай стационарния — каза Никол. — В кухнята е.

— Оооооооооооо. — Краката на Кенеди трепереха. — Никол, мисля, че раждам.

— Да, и аз така мисля. Не се притеснявай, Кенеди. Всичко ще бъде наред.

Кенеди вдигна напрегнато лице към тавана. От тялото ѝ се изтръгна продължителен вой.

Катя дотича от кухнята.

— И той не работи.

— Сигурно е заради бурята — измърмори Никол.

— Кенеди, добре ли си? — Прекрасното лице на Катя се сбърчи угрижено.

— Катя, тя ражда — осведоми я спокойно Никол. — В момента.

Катя отвори уста да възрази, но стоновете на дъщеря ѝ пробиха стената на съмненията ѝ.

— Мили боже. Какво да правим?

Никол сложи ръцете на Катя на кръста на Кенеди.

— Дръж я. Подпирай я отзад. Добре е да стои изправена. Гравитацията ще помогне на бебето да слезе по родовия канал.

— Къде отиваш? — изпищя Катя с изтънял от страха глас.

— Да се измия. И да взема ножици, връв и кърпи.

Катя пребледня.

— Ще припадна.

— Не и сега — отвърна Никол с тон, нетърпящ възражения, и излезе бързо от стаята.

Отиде в кухнята и бързо и уверено събра нещата, които ѝ трябваха. После изтича до банята за гости, за да вземе кърпи и възглавници. Изми ръцете си с гореща вода и сапун и се втурна обратно в дневната, където Кенеди ревеше от болка, а Катя я държеше изправена. Не можеше да се каже коя трепери най-силно.

Никол коленичи зад Кенеди и вдигна полите на червената ѝ рокля. Разряза подгизналите ѝ бикини за бременни.

— Кенеди, ще проверя докъде е слязло бебето.

— Не мога! — виеше Кенеди. — Дайте ми нещо за болката! Моля ви!

— Уиски? Бренди? — отзова се веднага Катя. — Имам малко „Адвил“ в чантата.

Вещо и внимателно Никол сложи една ръка на хълбока на Кенеди, а с другата бавно опипа родовия канал. Почувства главичката. Както винаги това първо докосване я изпълни с благоговение и признателност.

— Кенеди, бебето е почти тук.

— Моля ви! — изпищя Кенеди. — Много боли! Не мога!

— Помогни ѝ, Никол — плачеше Катя. — Направи нещо.

— Мислиш ли, че можеш да стигнеш до масичката? — попита Никол.

— Ти луда ли си? — скастри я Катя. — Масичката е твърде къса, за да...

— Не искам да ляга. Искам да подпре ръце на нея. Не смятам, че ще издържи още дълго права.

Задъхана и с почервеняло лице, Кенеди направи няколко тромави стъпки, подкрепяна от майка си и Никол.

Никол избута бронзовата купичка с ядки на пода и хвърли възглавница на нейно място. Помогна на Кенеди да коленичи, така че двете ѝ колена да са върху възглавници, а ръцете и горната част на тялото ѝ — на масичката. Сложи още една възглавница между краката ѝ.

— О, боже! — изпищя Кенеди. — Бебето идва! Бебето идва! Усещам го!

— Кенеди, чуй ме. Искам да си поемеш дълбоко въздух. Когато кажа, напъвай.

— А какво да правя аз? — Катя кършеше ръце от притеснение.

— Иди от другата страна на масата и хвани Кенеди за раменете. Дръж я здраво, докато напъва.

Катя се подчини и като коленичи на пода сред разпилените ядки, сложи ръце на рамената на Кенеди.

— Сега, Кенеди. Напъвай — каза Никол.

Кенеди стисна ръцете на майка си и напъна толкова силно, че тялото ѝ се разтресе от усилието. Когато спря, тя се свлече на възглавницата на масичката, останала без дъх и твърде изцедена, за да каже нещо.

— Добре, Кенеди. Хайде пак. *Напъвай.*

Кенеди напъна. Почувства някаква сила, която ѝ помагаше. Помагаше ѝ майка ѝ, която я държеше за раменете с такава сила, каквато Кенеди не бе и подозирала, че Катя притежава. Помагаше ѝ Никол, която се беше превърнала в мъглявина от движения и думи — сериозна, способна, уверена сила. Но сега нещо друго облада Кенеди: внушителна непреодолима мощ, която изпълваше тялото ѝ като вода, вливаща се в съдина.

Тя напъваше и ревеше като диво животно.

Болката я разкъсваше. Нещо в нея се раздираше. Тя изрева отново.

— Главичката се показва — каза Никол. — Още един напън и ще излезе.

Тресейки се цялата, откъсната от света, Кенеди се предаде на неизбежното, изпусна вой и напъна. Болката беше непоносима, а след това изведнъж намаля. Тя се отпусна на масичката разбита, няма и безпомощна.

Зад нея Никол се движеше бързо.

— Ела тук, Катя — нареди тя. — Подай ми въженцето. Срежи тук. Вържи тук. Добре, сега режи.

— О, боже — плачеше Катя. — О, боже. О, боже. О, боже. Кенеди, имаш си бебе!

Кенеди можеше само да стене, докато плацентата излизаше от нея с още болки.

— Кенеди, сега ще ти помогнем да легнеш — каза Никол. — Катя, сложи възглавниците на пода. Кенеди, ще легнеш на възглавниците, за да можеш да прегърнеш дъщеря си.

Една дума изпъкна стряскащо и ужасяващо през пелената на умората. На ултразвуковия преглед преди месеци ѝ бяха казали, че бебето е момче.

— Нещо му има — изхлипа Кенеди.

Катя и Никол се засмяха заедно.

— Нищо му няма на бебето — увери я Никол. — Сега ще ти помогна да легнеш. Хайде, облегни се на мен, мога да те поема. Ще се завъртим леко... ето. Удобно ли ти е?

Очите на Кенеди се проясниха, щом възглавниците поеха тежестта на тялото ѝ. Видя майка си, коленичила до нея, с голо бебе в ръцете си.

— Кенеди, имаш си момиченце. — Катя положи бебето в нетърпеливите обятия на Кенеди.

То беше тъмнорозово, покрито с бяла слуз, цвъртеше като птиче и мърдаше крачетата и ръчички. Кенеди провери: да, определено беше момиченце. Най-прекрасното момиченце на света.

— О, миличка — каза нежно тя.

Бебето обърна лице към Кенеди и инстинктивно се намести върху гърдите ѝ.

Кенеди вдигна очи към Никол.

— Здрава ли е? Всичко ли си има?

Никол плачеше и се смееше едновременно.

— Идеална е. Всичко си има. Не изглежда дори слабичка. И е дълга — виж колко са дълги крачетата ѝ. Има си всички пръсти, нокти и вежди — абсолютно всичко.

— Прекрасна е — прошепна Кенеди.

— Така е. Щом успеем да намерим доктор или да стигнем до болница, ще намажем очите ѝ с антибиотик. — Никол вдигна ръка. — По закон е така. Прави се с всички бебета, за да се предотвратят инфекции, но не е задължително да стане веднага, може да почака. Не се притеснявай.

Кенеди не можеше да откъсне поглед от мъничкото същество в ръцете си: толкова странно, толкова непознато и толкова изцяло нейно.

— Катя — каза Никол, — можеш ли да донесеш нещо чисто и топло за Кенеди? Нещо меко, което се отваря отпред? Може би памучен халат?

— Не искам да оставям бебето — призна със сълзи на очи Катя.

Никол се засмя.

— Тя ще те чака, като се върнеш. Отиди в моята стая. Най-мекият ми халат е праметнат на един стол. — После се наведе над

Кенеди. — Искам да увия бебето в тази кърпа, за да се стопли, после веднага ще ти го дам пак.

Кенеди смътно схвана, че майка ѝ излиза от стаята. Когато Никол вдигна бебето от гърдите ѝ, Кенеди осъзна колко неудобно се чувства и колко са подгизнали кърпите под седалището ѝ.

— Добре ли съм? — попита тя. Усещаше, че цялата трепери.

— Добре си. Раждането е мърлява работа. — Докато говореше, Никол уви бебето и го върна в обятията на Кенеди. — Трепериш, защото току-що си родила. Нормално е.

Катя се върна с белия хавлиен халат.

— Помогни на дъщеря си да го облече — нареди ѝ Никол и отново пое бебето.

Кенеди се помъчи да седне, без да сдържа стонове си. Майка ѝ коленичи зад нея, разкопча червената ѝ рокля и я съблече през главата ѝ. После откопча сутиена за бременни, овлажнял от потта, и бързо попи шията и гърба на Кенеди, преди да ѝ помогне да облече пухкавия халат. Внимателните грижи на Катя извикаха у Кенеди спомени за детството ѝ, когато майка ѝ ѝ помагаше да се облича. Съзнанието ѝ се проясни от болката, изместена от блаженството при мисълта за тази грижовност и нежност.

— Можеш ли да се изправиш? — попита Никол. — На дивана ще ти бъде по-удобно.

Кенеди кимна и се надигна с помощта на майка си. По краката ѝ се стече течност.

— Съжалявам — каза тя. — Гадно е.

— Естествено е — засмя се Никол и подсуши краката ѝ с кърпа.

Катя помогна на Кенеди да доуца до дивана.

— Внимавай с ядките.

— Само на мен ли ми звучи смешно? — запита се на глас Никол, широко ухилена.

Тя леко и сръчно застла дивана с кърпи и изтупа възглавниците с една ръка, докато в другата държеше бебето.

— Трябва ми превръзка — каза Кенеди.

Никол замръзна.

— Нямам.

— И аз нямам от известно време насам — отвърна Катя.

Двете жени се спогледаха с дружеско изражение на облекчение, примесено със съжаление.

— Е, и на мен не са ми били необходими от няколко месеца — рече Кенеди.

— Кърпа ще свърши работа — реши Никол.

Кенеди се отпусна на дивана, който пое тежестта ѝ като планина от облаци. Майка ѝ загърна краката ѝ с халата. Никол сложи бебето на гърдите ѝ.

Кенеди гледаше розовото, спокойно, учудено личице, сияещо от доверие. Някой — майка ѝ или Никол — я зави с топло одеяло и тя си помисли каква благословия е да имаш това: човек, който така загрижено те завива и подпъхва одеялото около теб. В този момент това ѝ се струваше основателна причина да се родиш.

Мадокс тичаше ли, тичаше. Спря да си поеме дъх чак когато стигна до следващата пресечка и сви зад ъгъла. Остави внимателно Пух на земята и изпъшка:

— Стой тук.

Кученцето наклони глава настрани, замаха с опашка и се свря до крака на Мадокс.

В другия край на улицата група хора излизаха от ресторанта, смееха се, прегръщаха се и се тупаха по раменете. Гледката и звуците насърчиха Мадокс и го привлякоха към тях.

Беше студено. Той погледна към Пух.

— Ти си имаш козина. Аз нямам. Ако ти стане студено, ще те гушна, става ли?

Пух замаха с опашка, а Мадокс взе якето си от него и го облече. Почувства незабавна прекрасна топлина.

— Хайде, Пух — каза Мадокс, като вдигна брадичка и се усмихна оптимистично, проправяйки си път в снега пред себе си. — Може би ще намерим добри хора с мобилни телефони. Те могат да се обадят на татко и мама и тогава...

Въображението му не стигна по-далеч. Щеше да го докара дотам и да види какво ще се случи. Те щяха да съжаляват — родителите му и особено майка му, която му беше крещяла с най-ужасния глас, който бе чувал, сякаш го мразеше, сякаш се беше превърнала в някое от чудовищата от игрите, на които играеха големите момчета. При този спомен очите му се напълниха със сълзи. Той *не* беше толкова лош. Беше правил и по-лоши работи. Беше разливал разни неща, беше се лигавил, не беше давал играчките си.

Може би майка му щеше да се радва, че си е тръгнал.

Пух се хлъзгаше до Мадокс, който вървеше по средата на улицата. Бяха минали снегорини и машини за посипване на пясък и там беше чисто, макар да продължаваше да вали сняг, който веднага се заледяваше.

Въпреки това Мадокс продължаваше да върви към центъра на града, който блестеше от светлини и вдъхваше някаква надежда в сърцето му. Когато стигна до ресторанта, хората вече се качваха по колите си и потегляха, така че той продължи нататък, пъхнал ръце в джобовете си, като мърдаше устни, докато мислеше какво да прави.

Книжарницата беше отворена. Вътре се движеха хора.

— Хайде, Пух — каза той и посегна към дръжката на вратата.

Озоваха се в същинско лято. Веселие, радостно бърбене и сладък топъл въздух. Мадокс постоя за миг до вратата, просто за да попие от горещината, докато кученцето се притискаше в крака му.

— Затваряме! — извика някой.

Възрастните, до един много високи, се скупчиха и забутаха около касата с покупките си, направени в последния момент. Един от тях настъпи Пух по лапата. Кучето изскимтя от изненада. Високият мъж изгледа сурово Мадокс.

— Това животно хапе ли?

— Не — отвърна Мадокс, — ние трябва да...

Мъжът обаче се обърна и зае мястото си на опашката. Една жена с ботуши като на мама с дълги остри токчета стъпи недалеч от Пух и той се присви още по-близо до Мадокс.

Обезсърчено, момчето взе кученцето, отвори вратата и излезе навън. Не искаше да наранят лапите на Пух. Тръгна надолу по улицата, без да пуска кутрето.

Изведнъж го обзе тъга. Баща му вече трябваше да тича по улицата и да го вика: „Върни се, Мадокс! Можеш да задържиш кучето!“

Коремът му къркореше. Ръцете го боляха. Остави Пух на заледения тротоар. Той наклони въпросително глава.

— Гладен съм, Пух, а се обзалагам, че и ти си гладен.

Мадокс подуши въздуха. Не долови примамливи миризми.

Не знаеше накъде да върви и какво да прави. Беше избягал, изпълнен с гордост, смелост и желание за приключения. Сега знаеше, че е само едно измръзнало, гладно, безпомощно момченце.

Момчето спря на ъгъла, което според Пух не беше най-умното нещо, което можеше да направи, понеже вятърът духаше така свирепо, че за малко да го събори. Докато вървяха, инерцията ги тласкаше напред във вятъра или пък вятърът ги буташе, но като стояха на едно място, Пух се тресеше от студ.

Беше толкова гладен, че му идеше да заскимти жално. В същото време беше толкова радостен, че Мадокс го е взел със себе си, че нещастията му отстъпваше на заден план. Почти. Стомахът му продължаваше да къркори и да се оплаква, сякаш още не беше получил новината за късмета му.

Пух се взря в лицето на момчето, търсейки обяснение за това настроение. Къде щяха да отидат? Макар малко и дребно, момчето беше човек и имаше достъп до вратите на много топли места. Освен това беше умно и находчиво. Все пак именно то бе построило онази хубава крепост.

Понеже Мадокс продължаваше да стои като статуя, Пух си позволи да посвети няколко секунди на размишления за загадъчните нрави на хората. Знаеше, че не може да им се има доверие. Кота Колинс и семейството ѝ го бяха научили на това. Той бе толкова сигурен, че тя го обича, че дори не подозираше, че може да спре да го обича. Може би по някакъв начин грешката беше негова.

Въпреки това вярваше, че Мадокс го обича. Мадокс го беше взел. Мадокс беше с него сега. И Мадокс определено беше достоен за обич — умно и храбро момче с пухкави пръстчета, които приятно го чешеха зад ушите.

Загадката бе следната: защо всички тези хора бяха толкова лоши един към друг? Насред черната страховита нощ те се намираха в топла светла къща, заобиколени от омайващите ухания на вкусна храна. Имаха *семейство* и за миг в съзнанието на Пух проблесна спомен за времето, когато самият той беше новородено кутре, сгушено сред други скимтящи кутрета, докато майка им ги ближеше. Тя приличаше

досуц на него и миришеше на топло мляко. Спомни си как очите му се отваряха все повече с всеки изминал ден, как се клатушкаше непохватно из кашона, как се учеше да ходи, как се препъваше в другите палета; спомни си острите зъбки на братчето и сестричката си! Как се бутяха едно в друго, ръмжаха си игриво, джафкаха се и се удряха с лапи.

Спомни си как една пролетна сутрин ги пуснаха на двора, където тревата ухаеше, а слънцето грееше щедро по гърба му. Светът го изненада: беше толкова огромен и светъл. Той се втурна обратно към майка си, за да се увери, че тя е още там, а после отиде да си играе с братчето и сестричето си.

Един ден дойде Кота. Вдигна го, притисна го към гърдите си, погали го по козината и зашепна нежно в ухото му. Повече не видя нито братчето и сестричето си, нито майка си. Напълно изгуби следите на миризмите им.

Дали и Мадокс щеше да го изостави?

Думите на момчето прекъснаха мислите му.

— Слушай, Пух, можем да се стоплим.

Мадокс закрачи смело напред, като от време на време се подхлъзваше на леда, и вдигаше високо крака, за да прескача преспите, които се бяха изплъзнали от лопатите на магазинерите.

Пух го следваше неотклонно — скачаше, хлъзгаше се, тътреше се, куцаше. Между пръстите на лапите му се беше образувал лед, който режеше възглавничките му. Вървяха по тротоара, осветяван от малките коледни дървета, към огромната елха на „Мейн Стрийт“ пред тухлената сграда. Дори гигантското дърво се люлееше от силата на вятъра.

— Тук! — извика Мадокс.

В очите на Пух влизаше сняг. Той примигна и видя: пред широката бяла методистка църква, върху покритата със сняг моравя, се извисяваше странна постройка: тристенна колиба, облята в златиста светлина. Към нея беше насочен прожектор, а върху покрива имаше друга светлина във формата на звезда.

Вътре имаше хора и магаре. Пух се канеше да изръмжи предупредително, но когато се приближиха, осъзна, че в тях има нещо странно. Не бяха с реални размери. Не миришеха. Аха: това бяха статуи. Баща, майка, бебе в люлка и магаре.

На пода обаче беше пръсната истинска слама. Дебел слой златна слама.

Пух усети как Мадокс го вдига на ръце. Момчето нагази през снега и влезе в колибата. Веднага се стоплиха на светлината на прожектора.

— Ще останем тук — каза Мадокс.

Той се сви в дъното на колибата, притисна Пух към корема си и покри със слама краката и телата им.

Ставаше все по-топло. Вятърът шибаше стените на колибата, но тя стоеше стабилно.

— Тук сме в безопасност — увери го момчето.

Пух изджафка тихо в знак на съгласие и изви вратле, за да оближе ръцете на Мадокс, които се бяха зачервили от студа.

— Ще си починем и ще се стоплим, докато измислим какво да правим — реши Мадокс.

Пух се притисна плътно в него. Прекрасната топлина го унасяше, но гладът, който свиваше стомаха му, не му позволяваше да заспи.

Дневната беше добре загрята. Никол сложи още дърва в огъня и го разбута с машата. Коледните лампички също излъчваха топлина, а печката, разбира се, бе включена.

Кенеди и новороденото момиченце лежаха сгъшени на дивана, увити в одеяла. Катя правеше немислимото: пълзеше по пода на четири крака и събираше разпилените ядки в бронзовата купа.

Никол събра купчината окървавени хавлии.

— Ще ги занеса в пералнята.

— О, благодаря ти, Никол — каза Кенеди. — Не искам Мадокс да се изплаши, когато се прибере и види толкова кръв.

Катя се намръщи.

— По килима още има петна. И мирише — каза тя.

Изведнъж краката ѝ се огънаха и тя се отпусна тежко на пода. Лицето ѝ беше побеляло, а очите и зениците — разширени.

— Мамо? Добре ли си?

— Ти току-що роди — каза Катя и обърна лице нагоре към Никол. — Мили боже. Какво щяхме да правим, ако не беше тук? Никол, как бих могла да ти се отблагодаря? Толкова съм ти признателна.

Тя вдигна ръце към лицето си и раменете ѝ се разтресоха. Издаде звук, който при всяка друга жена би бил сметнат за плач.

Никол се наведе и я прегърна през раменете.

— Ти си в шок. Най-добре да седнеш на стола. Ела, оттук ще можеш да виждаш Кенеди и бебето. Щяхте да се оправите и без мен — увери я тя. — Всичко е много драматично, нали?

Тя помогна на Катя да се изправи на треперещите си крака и да стигне до стола.

— Благодаря ти, Никол. — Катя я стисна за ръката. — Наистина. Благодаря ти. Възхищавам ти се.

— Няма за какво. Радвам се, че станах част от това. — Никол усещаше, че нещата стават малко по-сантиментални, отколкото Катя

би могла да понесе с лекота. — Ей сега се връщам.

Тя излезе от стаята с тежките подгизнали кърпи. Дори след прането щяха да останат прекалено много петна за нормална употреба. Щеше да ги държи в антрето за бърсане на обувки. Натъпка ги в пералнята, сипа препарат и завъртя копчето.

После се облегна на бръмчащата машина, отпусна се и се помоли. Помоли се с признателност за това здраво бебе, за бързото и сравнително безболезнено раждане на Кенеди и егоистично благодари, че всичко е минало толкова добре с нейното участие. Ако нещо се беше объркало — а това беше напълно възможно, — щяха да обвиняват нея. Тя самата щеше да се обвинява. Винаги изпитваше трепетно очакване и тревожност, когато някоя майка раждаше, но това бяха извънредни обстоятелства. Беше останала без капка енергия. Можеше да легне още там, на пода, и да си подремне.

Вместо това отиде в кухнята да свари кафе и горещ шоколад.

Отначало Мадокс просто лежеше и се опитваше да си поеме въздух, позволявайки на топлината да попие в тялото му като разтопено масло върху препечена филийка. (О, как добре би му дошло една канелена питка сега!)

Никога не беше мръзнал така и студът го плашеше и объркваше. Застанал на ъгъла на улицата, където вятърът го блъскаше в гърба като великан, който казваше: „Махай се, не си желан тук“, бе си пожелал с цялото си сърце да чуе как баща му го вика, да го види да тича към него, да се хвърли в любящите му обятия. Стоеше там, чакаше, слушваше се, надяваше се... но никой не дойде.

Майка му го беше предупреждавала: „Не се отдалечавай“, казваше му тя винаги в магазините. „Не излизай сам от двора. Лесно можеш да се изгубиш.“

Той не я послуша. Майка му често повтаряше: „Виж какво стана сега!“, когато беше направил нещо лошо.

Виж какво стана сега.

Беше останал сам в мразовитата тъмна нощ, уплашен, треперещ от студ и страх. Но тук, сгъшен в ароматната слама с малкото телце на Пух до себе си, той отново се ободри. Макар отпред да нямаше стена, все пак приличаше на къща. Проекторът светеше. Наоколо имаше и други хора... поне приличаха на такива. Макар да бяха само статуи, той не се чувстваше толкова самотен.

Имаше само един проблем: нямаше храна. Естествено, че нямаше храна: на статуите на Дева Мария, Йосиф и бебето Исус не им трябваше храна.

Той разрови джобовете на панталоните си, за да потърси някое изостанало захарно бастунче или поне парченце. Но не. Беше ги изял до последната троха. Притиснал Пух до себе си, осъзна, че кученцето сигурно също е гладно. Беше толкова слабо. Но какъв добър, верен приятел бе то! Мадокс *никога* нямаше да изхвърли Пух в студената нощ.

Значи не можеше да се прибере вкъщи. Или можеше? Дали, ако се върнеш, щяха да му позволят да задържи Пух поне за малко?

А дали щеше да намери пътя? Така си мислеше. Къщата на дядо беше право нагоре по улицата от големия тухлен „Джаред Кофин Хаус“, а това не беше толкова далеч, нали?

Сгушен до него, Пух захърка така сладко, че Мадокс се ухили. Отпусна се в сламата и осъзна колко изморен е от цялото това ходене и носене на кученцето. Топлината го приспиваше.

Една сламка го убоде по ухото. Той раздвижи глава, за да се намести, и като се поизправи, огледа улицата пред колибата, за да види дали баща му не го търси.

Улицата беше пуста и само снегът продължаваше да вали.

Долната му устна потрепери. Очите му се напълниха със сълзи. Тъга изпълни сърцето му. От нослето му потекоха сополи — което не изглеждаше добре, така му бе казала мама. Но нищо не можеше да направи. Беше изплашен.

Бебето спеше, но Кенеди беше кипящ гейзер от емоции, които заплашваха всеки момент да изригнат.

Имаше дъщеричка. Радост!

После я прониза ужас. *Мадокс*. Малкото ѝ момче.

Мадокс беше избягал, защото тя се бе държала отвратително с него. Срам, мъка, майчина вина от най-мъчителния вид.

Беше родила без Джеймс. Разбито сърце, разочарование, още вина — толкова ли не бе могла да почака?

Майка ѝ беше присъствала. Никол беше помогнала. Добре де, повече от помогнала. Никол беше поела отговорността и беше дирижирала цялата бъркотия с такава вещина, за която всеки би могъл да си мечтае. И беше внимателна. Още вина, защото Кенеди се беше държала отвратително с нея.

Майка ѝ беше на пода и попиваше с кърпи естествените, но все пак противни следи от раждането. Това само по себе си не беше за вярване. Катя не обичаше домакинската работа. Но ето че сега си тананикаше коледна песничка и изглеждаше ликуваща. Кенеди беше объркана.

Но най-важното беше къде е Мадокс. Не трябваше ли баща ѝ и Джеймс вече да са го намерили и върнали у дома? Не искаше синът ѝ да си мисли, че тя нехайно го е забравила или, още по-зле — че го е изхвърлила с думите „Ти си лошо момче!“, след което си е родила друго детенце. Сърцето ѝ се свиваше от тревога. Радваше се, че има дъщеричка, но беше много уплашена за Мадокс.

Това ли беше в крайна сметка семейният живот в най-чист вид? Врящ казан от постоянноменящи се чувства? Кенеди с изумление осъзна, че цял ден е имала контракции, без да ги усети, понеже беше толкова заета с напрегнати и често неприятни емоции. Как беше успявала майка ѝ да лавира през семейния живот с такова спокойствие, като лодка в безветрено море? Как щеше Кенеди да оцелее в

собствения си семеен живот, ако беше толкова егоцентрична и късогледа, както с малкия Мадокс?

Малкото ѝ сладко момче, скъпото ѝ дете, с неговия смях и невинност, и големи очи, вперени в мама. Сърцето ѝ се разкъсваше, като си помислеше за лицето му, което сияеше от доверие, докато я гледаше. Знаеше, че напоследък се е държала дръпнато с него, защото се чувстваше неспокойно и неудобно в собственото си тяло. Беше се опитала да му го обясни, но как би могло четиригодишно дете да разбере проблемите на бременната жена? Трябва да е била луда да си го мисли. И беше толкова ужасно от нейна страна да го нарече лошо дете. Толкова беше изгубила ума си, че дори не беше разбрала, че ражда.

Кенеди беше уплашена до смърт. Лежеше тук, завита, с новороденото в ръце, стоплена и дарена с грижи, а милият ѝ син беше навън, в разлютената буря в нощта. Трябваше да го потърси. Помъчи се да седне. Лоша идея.

— Мамо? — каза тя с треперещ глас.

— Да, миличка? — откликна незабавно Катя.

— Можеш ли да помогнеш на Джеймс и татко да потърсят Мадокс? Много ме е страх. Трябваше вече да са се върнали.

Катя се поколеба.

— Разбира се, че ще отида. Но някой трябва да стои при теб. Искаш ли Никол да го потърси, а аз да остана?

Думите ѝ не звучаха изпитателно.

— Предполагам, че понеже Никол е сестра и бебето е току-що родено, а аз още не ставам за нищо... — Кенеди млъкна.

— Права си. — Катя стана. — Ще си облека палтото и ще отида да търся Мадокс. Не се тревожи, скъпа. Ще го намерим.

— Благодаря ти, мамо.

Кенеди се разплака. Ами ако не го намереха? Ако се беше скрил в тъмния гараж на някоя безлюдна вила? Ако се разболееше от пневмония или измръзнеше?

А ако си мислеше, че никой не го търси? Ако беше решил, че тя вече не го обича, щом му е казала, че е лош? Представи си сина си премръзнал, изгубен и уплашен и от гърдите ѝ се откъснаха ридания, които събудиха новороденото бебе. Но тя не можеше да ги спре.

Никол влезе в дневната и намери Катя с ръце, пълни с мръсни дрехи и кърпи.

— Подсуших, доколкото мога — каза тя, гледайки жално изцапания килим.

— Няма нищо — увери я Никол, — от топлината на огъня ще изсъхне, а отгоре ще метнем декоративно килимче. Даже се сецам кое: едно коледно килимче, което баба ми оплете: със снежни човеци и украси.

Катя, която видимо се беше окопитила от сантименталностите, изглеждаше ужасена.

— На Мадокс ще му хареса — напомни ѝ Никол. — Ще реши, че е коледна украса, и няма да се сети какво се крие отдолу.

— Мама ще излезе да потърси Мадокс — обади се Кенеди от дивана, без да спира да плаче. — Трябваше вече да са се върнали.

Никол остави таблата с топли напитки на масата. Приседна на дивана до Кенеди, вдигна ръката ѝ и сложи пръсти на китката ѝ, за да измери пулса ѝ.

— Ти си добре, Кенеди. Сигурна съм, че и Мадокс е добре. Не може да е отишъл далеч. Трите имаме нужда от малко почивка. Станахме част от паметно събитие. Да пийнем по кафе и горещ шоколад за теб, Кенеди. Ако не са се върнали, докато изпием напитките, аз или Катя ще излезем да го търсим. — Тя раздаде чашите.

Катя беше доволна, че Никол държи положението в ръце. Отпи от плътното и ароматно кафе с нотка на „Бейлис“.

— Алкохол?

Никол кимна.

— За медицински цели — отвърна тя и не се шегуваше. После също отпи съживителна глътка кафе.

Катя надникна към внучката си, сгушена сигурно в обятията на Кенеди.

— Какво прави?

— Спи — отвърна Кенеди и погледна към Никол. — Това е хубаво, нали?

— Разбира се. Вероятно и тя е уморена. Току-що се роди. Топло ѝ е, усеща миризмата на мама и си я прегърнала до сърцето си, така че да чува ударите му. Точно там ѝ е мястото.

— Само и Мадокс да беше тук — изхлипа Кенеди. — Днес беше такъв хаос. Имам чувството, че всичко обърках. Не мога дори да обичам бебето колкото трябва, защото съм толкова уплашена за Мадокс.

Катя се засмя.

— Майчини страхове. Най-страшните. Ужасявах се, когато ти ходеше на гимнастика. Редовно си излизах, за да повърна.

— Не съм знаела.

Катя сви рамене.

— Смятах, че няма да бъде полезно за теб да знаеш за емоционалните ми терзания.

— Имала си емоционални терзания? — зяпна невярващо Кенеди. Никол скри усмивката си зад чашата с кафе.

Катя завъртя очи. Кафето явно ѝ беше помогнало да възвърне самообладанието си.

— Благодаря ти за съживителната напитка, Никол. — Тя изпусна елегантна, фина въздишка. — Аз ще помогна. Обещах на Кенеди да се включа в търсенето на Мадокс.

Никол стана.

— Аз ще отида. Ти трябва да останеш с дъщеря си.

— Ти си сестра — възрази Катя. — Трябва да си с нея, в случай че стане нещо.

— Нищо няма да стане — увери я Никол.

В същото време я обля топлина, която не можеше да се припише изцяло на ликьора и кафето. Катя ѝ поверяваше дъщеря си и новородената си внучка. Катя беше слязла от пиедестала си. Вероятно никога нямаше да станат приятелки, но навярно двете с майката на Кенеди, бившата съпруга на Себастиан, можеха да бъдат съюзнички.

Катя погледна през прозореца, почти целият заледен от вятъра и снега.

— Може би ще остана тук... — потрепери леко тя — с дъщеря си.

— Разбира се — съгласи се без всякакво колебание Никол и излезе в коридора да вземе палтото си.

Сникс захърка толкова силно, че се събуди. Трябваше му секунда да осъзнае къде се намира — беше спал на толкова много места през краткия си живот.

Лежеше в сламата в една колиба, топла като най-топлото кътче на света, сгушен до своето момче, Мадокс.

Но Мадокс *плачеше*.

Сникс седна и го близна по бузите. Сълзите бяха солени на вкус и той огладня още повече.

— О, Пух — подсмъркна Мадокс, — не знам какво да правя. Искам мама и тате. Искам да се прибера вкъщи.

Сникс изпъна гръб, мъчейки се да изглежда голям и уверен. Първо, трябваше да започне да мисли за себе си като за „Пух“, ако искаше да остане с момчето, а бог му беше свидетел, че искаше. А второ... второ какво? Какво можеше да направи?

Той помахна обнадеждаващо с опашка. Джафна насърчително. Опитва се да си придаде весел поглед.

Стомахът му къркореше.

И стомахът на Мадокс къркореше.

Може би... Пух задъвка една сламка. Не, не ставаше. Изплю я.

В колибата повя сняг, блестящ на светлината от прожектора.

— Трябва да излезем навън, Пух. — Мадокс се изправи. — Трябва да се приберем у дома.

Пух джафна веднъж.

Мадокс се намръщи.

— Сигурен съм, че ще ме приемат — размишляваше той на глас. После погледна към Пух и сви юмруци. — Няма да позволя да ни разделят, Пух. Аз ще те защитя. Дори ако трябва пак да избягаме.

Сърцето на Пух се сви. Не беше сигурен, че ще оцелее още дълго без храна.

— МАДОКС? МАДОКС!

Чу приближаването на тичащи стъпки. Снегът се вдигаше във въздуха под четирите ботуша, които газеха в преспите пред колибата. Две огромни фигури паднаха на колене.

— Мадокс. — Бащата на момчето протегна ръце и го притисна към себе си. — Здравсти, момчето ми, толкова се радвам, че те намерих. Какво умно момче си ти — да откриеш такова топло местенце да се скриеш. Не си ли гладен? Искаш ли да си отидем вкъщи? Мама и баба, и Никол много се тревожат за теб. Двамата с дядо ти те търсихме къде ли не.

Пух гледаше как бащата на момчето опипва главата и тялото му, сякаш да се увери, че е цял-целеничък.

— Съжалявам, татко, не ми се сърди...

— Не се сърдя, Мадокс. С дядо се радваме, че те намерихме...

— Мадокс, трябва ти шапка. Вземи моята. — Дядо му нахлузи вълнената си шапка на главата на момчето.

Пух трепереше, докато слушаше как хората бърборят в един глас. В очите на големите мъже имаше сълзи. Те прегръщаха и галеха Мадокс, сякаш е най-скъпоценното нещо на земята.

— Хайде, момчето ми. Прибираме се у дома. Бъдни вечер е. — Татко вдигна Мадокс на ръце и силно го прегърна.

Пух изскимтя — само едно тънко изскимтяване, което сякаш му се изплъзна...

— Искам Пух! — замята се Мадокс в ръцете на баща си. — Няма да тръгна без него.

Пух трепереше от надежда и ужас.

Две огромни ръце се спуснаха към него и го вдигнаха.

— Взех Пух — каза дядото. — И той идва с нас.

— *В къщата* — настоя Мадокс.

— Разбира се, че в къщата — отвърна таткото. — Няма да оставим кученцето навън в такава студена нощ.

Дядото загърна Пух с палтото си.

— Трябва да го нахраним — каза той. — Ребрата му се броят.

Мъжете тръгнаха през пелената от сняг. Подминаха пълните с бонбони витрини на „Сладки вдъхновения“. Подминаха яркия коледен венец на „Зиро Мейн“. Подминаха отрупаните с джинджифилови курабийки и бисквити във формата на звездички витрини на пекарната.

Заобиколиха на зигзаг високия „Джак Кофин Хаус“, който стоеше тук още от 1845 г. и се възправяше неустрашимо в свирепата буря.

Пух усещаше сърцето на дядото. Ръцете му бяха големи и го държаха много по-здраво от тези на Мадокс — не че се оплакваше от Мадокс; той беше най-добрият му приятел и верен другар.

Качиха се по „Сентър Стрийт“, покрай протестантската църква, а после свиха наляво по „Уестчестър“. Повечето къщи бяха тъмни и затворени, но в една грееше светлина.

— През задния вход — извика таткото. — Целите сме в сняг. Можем да се изгупаме в антрето.

Пух оклюма. Спомените му от антрето не бяха хубави. Жената, която не обичаше кучета, крещенето...

Нямаше избор. Можеше да се измъкне и да избяга, но къде щеше да отиде? Не, този път щяха да му позволят да остане.

Вратите се отвориха и затвориха. Ръцете оставиха Пух на пода. Ботушите посипаха сняг по бездруго мокрия килим.

Пух видя един чифт мъжки крака в червени чорапи да излизат. После си тръгнаха и краката с кафяви чорапи.

— Намерихме го! — извика таткото.

— Слава богу! — чуха се гласове от предната част на къщата.

— Мили боже! — извика един от мъжете.

Разнесоха се тържествуващи викове и сякаш десетки гласове се преплетоха един в друг. Над шумотевницата прозвуча бебешки плач и гласовете утигнаха.

Пух седеше самичък в антрето и от него се стичаше вода и сигурно се разнасяше миризма на мокро куче.

— Това определено е повод за шампанско — заяви единият мъж.

Към кухнята се приближиха стъпки. Пух надникна през вратата. Само нослето и очичките...

— Здравсти — каза дядото, като го видя как гледа.

Пух потрепери и се смали.

— Не сме те забравили. — Дядото вдигна Пух, пренесе го на няколко крачки и пак го остави. — Само че си имаме бебе — най-хубавото момиченце, което си виждал. Божичко, тия чудеса нямат край. Излизаш от къщата за половин час, а като се върнеш, чака те внучка! — Той наля мляко в една купичка и я сложи в микровълновата.

После отвори фризера и затърси нещо в него, като през цялото време си тананикаше „Звънете, звънчета“.

„Странни същества са хората“, помисли си мълчаливо, но не и недоволно Пух.

— Заповядай — каза дядото, — стоплих ти млякото в микровълновата. Изпий го, докато ти размразя малко месно руло, приятел. Не казвай на Никол. Няма да ѝ липсва при всичката тази храна вкъщи. Така, а къде е шампанското?

Пух залочи топлото мляко толкова бързо, колкото успяваше розовото му езиче, а в това време мъжът взе чаши, извади тапата от бутилката и сложи всичко на една табла.

— Вечерята е поднесена, Ваше Величество. — Той сложи чинийка пред Пух. Изведнъж съблече пуловера си и го постла на пода до отдушника. — Ето. Като се нахраниш, можеш да си легнеш тук. На мен ми стана твърде горещо от тези вълнения. — После взе таблата и понечи да излезе от стаята. На вратата се спря и се обърна със сериозен глас към Пух: — И без произшествия, нали?

Пух седна, вдигна глава във възможно най-благородна поза и застана мирно в знак на разбиране и съгласие.

— Умник си ми ти — засмя се мъжът и се отдалечи с бърза крачка.

Пух се гмурна в чинията с топло вкусно месо.

Дневната беше претъпкана с хора, които говореха в един глас. Никол свали палтото, което тъкмо беше облякла, и се отпусна в едно кресло в ъгъла, за да гледа радостната среща на семейството. Кенеди подаде бебето на Катя и разтвори ръце за Мадокс, който се хвърли в обятията ѝ. Джеймс се олюляваше пред бебето така побледнял, че Никол се притесняваше да не повърне.

После Джеймс падна на колене пред жена си и хвана лицето ѝ.

— Как го направи? — попита той с лъщящо от сълзи лице. — Нямахте ни едва половин час, а ти роди? Добре ли си? Трябва ли да отидеш в болница? Момиченце ли е? Как може да е момиченце? Кенеди, обичам те.

Катя се отпусна грациозно на друго кресло, придържайки с две ръце мъничката си внучка.

— Когато родих Кенеди — размишляваше тя на глас, — отначало не я осъзнах. Бях замаяна от обезболяващи. Вижте това прекрасно бебе. Изглежда толкова спокойна.

Мадокс се изплъзна от обятията на майка си и изтича при Катя.

— Искам да я видя, бабо.

Катя протегна пашкула, за да може внукът ѝ да види бебето.

— Внимателно — предупреди го тя, — тя е новородена и е много крехка.

Докато гледаше щастливото семейство — Джеймс с Кенеди, Катя с Мадокс и бебето, Никол си даде няколко секунди за себе си. Беше изтощена. Адреналинът и овладеният екстаз от уверените, вещи, съсредоточени умения, които я бяха завладели, когато Кенеди започна да ражда, вече стихваха и я оставяха без сили. Не беше млада. Беше коленичила, държала, помагала и чистила с пъргавината на балерина, но сега ставите и мускулите ѝ я осведомяваха, че имат нужда от хубава гореща вана с успокояващи соли.

Емоциите ѝ също избуяваха. Раждането на бебе винаги беше — да използваме една изтъркана дума — невероятно събитие. Още не се

беше отърсила от тревогата, която стоеше като фон в съзнанието ѝ, че може нещо да не е наред с Кенеди или бебето, или да се обърка по време на раждането, или — не смееше да си го помисли — че може *тя* да сгреша нещо. Ако не беше опитна сестра и зряла жена, щеше през цялото време да пищи и да крещи заедно с Кенеди. Усилията да се преструва на спокойна също бяха изпили силите ѝ.

Едва успяваше да намери достатъчно енергия, за да поддържа подходящо изражение на лицето си — усмивка, която казваше: „Толкова съм щастлива за всички вас“, вместо детинска нацупена физиономия от типа: „На никого ли не му пука за мен?“ — и се чувстваше ужасно виновна за това.

Себастиан влезе в дневната с поднос с чаши и отворена бутилка шампанско и я остави на масичката до прозореца.

— Шампанско за всички.

— Дори за мен ли? — попита Мадокс.

Себастиан и другите възрастни се засмяха весело.

— Това е специален ден, така че ще ти дам една глътка от моето — каза Джеймс.

Себастиан не можеше да спре да се усмихва. Той се отдалечи за миг от масичката, привлечен като магнит от внучката си. Наведе се над креслото, където Катя държеше бебето, а Мадокс се надигаше на пръсти, за да зърне опакованата си в одеяла сестричка.

Ето ги, мислеше си Никол. Всички се бяха събрали заедно. Високата елха, която бе украсила, блещукаше край прозореца като любов, която е станала зрима. Дървата тлееха в камината и пращяха, хвърляйки искри. От полицата над нея висяха чорапите. На масичката стоеше съвършената сценка от Рождество. Никол не принадлежеше на това сплотено семейство. Трудните времена я бяха научили как да прави сърцето си като от стомана и сега вложи всичко от себе си да си припомни. Дишаше дълбоко. Опитваше се да преброи нещата, с които бе благословена.

Телефонът иззвъня.

— Проработи — каза тя, без да се обръща към никого конкретно.

Себастиан вдигна. Напрегнатите му рамене се отпуснаха.

— Катя? За теб е.

Катя се поколеба за миг, после подаде бебето на Джеймс и се пресегна към слушалката.

— Да? — Гласът ѝ звучеше уморено.

Лицето ѝ засия пред погледите на останалите.

— Да, и ти ми липсваш. Чакай малко. — Тя сложи ръка на телефона и каза: — Алонсо е. Ще говоря от другата стая. — После излезе с победоносно вдигната глава.

„Имам да те черпя, Дядо Коледа“, помисли си Никол. Очите ѝ срещнаха тези на Себастиан и разбра, че и той си мисли същото.

Изведнъж Мадокс се спусна от другия край на стаята към Никол, покатери се в скута ѝ и се облегна на нея.

— Пух е в кухнята — прошепна той.

Сладкият дъх на детето в ухото ѝ и спокойното му доверие към нея като към приятел пръснаха конфети и фойерверки в сърцето на Никол. За миг остана безмълвна.

После се прокашля.

— Това е чудесно, Мадокс. Добре ли се чувства?

— Да. Аз го топлих през цялото време в бурята.

— Може би е гладен? — предположи Никол.

— О, да!

Себастиан наливаше шампанско и подаваше чашите.

— Ей сега ще се върна — каза му Никол.

Мадокс я хвана за ръката и я повлече вън от стаята, по коридора, чак до кухнята, където Пух лежеше, свит на кълбо, върху пуловера на Себастиан и хъркаше, потънал в дълбок сън. На пода имаше празна купичка и чинийка.

— Дядо май вече го е нахранил — заключи Никол. Тя прилекна на нивото на Мадокс и сложи ръце на раменете му. — Ти сигурно също си изгладнял от толкова приключения. Да ти приготвя ли нещо?

Очите на Мадокс искряха.

— Ти правиш най-вкусното печено сирене, Никол.

— Значи това ще бъде — отвърна тя и се захвана за работа, докато Мадокс седеше до Пух и го чешеше нежно зад ушите.

Бъдни вечер мина като в мъгла за Кенеди.

Баща ѝ отиде да вземе с колата своя приятелка лекарка, а Джеймс ѝ помогна да отиде в стаята си, за да си вземе душ и да облече нощницата си. Доктор Морис се оказа възрастна жена, по-спокойна дори от Никол, и с внимателни ръце, която си тананикаше, докато преглеждаше Кенеди. Тя не само заяви, че родилката е в превъзходно състояние, но за голямо нейно облекчение тази нощ, когато всички аптеки в града бяха затворени, ѝ подари кутия превръзки, които беше донесла от болницата. Завладяна от емоциите и драматичността на изминалата вечер, Кенеди си помисли, че този скромен, обикновен подарък значи повече от злато и сребро.

Доктор Морис прегледа и бебето и го обяви за съвършено здраво. Намаза с антибиотичен крем очите му, след което, видимо доволна, че може да бъде полезна, подари на Кенеди пликче, което беше приготвила в болницата. Вътре имаше еднократни пелени, малки памучни ризки и няколко гащеризончета с памучни ръкавички, с които бебето нямаше да може да драска лицето си.

След като Себастиан откара доктор Морис у дома, Никол нареди шведска маса в трапезарията: нарязано телешко „Уелингтън“, зеленчуци, топъл хляб. Никой не седна на масата — всички ходеха напред-назад с чинии и чаши в ръце, присядаха тук-там и все повтаряха: „Удивително! Не мога да повярвам, че се роди. И то на Бъдни вечер!“. Бяха възбудени и развълнувани и постоянно надничаха към бебето, сякаш да се уверят, че е истинско.

След известно уговаряне Джеймс помогна на Мадокс да вдигне съненото кученце и да го изведе в задния двор, където то бързо се справи с физиологичните си нужди, а после се втурна обратно в къщата. Джеймс и Кенеди се разбраха, че тази вечер Пух може да спи на пода в стаята на Мадокс. В крайна сметка, помисли си Кенеди малко виновно, ако кучето свършеше някоя беля на килима, нямаше тя да чисти.

След като родителите му позволиха Пух да спи в стаята му, Мадокс лесно се съгласи да си легне и заспа на мига след всичките премеждия от вечерта. Кутрето, както разказа Джеймс на Кенеди, се свило на килима до леглото му, защото се възприемало като пазач на детето.

Кенеди беше благодарна, че Мадокс ще има кученце поне за няколко ноци. Така нямаше да се чувства пренебрегнат в суетнята около бебето. Може би дори щеше да му позволи да го задържи.

Тя беше изцедена до краен предел. Главата ѝ се въртеше от разговорите на семейството. Хората се носеха наоколо като кораби в мъгла.

— Как е тя? — обади се Себастиан, а може би Джеймс или Катя.

— Още ли спи? — попита Катя, а може би Себастиан или Джеймс.

— Искаш ли да я подържа, за да хапнеш? — попита Джеймс, а може би Катя или Себастиан.

Никол ѝ се притече на помощ.

— Кенеди, не се напърай толкова. Време е да си лягаш.

— А къде ще спи бебето? — притесни се младата жена.

— В чекмедже в скрина, като всички бебета векове наред.

Кенеди потръпна от тревога.

— Ще ѝ бъде много твърдо.

Никол поклати глава.

— Постлала съм одеяло. Освен това вероятно скоро ще се окаже в леглото при двама ви с Джеймс.

Никол ѝ показа как да увива бебето, за да се чувства доволно и сигурно, сякаш още е в корема на майка си.

— Сега си легни да поспиш. Ние не сме толкова изтощени. Доста сме превъзбудени даже. Така че, докато си легнем, някой тук ще гушка бебето ти — успокой я тя.

— Искам аз да я гушкам — призна Кенеди. — Не искам да я пускам.

— Най-доброто, което можеш да направиш за нея сега — увери я Никол, — е да поспиш.

— Ще се видим сутринта, скъпа. — Катя целуна дъщеря си по челото. — Преди да отпътувам за Бостън.

Кенеди никога не беше усещала нещо толкова меко като матрака, на който се отпусна. Пухът в завивката стопли изнуреното ѝ тяло. Сънят веднага я надви.

И това беше хубаво, защото, когато тихият плач на бебето я събуди в четири сутринта, всички останали спяха. Джеймс хъркаше силно на леглото до нея като верижен трион, който заглушаваше рева на дъщеря му.

Кенеди взе момиченцето от чекмеджето и го занесе в дневната. Смени му пелената и отново го пови. Реши да си полегне на дивана, прегърнала бебето.

Прозорците бяха черни в дълбоката нощ. Бурята беше отминала. Вятърът беше утихнал. Тишина цареше в къщата и на целия остров. Огънят беше догорял, но стаята още бе топла. Кенеди включи лампичките на елхата, за да ѝ правят компания, докато си почива с бебето на ръце.

Не можеше да повярва на щастието си. Ето че сега имаше син и дъщеря, и съпруг, който ги обичаше. Майка ѝ заминаваше на сутринта за Бостън, при Алонсо. Освен това сега тя най-последно можеше да признае: никога не беше виждала баща си толкова щастлив, колкото с Никол.

Що се отнася до самата Никол, цялата враждебност на Кенеди се беше стопила, заменена от насърчителната увереност, че новата съпруга на баща ѝ ще я съпътства в майчинството с уверена ръка и вещина. Искаше ѝ се да намери начин да ѝ благодари, да изрази огромната си признателност за всичко, което тази жена беше направила. Как можеше да го направи?

На сутринта, реши сънено Кенеди, щеше да каже как иска да кръстят новата си дъщеричка.

Никол Катя Ноел.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.